

Godište XVII. • broj 8 • kolovoz 2022.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

Marija: Ostvarena antropologija – otkupljeno biće

Zašto trebamo Mariju na nebo uznesenu?

Bog te ljubi!

Očitovanje

LJUBAV STVARA
UVJETE ZA MIR

MOJE SVEČENIŠTVO JE
ROĐENO U MEĐUGORJU

U NEBO ZAGLEDANI

VJERUJEM U SVETU
CRKVU KATOLIČKU

33. MLADIFEST
Međugorje 2022

Gospina škola | Događanja | In memoriam | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima | Teološki podlistak | Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! S vama sam, da vas vodim na putu obraćenja jer, dječice, vašim životima možete približiti mnoge duše mom Sinu. Vi budite radosni svjedoci Božje riječi i ljubavi i s nadom u srcu koja pobjeđuje svako zlo. Oprostite onima koji vam nanose zlo i idite putem svetosti. Ja vas vodim mom Sinu da vam on bude put, istina i život. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Marin

Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar

Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK i €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Pretplate za Glasnik mira možete izvršiti i preko paypal računa na linku: www.paypal.me/mirmedjugorje (svrha uplate: za Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH
e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici. Arhiv ICMM

Gospina škola

Marija: Ostvarena antropologija – otkupljeno biće, FRA T. PERVAN
Zašto trebamo Mariju na nebo uznesenu?, K. MILETIĆ

33. Mladifest

Ljubav stvara uvjete za mir, P. TOMIĆ

O, ženo, velika je vjera tvoja!

Bog te ljubi!

Glas u cijeli svijet je veliki Božji dar, V. BEGIĆ

Ako ne pomognemo mladima, onda je sav naš rad uzaludan, S. PEHAR

Događanja

In memoriam

Mons. Hoser – čovjek koji je Međugorje uveo u novu eru, D. PAVIČIĆ

Moje svećeništvo je rođeno u Međugorju, P. TOMIĆ

Očitovanje, I. ŠARAC

Naših sedam

U nebo zagledani, FRA M. STOJIC

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Vjerujem u svetu Crkvu Katoličku!, M. MILETIĆ

Teološki podlistak

Papa Franjo i sakrament božanskog milosrđa

"Miserando atque eligendo", FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Festival mladih ili Mladifest post festum?, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

SAMO S ČOVJEKOM SRCA SVIJET IMA BUDUĆNOST!

I ovoga ljeta mnoštvo hodočasnika dolazi u naše Međugorje. Po svetim sakramentima obnavljaju dušu i vlastitu obitelj, ali i u cijelom svijetu jačaju vjeru i nadu. Nižu se ovdje susreti osoba s posebnim potrebama, bračnih parova i svećenika, različitih zajednica, a radost je kulminirala susretom Mladifest koji je prije 33 godine pokrenuo fra Slavko Barbarić.

Mladi su postali junaci, vjerojatno, najljepšeg duhovnog događaja ove godine u svijetu. Oni su se ovdje pokazali živom Crkvom, kao naša budućnost koju treba njegovati i brižno formirati. Oni su Tijelo Kristovo koje ponovno oživljuje u ovom svijetu prepunom nemira i grijeha. Mladi su bili tako prekrasni. Možda ni sami svjesni koliko prekrasni. Vjerujemo da će Međugorje i dalje pronalaziti načine kako ih štiti, poučavati i podupirati. Mlade valja njegovati za novo proljeće Crkve. To je proljeće stvarno započelo – vidimo ovdje u Međugorju, ali i na mnogim mjestima na svijetu – divne primjere i znakove nade.

Mladi hodočasnici su bili s ljubavlju i poštovanjem prihvaćeni. Stvarali su mir usred nemira svijeta. Dogodilo se i prožimanje različitih kultura iz sedamdesetak država, konstruktivan dijalog koji ima cilj ovaj svijet učiniti boljim i plemenitijim mjestom. Na konkretnom iskustvu mnogi su spoznali što je i kakva je Crkva, kako je valja jačati i razvijati, poštivati i ljubiti.

Lijepo je bilo slušati različite kateheze, svjedokinje i svjedoke, ali i naše ponajbolje propovjednike sabrane sa svih strana svijeta. Crkva je u radosti i zajedništvu tako rasla uz skute Kraljice Mira, Crkva spremna na pokajanje i radost. Propovjedali su poticajno biskupi, franjevački general, naš provincijal, međugorski župnik, te drugi birani misnici. Naglašavana je vjernost u malome, iskrena poniznost i stalna kontemplativna svijest da smo pred očima Božjim, a ujedno u zaštitničkim rukama naše Kraljice Mira.

Pokojni fra Slavko Barbarić, utemeljitelj Mladifesta ovako nas je savjetovao: „Tko se bude družio u molitvi s Marijom i Isusom, postat će novi čovjek, čovjek srca. A samo s čovjekom srca svijet ima budućnost. Tko bude nadahnut ovim srcima neće biti zahvaćen zlom, iako će mu se zlo nametati, niti će ući u tamu, jer će imati svjetlo, niti će izgubiti mir pa makar morao trpjeti, niti se osjećati osamljen, makar ga svi napustili.“

Međugorju je darovana povlastica da naviješta mir, obraćenje i nadu, da obrazlaže razloge naše patnje ili sreće, da usred svjetskog nemira skrene pozornost na adoraciju, na sakrament svete ispovijedi i druge katoličke istine. Tješi tako naša Međugorska majka mnoge nevoljnike i sretnike, one bogate i siromašne, bolesne i napuštene.

Neka Kraljica Mira i o blagdanu njezina Uznesenja na Nebo ostane izvor i nadahnuće naše nade i ljubavi, a mi joj dajemo svoje srce i u njezine ruke stavljamo svoju budućnost. Od nje najbolje učimo kako se ljubi i sluša Boga, kako nas nosi radost i pod križevima, poniznost u slavlju, nada u mukama, vjera u svim tjeskobama, ali i ljubav u svemu.

NEKA KRALJICA MIRA OSTANE NAŠ IZVOR I NADAHNUĆE!

MARIJA: OSTVARENA ANTROPOLOGIJA – OTKUPLJENO BIĆE

Foto: Arhiv TCM

Ostaje trajnom zagonetkom kako to i zašto kršćanstvo, u biti izvorno vjera utjelovljenja, vjera da je Bog postao čovjekom, da je uzeo ljudsko tijelo, tijelo jednoga čovjeka od Djevice Marije, sve svoje energije i sile polaže ponovno u riječ, a ne u konkretno utjelovljenje, kako nam vjera nalaže. Tijelo, Bog postaje tijelom, čovjekom, Bog se utjelovio u Djevici Mariji, i to bi trebalo trajno naglašavati. To je završna točka Božje objave, završetak svih Božjih putova u hodu s čovjekom i povijesti spasenja. A mi se trajno vraćamo riječi i veliki dio kršćanske povijesti i teološke misli jest u prijetor oko riječi. Upotreba i značenje riječi, definicija pojmova, obrana pojmova u dogmatici itd. Kao da smo činjenicu utjelovljenja preokrenuli u drugom smjeru te se pobrinuli da tijelo ponovno postane riječ – samo ne više ona vječna Riječ Logos, nego ljudski prijetor oko riječi.

MARIJA – SAVRŠEN UZOR CRKVE

Čini se da vjerni puk ipak daleko bolje shvaća vjeru u utjelovljenje. Hrlu on Mariji, u njezina svetišta, za sve njezine blagdane, jer je u njoj Riječ postala Tijelom, Bog postao dijelom ovoga fizičkoga svijeta. Po tome je ona svakom vjerniku bliska. To je vjera stoljeća, vjera puka, dok teolozi ponovno idu putem davno odbačene gnoze, još za velikoga Ireneja Lionskoga koga ovaj Papa želi proglasiti crkvenim učiteljem. Jer je on jasno postavio međaše i miljokaze za teologiju. Namjesto naime utjelovljenja, inkarnacije imamo u teologiji ponovni proces „ekskarnacije“, izlaska iz tijela, kao u gnozi, pretpostavljamo teološku teoriju praksi vjernoga puka. Tijelo kao čovjekova tamnica i ugroza i stoga bijeg od tijela!

Upravo nam svetkovina Marijina uznesenja na nebo zorno predstavlja smisao kršćanskog života ovdje na zemlji i to vjernički puk prepoznaje. Vrhunac je to liturgijskih slavlja u slijedu crkvene godine. U došašću i o Božiću slavimo tajnu utjelovljenja, silaska Boga na svijet, u korizmi i u uskrsno vrijeme slavimo tajnu spasenja i otkupljenja čovjeka žrtvom i predanjem Isusa Krista, na Duhove rađa se Crkva kao sredstvo spasenja, kao misterij prisutnoga, trojstvenoga Boga u svijetu gdje su sakramenti ne samo vanjski znakovi, simboli, nego Božjom silom nabijeni znakovi spasenja, a na Veliku Gospu slavimo cilj svoga života. Prema tome smjera vjera. Uskrsnu-

U došašću i o Božiću slavimo tajnu utjelovljenja, silaska Boga na svijet, u korizmi i u uskrsno vrijeme slavimo tajnu spasenja i otkupljenja čovjeka žrtvom i predanjem Isusa Krista, na Duhove rađa se Crkva kao sredstvo spasenja, kao misterij prisutnoga, trojstvenoga Boga u svijetu gdje su sakramenti ne samo vanjski znakovi, simboli, nego Božjom silom nabijeni znakovi spasenja, a na Veliku Gospu slavimo cilj svoga života. Prema tome smjera vjera. Uskrsnuće cijeloga čovjeka, ovakav kakav jest, s duhom, dušom i tijelom. „Vjerujem u uskrsnuće tijela i život vječni!“ To vjerni puk priznaje, to moli i časti, tomu se nada. To slavi na svetkovinu Velike Gospe.

FRA TOMISLAV
PERVAN

će cijeloga čovjeka, ovakav kakav jest, s duhom, dušom i tijelom. „Vjerujem u uskrsnuće tijela i život vječni!“ To vjerni puk priznaje, to moli i časti, tomu se nada. To slavi na svetkovinu Velike Gospe.

Naime, Marija je svojim „Fiat“ – svojim pristankom na Božju ponudu postala neotuđivim dijelom povijesti spasenja. Ona stoji na odlučnom, prijelomnom mjestu u povijesti spasenja koje se ne može ničim nadmašiti. Nije njezina uloga proročka, da čuje i prihvati riječ koja dolazi s onu stranu i prenese je ljudima. To je uloga proroka u Starom zavjetu. Ne, ona prihvaća ne bilo kakvu riječ, nego vječnu Božju Riječ. Riječ spasenja koja vrijedi za sve ljude. Ona prihvaća vječnu Očevu Riječ, pa u njoj i preko nje događa se u njezinu slobodnu pristanku središnje Božje djelo u cjelokupnoj povijesti u svijetu. Ona prihvaća Riječ, ali u tom prihvatu cijeli je svijet prihvaćen u Bogu, čin prema komu smjera sveukupna povijest svijeta, kad naime jednom, prema Pavlu, „bude Bog sve i u svemu“ (1 Kor 15,28).

Taj Marijin pristanak uključuje u sebi sve daljnje posljedice i učinke. Ona je aktivni čimbenik u spasavanju svijeta, ne u smislu suotkupiteljice, nego kao savršeno otkupljeni pojedinac te savršeni uzor Crkve. Marija kao ogledni primjerak Crkve! Ona je svojim pristankom sudjelovala u otkupljenju svijeta pa je i u svojoj smrti savršeni ideal otkupljena čovjeka. Isus Krist novi Adam, a Marija Nova Eva, već kod navedenoga Ireneja Lionskoga.

MARIJA – DIRA NAŠE SRCE

O Mariji je moguće govoriti suhoparnim rječnikom teologije, dogmatike i katekizma, ali je o njoj ipak zahvalnije govoriti tankočutnim rječnikom izričaja o čovjeku i čovjekovu poslanju u svijetu, dakle rječnikom poetike, ljubavi i antropologije. U Mariji slavimo ispunjenje čovjekova poslanja na ovom svijetu, u njoj se do kraja orisava drama bića koje je svim svojim žiljem bilo utkano u Božji plan i svakim svojim danom ugrađivalo u božanski mozaik po jedan vrijedni kamenčić. Osoba koja se predala Božjem planu spasenja svijeta. Dakle, govoriti o Mariji na nebo uznesenoj znači govoriti o završetku jedne životne psihodrame gdje su čimbenici Bog i čovjek, Stvoritelj i stvorenje.

Govoriti o Mariji znači govoriti o Božjem djelu na jednoj osobi, na čovjeku, teološkim ali i čisto ljudskim rječnikom. Jer govor o Mariji, napose na blagdan Velike Gospe, uključuje i teologiju i antropologiju, tj. svi izričaji o Mariji izričaji su o Bogu koji djeluje u povijesti, ali i o čovjeku koji je u punini prihvatio i iskusio spasenje i otkupljenje.

Nepotrebno je nabrajati ili govoriti o Marijinih povlasticama, privilegijama. Pitamo se, u čemu i po čemu to ona bijaše povlaštena, privilegirana? Zar u patnjama, bolima, križevima, nerazumijevanju itd.? "O vi koji putem prolazite, pogledajte i vidite ima li boli veće od ove moje": Na nju bi se mogle doslovce primijeniti te riječi iz Tužaljki proroka Jeremije (1,12).

Stari istočni oci, kad govore o Mariji, govore ne rječnikom dogmi, povlastica, nego rječnikom **himnologije**. Zanosnim, pjesničkim rječnikom i govorom, hvaleći i kličući samomu Bogu što se pokazao velikim u svome stvoru. Govoreći o Mariji govore i veličaju Boga koji je velik u njoj. Sjetimo se Efrema Sirkoga koji bijaše „harfa Duha Svetoga“. Marija je samo prizma, ledac kroz koji se prelama Božje djelovanje za čovjeka i na čovjeku. Marija je najdivnije zrcalo u kome se zrcali Božje djelo spasenja i otkupljenja. U tome nam je Marija najveća, pomoć i putokaz.

U Marijinu životu te u slikama o Mariji Božje djelo postaje zorno i razumljivo. U njezinu se životu Božje djelo uranja u ljudsko svjetlo i riječi.

O Mariji je moguće govoriti suhoparnim rječnikom teologije, dogmatike i katekizma, ali je o njoj ipak zahvalnije govoriti tankočutnim rječnikom izričaja o čovjeku i čovjekovu poslanju u svijetu, dakle rječnikom poetike, ljubavi i antropologije. U Mariji slavimo ispunjenje čovjekova poslanja na ovom svijetu, u njoj se do kraja orisava drama bića koje je svim svojim žiljem bilo utkano u Božji plan i svakim svojim danom ugrađivalo u božanski mozaik po jedan vrijedni kamenčić. Osoba koja se predano predala Božjem planu spasenja svijeta. Dakle, govoriti o Mariji na nebo uznesenoj znači govoriti o završetku jedne životne psihodrame gdje su čimbenici Bog i čovjek, Stvoritelj i stvorenje.

Po tome ono postaje fascinantno, privlačno, dira nas u srce. A čovjekovo srce uvijek iznova traži izražaje i slike kojima bi veličalo Božje tajne, napose tajnu utjelovljenja u Mariji, da bi izrazilo udivljenje pred otajstvom: Bog se zatvorio u krilo jedne žene. I zato je govor o Mariji uvijek udivljeno promišljanje i slavljenje Božjih silnih djela koja je izveo na čovjeku, u čovjeku i za čovjeka.

MARIJA - UFANJE NAŠE

Stoga je za nas svetkovina Velike Gospe poziv otkriti Mariju, ne na nebesima, nego u svome životu, u svome srcu. Mariju kristonositeljicu, Mariju kristoroditeljicu, Mariju vjernu učenicu, supatnicu, suradnicu, slušateljicu Božje riječi. Jednom riječju, Mariju kao uzorak ostvarena života, realizirane antropologije. Mariju kao ozbiljenje Božje milosti među nama.

Zato je današnji blagdan svetkovanje naše nade. „Ufanje naše, nado naša, zdravo!“ – zazivamo u Salve Regina. Blagdan proglašenja dogme Marijina uznesenja na nebo označio je poznavatelj čovjekove psihe C.G. Jung 'najvažnijim religioznim događajem i činom od vremena reformacije'. Kad je Pio XII. proglasio 1950. vjerskom istinom da je Marija uznesena dušom i tijelom na nebo, održao je on u krugu svojih učenika koji bijahu mahom protestanti, seminar uz spomenuti događaj. Smatrao je to genijalnim odgovorom Crkve na prijezir čovjeka i čovjekova tijela nakon Svjetskoga rata, Auschwitza, doslovce „industrije smrti“, odgovorom na cinizam kojim je čovjek uništavan ili podvrgavan tobože znanstvenim pokusima. Ujedno i odgovor na velike bezbožne ideologije fašizma, nacizma i komunizma, koje su prezirale čovjeka te se služile ljudima kao sredstvom za postizanje nekakva utopijskoga i neostvariva cilja u ovome svijetu. Stotina milijuna mrtvih kao posljedica tih ideologija, to bijaše ishod njihovih nastojanja.

Dogma je proglašena nakon onoga svjetskoga rata, najveće svjetske klaonice u povijesti čovječanstva, kad je ljudsko tijelo služilo kao topovsko meso. Čovjekovo tijelo nije stvoreno niti služi ubijanju i ratovanju, nego je određeno za vječni život. Jer u Bibliji nema razlikovanja duha, duše i tijela, čovjek je u tijelu cjelovit. Isus, proslavljeni i uskrsli, nosi i u vječno-

sti rane s križa kao znamenice našega otkupljenja. Čovjek, stvoren na Božju sliku i priliku vraća se svome Iskonu.

Dogma je ujedno i odgovor na ateističku filozofiju egzistencije jednoga Heideggera, Camusa i Sartrea gdje dominira gađenje nad životom. Prevladavalo je mišljenje kako je čovjek bačen u svemir, u egzistenciju te je samo jedan korak potreban do samoubojstva kao čina samootkupljenja.

U ovoj Marijinoj svetkovini C.G. Jung je vidio afirmaciju čovjekova bića na zemlju. Tijelo nije zemaljski povijesni otpad i upravo je taj protestant, sin pastora, bolje sagledao i prozreo dogmu Marijina uznesenja na nebo od mnogih katolika. Tijelo nije, kako su naučavali grčki filozofi, „tamnica duše“ iz koje se mora osloboditi, nego je prema kršćanskom poimanju „caro cardo salutis“ – tijelo stožina spasenja, uporište za čovjekovo spasenje (Tertulijan).

Čovjek u svojoj osobi ujedinjuje Boga i čovjeka, Nebo i Zemlju, muško i žensko. On postaje jedno sa sobom, dolazi do pravog ja. Današnji dan je oprjeka jeftinom veličanju, profaniranju i prostituiranju čovjekova, napose ženskoga tijela. Danas je najunosnija industrija pornografije koja je preplavila cijeli svijet, gdje je ljudsko tijelo krajnje obezvrijeđeno i obeščašćeno. Ovak nam dan veli da je čovjekovo tijelo posvećeno i određeno za 'uskrsnuće i život vječni'. Tijelo je, dapače, stvoreno od Oca. Sinom otkupljeno, Duhom posvećeno i – već zauvijek spašeno. Tome je Marija svjedok i jamac.

Upravo je danas čovjekov život također gotovo bezvrijedan. Imamo holokaust nerođenih, neki žele ustavno pravo na pobačaj, nerođeni su smetnja, djeca u nekim državama rade robovske poslove, sve više maha uzima eutanazija, čak se i neki „dobrotvori“ čovječanstva žele lišiti starijih koji navodno samo „troše“, ništa ne privređuju. Starost je beskorisna, prema njihovu poimanju pa zato i tolike dvojbe oko mnogih cjepiva koja se nude u svijetu iz farmaceutske tvrtaka koje zgrću iznose u desetcima milijardi dolara. Naše je naviještati Boga čovjekoljupca, koji nas želi sve u svome domu.

MARIJA - MAJKA NAŠA MEĐUGORSKA

Čovjekovo je tijelo oplemenjeno, ono je dostojno nositi u sebi slavu

Božju po utjelovljenju Isusovu. Na njegovu licu, za preobraženja, zasja Bog u svojoj slavi. Isto se događa u Mariji. Tijelo je propusno za Boga ako mu se čovjek otvori. 'Premda se naš izvanjski, fizički čovjek raspada, pod utjecajem sudbine, bolesti, patnje i križeva, naš se nutarnji iz dana u dan obnavlja i preobražava u nebesko stanje, dom nerukotvoren, vječan na nebesima' (usp. 2 Kor 4,16 sl.).

Prepoznali su tu protežnicu katoličke vjere napose Veliki svećenici u minulih pedeset godina. Za svojih putovanja svijetom najprije bi pohodili velika marijanska svetišta. Prvo inozemno putovanje sv. Ivana Pavla II. bijaše u siječnju 1979. u Meksiko, u najveće svjetsko marijansko svetište Guadalupe. Potom je obilazio u svim zemljama Marijina svetišta, a posljednje mu je putovanje bilo u Marijin Lurd, kad je već onemoćao. Benedikt je pohodio Fatimu i Lurd, Aparecidu u Brazilu i Mariazell, Čenstohovu i Altötting u svojoj Bavarskoj. I upravo su iz tih mjesta upućivali znamenite i bitne poruke vjernicima i svijetu. Marija kao magnet.

A što pak reći za naše Međugorje? Bez pretjerivanja najsnažnije evangelizacijsko mjesto u Crkvi na cijelom svijetu. U svakom pogledu. Marija već više od četiri desetljeća privlači milijune, a njezina se poruka širi cijelim svijetom. Svjedokom tomu jest i minuli festival mladih, 33. po redu.

Iza nas je velebni Mladifest 2022. Čini se, nikada ovakav snažan naboj, pjesma, radost, molitva, pozornost, predavanja, svjedočenja, danonoćno ispovijedanje. Snažno iskustvo vjere. Više od šest stotina svećenika bilo je na raspolaganju. Najveći ovogodišnji skup mladih u svijetu. Upravo to danas mladi traže i trebaju. Ne one koji će im mnogo toga tumačiti, znaju oni sve preko društvenih mreža, nego osobe koje svjedoče, čiji je život prožet iskustvom. Nikakva velika predavanja ne mogu zamijeniti iskustvo koje netko nosi. Prepun je svijet komentara biblijskih spisa, ali koga oni još zahvaćaju? Isus nije poslao svoje da tumače, da pišu, da komentiraju, nego da budu svjedoci. A svijet se plaši upravo svjedoka. Prepali su se i Isusa jer je došao s posve novim pogledima na Boga i čovjeka, na život. Prepoznao je to Ivan Krstitelj na Jordanu, prepoznali su to i oni prvi učenici koji su za

Isusom pošli. Na upit Gospodinov, što to oni traže, odgovaraju: „Učitelju, a gdje stanuješ?“ (Iv 1,38).

Gospodin im je jednostavno odgovorio: „Dođite, i vidjet ćete!“ Tako bi se isto moglo reći za ove dane u Međugorju. Za festival mladih. Doći, vidjeti, i onda svjedočiti. Iskustvo, vlastito, daleko je snažnije od bilo kakve misli i ideje. Iskustvo je „zazano“, ono se prenosi s osobe na osobu, ono se širi. Tako i ona dvojica, nakon večeri provedene s Isusom, Andrija nije mogao, a da već ranom zorom ne pozove brata Šimuna te ga dovede k Isusu. Nešto novo, neviđeno.

A što pak reći za naše Međugorje? Bez pretjerivanja najsnažnije evangelizacijsko mjesto u Crkvi na cijelom svijetu. U svakom pogledu. Marija već više od četiri desetljeća privlači milijune, a njezina se poruka širi cijelim svijetom. Svjedokom tomu jest i minuli festival mladih, 33. po redu.

MARIJA - U SLUŽBI BOGA SVOGA

„Dođi, našli smo Mesiju“, našli smo smisao. Kod njega se isplati biti. I tako su obojica braće ostala s Isusom za njegova zemnoga života, ali i nakon uskrsnuća, kad im je povjerio misije u cijelom svijetu. Njima jedanaestorici na brdu u Galileji poručuje: „Pođite u cijeli svijet i učinite sve narode mojim učenicima. Učite ih sve što sam vam ja rekao i zapovjedio, i ja sam s vama u sve dane...“ (usp. Mt 28,18-20). Kako mogu oni poći u sav svijet? Mali ih je broj. Ali znamo kako se Isusova misao i nakan širila. Od Jeruzalema, preko Judeje, Samarije, Male Azije, Grčke do Rima te dalje do Španjolske itd. Oni su svojim primjerom i iskustvom koje su nosili "zapaljivali", nosili Oganj Duha Svetoga u sebi i iskru prebacivali na druge. Onda i danas.

Nije ovo u Međugorju moglo nastati samo od sebe. Najprije je Marija učinila prvi korak, zahvalila vidoce, a onda su na temelju njihova svjedočenja, jer bijahu

vjerodostojna, i drugi povjerovali. I tako danas. Kad vidimo koje su sve države sudjelovale na festivalu ovih dana, pa makar ih bilo dvoje, petero, desetero, svejedno – poruka se širi. Iduće će godine biti više. Ovaj „požar“ ne da se ugasiti nikakvim „kanadrima“, ismijavanjima, ruganjima po portalima, ironijom, biznisom itd. Sve su to pucnjevi u prazno u odnosu na ono što ti mladi, a i svi koji su navratili ovdje ovih dana, iskusili u svome srcu. Ne umaraju se do ranoga jutra biti u krugu crkve, a tu nema nereda, nego samo svijeće, pjesma, klanjanje. Nisu bili potrebni ni policajci, nikakvi interventni, nego samo prometnici koji kušaju regulirati promet. Sve je u savršenom redu jer Duh je Duh reda, a ne nereda, kako je već Pavao pisao. Svatko čini svoje, a to je, hodi, zaputi se u sebe, u svoje srce, tu se ispituje, kaje, odlučuje udariti novim putem u život. Jer najdulji je put onaj do vlastitoga srca.

To novo iskustvo potiskuje stara iskustva, nekada možda i grješna, osoba se odlučuje na zaokret i obraćenje. To je bitna poruka Isusova na početku javnog djelovanja, s tom porukom nastupa i Marija redovito za svih svojih ukazanja. Radosna vijest, „euangelion“, bijaše u onodobnom *polisu* radosna vijest zbog pobjede na bojnopolju. Glasnik bi donosio poruku: Pobjedili smo! Rat je gotov! Možemo započeti život iznova, u miru. Sjetimo se Maratona i glasnika pobjede! Tako i ovdje. Čovjek se mora probiti kroz gustiš raznih neprijateljskih sila u prostor slobode, upravo kao i Izraelci za svoga egzodusu u pustinju, kroz Crveno more, nakon silnih zaprjeka koje su u egipatskom robovanju stajale na putu u slobodu. Gospodin vodi i izvodi svoj narod, Gospodin to čini i sa svakim tko mu se otvori. A većina nas ide kroz život s rukom na ručnoj kočnici, uvijek u strahu od sljedećega koraka. Isus poziva na iskorak, odvažni, smjeli, da se 'otkočimo', da se osmjelimo kao Petar, zakoračiti prema Njemu na otvorenom moru. I vidjet ćemo kako nas njegov pogled i osoba nosi, i na vodi.

Zato je Marija znak i znamen nade i preobrazbe, proslave Boga u tijelu, a ujedno i proslave cjelokupnog Svemira u svome Tvorcu. U njoj je zasjala nada blažene slave koja nas očekuje. I neka nam svijetli na našem životnom obzoru. I zahvalni budimo što je među nama i sokoli nas na životni iskorak.

MARIJA JE ZNAK I ZNAMEN NADE I PREOBRAZBE, PROSLAVE BOGA U TIJELU, A UJEDNO I PROSLAVE CJELOKUPNOG SVEMIRA U SVOME TVORCU. U NJOJ JE ZASJALA NADA BLAŽENE SLAVE KOJA NAS OČEKUJE. I NEKA NAM SVIJETLI NA NAŠEM ŽIVOTNOM OBZORU. I ZAHVALNI BUDIMO ŠTO JE MEĐU NAMA I SOKOLI NAS NA ŽIVOTNI ISKORAK.

Zašto trebamo Mariju na nebo uznesenu?

Foto: Arhiv JCM

Mjesec kolovoz donosi nam predivan blagdan Velike Gospe, Uznesenja Marijina na nebo. Ovo je posebno milosno vrijeme koje nam je darovano da obnovimo svoj odnos s našom nebeskom Majkom. U ovom prilogu donosim devet razmatranja o važnosti, vrijednosti i ulozi naše nebeske Majke u našem životu i Crkvi. Razmatranja su dio *Devetnice Blaženoj Djevicu Mariji uoči blagdana Velike Gospe*, koja je objavljena na mobilnoj aplikaciji Lojzek koju vodi Udruga za promicanje obiteljskih vrijednosti – Blaženi Alojzije Stepinac.

KREŠIMIR MILETIĆ

ZAŠTO MAJKA ŽELI DA SE SVI LJUDI SPAŠE?

Svaka majka voli svu svoju djecu bez obzira na to kako se djeca ponašaju. To je majčinska bezuvjetna ljubav koju ništa ne može umanjiti. Isto tako bol zbog gubitka djeteta ništa ne može umanjiti. Nijedno dijete ne može zauzeti mjesto izgubljenog djeteta. Upravo to je od-

govor na pitanje zašto naša nebeska Majka Marija želi da se svi spasimo. Sve nas je primila kao svoju dječicu, boli je kad se udaljujemo od Boga, boli je svako izgubljeno dijete. Majka želi spasiti svako svoje dijete. Svako dijete koje gubi stvara joj bol, bol koja probada Njezino Srce.

Ti si Marijino sredstvo na zemlji za spasenje ljudi. Ti ljudi su tvoja

braća i sestre u Kristu. Nemoj zanemariti vapaj i poziv Majke koja te treba i želi da se spasiš.

ZAŠTO NE DAJEMO MARIJU ZASLUŽENO MJESTO U ŽIVOTU?

Iako je prirodno da dijete voli majku, zašto mnogi ne daju danas zaslužno mjesto Mariji? Grijeh gasi ljubav, ne dopušta nam niti da je

Mi smo danas bolesna djeca koja trebaju nebesku Majku. Oboljeli smo jako, slijepi smo, gluhi i nepokretni i to naročito za Božja nadahnuća. Jedini razlog zašto mi ne možemo čuti Boga je taj što smo bolesni. Moramo dopustiti Majci da nam pomogne da ozdravimo. Majčina prisutnost će nas dovesti do ozdravljenja, jer će nas Majka odvesti Presvetom Trojstvu.

primamo niti da je dajemo. Grijeh nam zatvara oči, ne dopušta nam da vidimo stvarnost nego nam iskrivljuje sliku svijeta

Grijeh nam zatvara uši, ne dopušta nam da čujemo i razumijemo Riječ. Grijeh nas čini zatvorenici, a zatvorenici nemaju pristup drugim osobama. Kažnjeni, a ne razumijemo kaznu, sami sebi smo i tužitelji i branitelji. Grijeh nam je prepreka i za susret s Majkom. Sveta ispovijed je ključ izlaska iz zatvora. Uzmi ključ i izađi iz zatvora.

ZAŠTO TREBAMO MARIJU?

Kad maleno dijete oboli, najviše traži prisutnost majke. Majčina prisutnost mu pomaže da brže ozdravi. To je ta posebna veza između roditelja i djece. Majka i otac su djetetu sigurnost i zaštita. Majka, kao ona koja nosi dijete u utrobi ima posebnu važnost djetetu kroz cijeli život.

Mi smo danas bolesna djeca koja trebaju nebesku Majku. Oboljeli smo jako, slijepi smo, gluhi i nepokretni i to naročito za Božja nadahnuća. Jedini razlog zašto mi ne možemo čuti Boga je taj što smo bolesni. Moramo dopustiti Majci da nam pomogne da ozdravimo. Majčina prisutnost će nas dovesti do ozdravljenja, jer će nas Majka odvesti Presvetom Trojstvu.

Anđeo Gospodnji navijestio Mariji i Ona je začela po Duhu Svetomu!

Sam početak Isusova života obilježio je Mariju kao Veliku Gospu na zemlji. Žena postaje majkom Božjeg Sina. Duh Sveti oblikuje sveti život po Mariji. Možemo zamisliti Mariju

kako joj nije jasno što se događa, ali Ona prihvaća Božji poziv Majke Isusove. I danas se djeca stvaraju i rađaju iz ljubavi. Ljubav je Bog. Dakle, možemo reći da se djeca stvaraju iz Boga, odnosno da su djeca dar Božje ljubavi. Iako danas to mnogi ne razumiju, mi kršćani moramo biti glasni i svjedočiti život kao dar ljubavi Božje. Marijina poniznost i vjernost prema Bogu se očitovala već u ovoj situaciji, kada je začela po Duhu Svetome. Uobičajeno pitanje i nas danas bilo bi: „Zašto baš ja?“, a Ona kao da odgovara Bogu: „Za što ti trebam, Ti me upotrijebi“.

Primi svaki dar života kao blagoslov s neba, jer život je najveće bogatstvo, a ne možeš ga steći novcem. Tu riječ bogatstvo ima pravi smisao, život pun Boga je Bogat život. Puno života unutar jedne obitelji čini obitelj Bogatom obitelji.

Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi Tvojoj!

Marija sama sebe pred Bogom stavlja u red sluge. Pristaje spremno služiti po Božjoj uputi. Njezino srce se nije uzoholilo saznanjem da je Božja izabranica nego se Njezino srce još više ponizilo. Velika naša Gospa čistog i poniznog srca zna koje je najvažnije zanimanje u duhovnom životu – zanimanje sluge. Služiti Bogu i blišnjima. Marijina spremnost i hrabrost je početak našeg spasenja. Strah Božji koji je veliki blagoslov duhovnog života vodio ju je da se ne opire nego spremno prihvaća Božje upute.

I Riječ je tijelom postala, i prebivala među nama!

Marija čuje Riječ, poslušna je Riječi i kao takvu je prihvaća. Da Njezino srce nije čisto, Ona ne bi mogla čuti Riječ. Poslušnost je Bogu jako draga vrлина jer je to dokaz da ne sumnjamo u Njega. Majčina poslušnost do kraja Njezina života je nagrađena krunom svetosti na nebu i zemlji. Marijina poslušnost i prihvaćanje Božje volje je primjer kako ostati Bogu blizu.

Riječ je među nama, ali ne čujemo. Prvi korak je slušanje, drugi korak je razumijevanje, a treći korak je vršenje Riječi. Na kojem koraku ti moraš poraditi?

„Jer, riječ je posve blizu tebe, u tvojim ustima i u tvome srcu da je vršiš.“ Pnz 30,14

Moli za nas sveta Bogorodice, da dostojni budemo obećanja Kristovih!

Marija neprestano moli, moli za one koji je traže. Potrebni smo puno Majčine molitve da se naša srca promijene i da budemo dostojni obećanja Kristovih. Mi znamo prekršiti obećanja, ali Krist ne, Nje-gove riječi su svete i On ih ne krši.

Nije problem u Božjoj riječi, nego u nama. Tu dolazi naša Majka i sa svojom Majčinskom ljubavlju nam pokazuje put do svojeg Sina. Marijina ljubav i zaštita koju daje svojoj djeci su vjetar u leđa onima koji žele upoznati Boga. Blaga i strpljiva Majka želi svako svoje dijete vidjeti u raju.

Veliča duša moja Gospodina i klikće Duh moj u Bogu mome Spasitelju!

Marija je radosna. Njezin hvalespjev Veliča ne samo da iskazuje Njezinu vjeru, nego i Njezinu radost. Unatoč mnogim progonima za Njezina života, plod Njezine vjere je i radost. Radosna duša vjerna Bogu je obasjana Kristovim licem i svjetiljka je u tami svijeta. I pred malo svjetla davao bježi, jer tama ne podnosi svjetlo. Budi i ti svjetlo koje će raspršiti tamnu zavjesu. Ako svi počnemo gorjeti, zapalit ćemo zemlju od ljubavi prema Bogu i to je trijumf Marijina srca.

Ono što đavla najviše usrećuje je uništiti našu radost. Kad misli da nas je uništio, zaboravlja da smo najbliži Bogu i Majci baš kad smo najjadniji i najslabiji. Tada su naše molitve najiskrenije.

„Gledajte u Gospodina i razveselite se!“

Jer velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime Njegovo!

Marija je bila svjesna svih Božjih djela, Božjih odgovora na Njezine molitve. Zahvalnost je put vjere. Živjeti i ne primjećivati Božja djela oko nas je početak naše propasti. Mi živimo da služimo Bogu, da budemo sredstva u Njegovim rukama. Bog nas na ništa ne prisiljava. Moraš sam odlučiti i krenuti za Bogom. Tvoj život je tvoja prilika, a samo Njemu pripada svaka hvala, čast i slava! Marija je imala priliku, priliku je prihvatila i živjela božanski posao kao službenica Gospodnja i velika je Njezina plaća na nebesima.

VELIKA NAŠA GOSPA ČISTOG I PONIZNOG SRCA ZNA KOJE JE NAJVAŽNIJE ZANIMANJE U DUHOVNOM ŽIVOTU - ZANIMANJE SLUGE. SLUŽITI BOGU I BLIŽNJIMA. MARIJINA SPREMNOST I HRABROST JE POČETAK NAŠEG SPASENJA. STRAH BOŽJI KOJI JE VELIKI BLAGOSLOV DUHOVNOM ŽIVOTU VODIO JU JE DA SE NE OPIRE NEGO SPREMNO PRIHVAĆA BOŽJE UPUTE.

33. MLADIFEST
Međugorje 2022

Svih dana Mladifesta i fra Marinko kao voditelj, preko kratkih citata – bisera iz Gospine škole molitve, i svi predavači, predmolitelji misnih slavlja i svi svjedoci zajedno s Kraljicom Mira željeli su podučiti svoje slušatelje samo jednoj istini: kako se učenjem od Isusa postaje njemu sličan – preobražen čovjek, čovjek ljubavi, dijete svjetla, sin Božji! Čovjek koji je sposoban naći i zadržati mir i graditi svijet mira.

33. Međunarodni molitveni susret mladih, MLADIFEST,
1. – 6. kolovoza 2022.; „Učite od mene i naći ćete mir“ (Mt 11,28-30)

LJUBAV STVARA UVJETE ZA MIR

33. Mladifest 2022. završio je molitvom i sv. misom na Križevcu u 5 sati ujutro, na blagdan Preobraženja Gospodinova 6. kolovoza, koju je predslavio fra Marinko Šakota, dosadašnji i dugogodišnji međugorski župnik. U svojoj je propovijedi poručio mladima: „Čuli smo Božju riječ o preobraženju na gori Taboru, učenici su čuli glas 'Ovo je Sin moj ljubljani, njega slušajte'. Slušati Isusa, slušati njegove riječi, slušati njegovo srce, srcem slušati njegovo srce. To je molitva srcem. Križevac je mjesto preobraženja. Uspon je težak, ali kada se popnemo, daruje nam radost. To je ono što Gospodin želi. To je smisao preobraženja – daruje nam radost. Gospa kaže kako želi da se vaši križevi pretvore u radost“, rekao je fra Marinko Šakota radosnim mladim ljudima koji su ovih dana u Međugorju doživjeli tjedan milosti, tjedan ohrabrenja, tjedan u kojemu su učili kako s Isusom pronaći mir. Blagdan Preobraženja Gospodinova i simbolički je oslikao ono što se ovih dana uistinu i događalo u dušama više desetaka tisuća mladih i ostalih hodočasnika koji su strpljivo i vjerno pratili sve etape ponuđenog programa.

PAULA TOMIĆ

ODSJAJ BOŽJE LJEPOTE

Kao što se Isus preobrazio na gori Taboru i pokazao apostolima u sasvim jednom novom svjetlu – u ljepoti Božjeg Sina – tako su se i duše ovih mladih, tokom ovih dana sakramentalnog života, počevši od ispovijedi, zatim euharistije, preko molitve, klanjanja, pjesme i plesa u Duhu, zadjenule ljepotom i sjajem djece Božje. Ova ljepota vidjela se na njihovim licima, osmjesima, jednostavnosti bivstvovanja u njihovim identitetima mladića i djevojaka, djece i roditelja, u onome kakve ih je Bog stvorio: originalne i jedinstvene – prirodne. To je nešto što se danas, posebno na razvijenom zapadu, sve teže može vidjeti, jer se čovjek 'uprljao' različitim projekcijama zatamnjenih ideologija, trendova, izopačenosti i nereda koje se odražavaju u neprirodnosti života i izgleda cijelog stvorenja.

Svih dana Mladifesta i fra Marinko kao voditelj, preko kratkih citata – bisera iz Gospine škole molitve, i

svi predavači, predmolitelji misnih slavlja i svi svjedoci zajedno s Kraljicom Mira željeli su podučiti svoje slušatelje upravo to: kako se učenjem od Isusa postaje njemu sličan – preobraženi čovjek, novi čovjek, sin Božji, dijete svjetla!

Predavači su se u svojim katehezama bazirali na temu Mladifesta čiji citat u cijelosti glasi: „Dođite k meni svi koji ste izmoredni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako.“ (Mt 11,28-30). Tako da je u središtu poruke opet bila otvorenost srca ili važnost čistoće srca jer će 'samo čisti srcem, Boga gledati.' A onda nas srce ispunjeno Isusom vodi do preobrazbe i do poslanja biti živi i autentični nositelji Isusove prisutnosti u svom životu i svojoj svakodnevici.

Fra Jozo Grbeš je lijepo rekao u svojoj katehezi kako se sve veličan-

stveno na kraju svodi na jednostavno: a to je ljubav! Fra Slavko je već prije shvatio tu Gospinu pedagogiju. Shvatio je da nas Međugorje vodi u školu – Gospinu, majčinsku školu ljubavi. On piše: „Majčinska ljubav stvara uvjete za život. Tamo gdje je nema raste nasilje i strah!“ I u obitelji, majka je nositeljica života, učiteljica i primjer svojoj djeci kako živjeti, ljubiti i raditi, kako se odnositi prema drugima... U Gospinoj školi, nebeska Majka, ovaj posrnuti neoliberalni svijet, svijet relativizma, poljuljanih vrijednosti, razrušenih obitelji, izgubljenih majčinstava i očinstava, svijet pun praznine u kojem je nestalo ljubavi – želi vratiti na jedini mogući put spasenja: put ljubavi! Jer Bog je ljubav. Samo srce koje ljubi otvoreno je za drugoga, daje se drugome i dosjetljivo je za drugoga te stvara uvjete za svijet mira.

FOTOGRAFIJE:
ARHIV ICMM

Pjesma i ples

Ponovno se pokazalo koliko su glazba i pjesma moćni mediji koji su u stanju čovjeku prenijeti snažne dobre vibracije (ako su inspirirane Duhom stvaranja) ili loše vibracije (ako su inspirirane duhom uništenja). Pjesma i ples bili su glavni pokretači radosti, onaj 'ključni sastojak' Mladifesta koji mu daje posebnu notu i zbog kojega je Mladifest najbrojniji molitveni susret u Međugorju.

Međunarodni zbor i orkestar je i ove godine brojio stotinjak članova iz 21 zemalja svijeta pod ravnanjem dirigenta prof. Damira Bunoze kojemu je ovo već 13 godina kako vodi glazbeni dio Mladifesta.

Radost, radost, radost

I doista, PLOD ove škole učenja od Isusa, ove Veličanstvenosti Božje milosti koja se ogledavala i utjelovljavala u jednostavnosti življenja svakodnevnog programa bila je autentičnost – bila je izvornost onoga što čovjek jest: stvorenje Duha Svetoga. A plod Duha je radost! Zato je ovaj Mladifest na poseban način bio obućen u ozračje radosti, osmijeha, sreće, zadovoljstva i zahvalnosti!

Sudionici

Na Mladifestu se i ove godine okupilo oko desetak biskupa te više desetaka tisuća mladih iz gotovo 70 zemalja: Albanija, Angola, Argentina, Australija, Austrija, Bjelorusija, Belgija, Benin, Bosna i Hercegovina, Brazil, Zelenortski Otoci, Kanada, Kamerun, Kolumbija, Kongo, Obala Bjelokosti, Hrvatska, Češka, Danska, Salvador, Engleska, Eritreja, Francuska, Gabon, Guadalupe, Gvatemala, Izrael, Honduras, Mađarska, Indija, Indonezija, Irska, Italija, Kirgistan, Latvija, Libanon, Litva, Madagaskar, Meksiko, Moldavija, Nikaragva, Nizozemska, Peru, Poljska, Portugal, Rumunjska, Rusija, Škotska, Senegal, Slovačka, Slovenija, Južna Koreja, Španjolska, Švedska, Švicarska, Tahiti, Ujedinjeno Kraljevstvo, Urugvaj, Sjedinjene Američke Države, Ukrajina, Vatikan, Venecuela, Vijetnam, Wales, Srednja Afrika, Ekvador, Njemačka, Reunion, Maritnique, Norveška, Panama, Paragvaj... Ipak, najbrojniji su i ove godine, kao i nekoliko zadnjih godina, bili hodočasnici iz Poljske, a zatim iz ostalih zemalja Istočne Evrope.

Cjelokupni program Mladifesta s vanjskog oltara crkve sv. Jakova u Međugorju, mogao se pratiti i uživo putem YouTube i facebook kanala Media Mir Međugorje na 16 jezika.

Platno za molitvene nakane, želje, misli...

I ove godine mladi su mogli tijekom cijeloga trajanja Mladifesta pisati svoje molitve, želje, zahvale i slično po platnu dugom 100 metara kojega je pripremila zajednica Cenacolo, a o njemu se brinula Frama Međugorje. Zadnje večeri Festivala, u petak, pred početak svete mise, volonteri Frame su na svojim rukama platno donijeli pred sam oltar i prikazali na svetoj misi!

„Tvoja krunica za Ukrajinu“

Najveća poruka Međugorja je poziv na mir! „Mir, mir, mir treba zavladati između čovjeka i čovjeka, i čovjeka i Boga!“ – odmah na početku ukazanja Gospa je poručila svrhu svog dolaska u Međugorje i nazvala se Kraljicom Mira. Također nam je otkrila i najmoćnije oružje protiv rata i uništenja, a to je krunica!

Krunica u rukama i krunica oko vrata bila je najmoćnije oružje kojim su i naši branitelji i molitelji pobijedili u našem Domovinskom ratu. Upravo ova pobjeda nad mnogo moćnijim neprijateljem i na područjima na kojima ljudska politika i diplomacija ne može učiniti ništa, inspirirala je i mons. Jana Sobila, pomoćnog biskupa Zaporisko-kharkivske biskupije iz Ukrajine da se i u Međugorju organizira prikupljanje krunica koje će se odnijeti u Ukrajinu i darovati svima onima koji je nemaju, a žele moliti za mir.

„Vojnici s kojima u zadnje vrijeme često komuniciram, govore da u najstrašnijim trenucima kada ljudi gube nadu, pomoć dolazi s neba. Spoznaju da ih nečija molitva, post i plašt Prečiste Djevice Marije koji je prostrt nad njima štiti od ranjavanja i smrti. Naši vojnici se oslanjaju na vrlo snažno oružje – krunicu. Uobičajeno ih je vidjeti s krunicama oko vrata koje nose blizu svojih srdaca. Krunica je, naime, vrlo slična Davidovoj prački i pet kamenčića koje je imao u torbi i njima pobijedio Golijata“ – rekao je mons. Sobilo u svojoj katehezi u utorak 2. kolovoza.

Zamolio je: „Molim sve vas dragi mladi da i vi darujete krunice za sve one u Ukrajini koji ih žele a nemaju ih. Krunica je najjače oružje protiv zla. Vaša će krunica biti poslana u Ukrajinu, u ruke onih koji je čekaju, koji proživljavaju strah i gube nadu. Krunica će im dati sigurnost da ih Majka štiti!“

Svi oni koji su željeli mogli su donijeti i darovati krunice na štandu „TVOJA KRUNICA ZA UKRAJINU“ koji se nalazio na livadi sa štandovima ispred kapelice klanjanja.

Prvi dan Mladifesta, 1. kolovoza 2022.

KONFERENCIJA ZA NOVINARE

U ponedjeljak 1. kolovoza 2022. uoči početka 33. Međunarodnog molitvenog susreta mladih, Mladifesta, u 10 sati održana je Konferencija za novinare u Dvorani Ivana Pavla II. Moderatorica konferencije bila je glavna urednica Radiopostaje Mir Međugorje, Sanja Pehar, a medijima su se obratili apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje nadbiskup Aldo Cavalli i međugorski župnik fra Marinko Šakota. Konferencija je trajala 50 min i održana je na hrvatskom i talijanskom jeziku (prevoditeljica je bila Marija Dugandžić).

Video prijenos ove konferencije za medije mogao se pratiti i uživo putem YouTube i Facebook kanala Media Mir Međugorje na 13 jezika (engleskom, talijanskom, njemačkom, španjolskom, francuskom, ruskom, poljskom, slovenskom, mađarskom, korejskom, ukrajinskom, portugalskom i rumunjskom jeziku).

Na početku konferencije mons. Aldo Cavalli pojasnio je geslo ovogodišnjeg Mladifesta „Učite od mene i naći ćete mir“ (Mt 11, 28-30): „Kada se događa jedan skup ovakvog tipa na koji dolaze mladi iz cijelog svijeta uvijek je važno posvijestiti si cilj

ovakvog susreta. Cilj ovogodišnjeg susreta mladih je riječ Isusa Krista uzeta iz evanđelja, a koja glasi Učite od mene i naći ćete mir. Svim mladima koji dolaze, mi predlažemo da žive upravo prema tom cilju. Ovo je program: *Gospodin kaže: Učite od mene...* Što je Gospodin činio za vrijeme svoga života među nama? Imao je jasno poslanje, jasan plan svoga života, imao je cilj koji je želio postići i bio je vjerodostojan. U cijelom svom životu ostvario je upravo to poslanje.

Živio je propovijedajući, čineći dobro, živio je među ljudima, ozdravljajući i tješeci ljude. Evanđelje nam kaže kako je Isus vidio da su ljudi kao ovce bez pastira, a to znači da su bili bez vođe. Nisu bili pripremljeni da bi mogli voditi druge. I on je od sebe učinio vođu. Učinio je vođu u dobrim djelima, u pozornosti prema ljudima, bio je vođa najslabijih, grešnih... Vođa ljudi da bi ih poveo putem spasenja. I to je činio do svoje posljednje kapi krvi. Bio je vođa, vođa ljudi.

Mi koji pratimo ovih dana, mi koji smo tu, koji ćemo ponuditi kateheze i biti s njima, moramo to činiti kako je to činio Isus, biti vođa kao Isus. Moramo tako živjeti jer imamo puno talenata, puno darova, puno mogućnosti za rast. Rasti, to je ono što trebamo, rasti i rasti. Kao što je jedan svetac govorio: *Trebamo postati najbolji, najbolji u našim ciljevima u našem životu u onome što želimo postići.* Trebamo postati najbolji od svih da bi mogli slijediti taj put, kao što je to činio Gospodin Isus. Predlažemo mladima da postanu vođe, kao što je Isus bio vođa. Predlažemo mladima da učine sve da bi njihovi talenti rasli i rasli, kako bi mogli učiniti sve ono što je volja Božja za njih i da bi mogli učiniti sve da bi drugima služili. Na takav način će pronaći i ostvariti mir, jer će postati vođe mira, kao što je to Isus. Evo to je cilj za ove dane, za sve nas

koji smo tu i za sve one koji su došli“, rekao je nadbiskup Cavalli.

Nakon mons. Cavallia, dosadašnji međugorski župnik i ovogodišnji koordinator Mladifesta fra Marinko Šakota iznio je okvirni program Mladifesta i njegove učesnike. Istaknuo je kako su program Mladifesta oblikovali u suradnji sa mons. Cavalliem te da je sve spremno za početak. Naveo je sve predmolitelje misnih slavlja: mons. Juan José Omelle kardinal Barcelone i predsjednik Španjolske biskupske konferencije, fra Massimo Fusarelli, generalni ministar OFM, fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije, mons. Petar Palić, mostarsko-duvanjski biskup i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanski i fra Marinko Šakota, uvijek u koncelebraciji sa mons. Aldom Cavalliem apostolskim vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje.

Od predavača je istaknuo, uz spomenute voditelje misnih slavlja i s. Dominiku Anić, Ankicu Baković i međugorskog župnog vikara fra Renata Galića. Najavio je i kako će u programu biti 12 svjedočanstava i film zajednice Cenacolo te njihovo svjedočanstvo o samom snimanju filma.

Što se tiče same satnice programa, najavio je kako će jutarnji program započinjati u 9 sati, umjesto prošlogodišnjih 10 sati, a popodnevni program će počinjati u 17 sati.

Podsjetio je i kako program prvoga dana započinje molitvom na Brdu ukazanja u 6 sati, a završava na svetkovinu Preobraženja na Križevcu u 5 sati. Kao i inače centar Mladifesta će biti euharistijska slavlja, te prigodni molitveni sadržaji: molitva sa svijećama pred križem, procesija sa Gospinim kipom, blagoslov svećenika, klanjanje pred Presvetim...

Nakon fra Marinkove intervencije uslijedila su pitanja novinara, najviše upućena mons. Cavalliu o njegovim dojmovima o Međugorju, Papinu stavu prema Međugorju te njegovom viđenju stanja i uloge mladih u društvu i crkvi.

Mons. Cavalli je najavio kako je od pape Franje već primio poruku Svetog oca za mlade koji će ovaj tjedan boraviti u Međugorju te da će je na misi otvorenja pročitati mladima.

SVETAČANOM EUHARISTIJOM OTVOREN 33. MLADIFEST

Ponovno su se zavijorile brojne zastave ispred glavnog oltara crkve sv. Jakova, a već za vrijeme krunice u 18 sati i klupe su već bile prepune hodočasnika. U 19 sati započelo je svečano otvaranje 33. Mladifesta pjesmom „Hosana u visini“ koju je izveo međunarodni zbor i orkestar obučen u žute majice Mladifesta i animirane pokretima te tradicionalnim defileom predstavnika iz pristiglih zemalja.

Na početku procesije uz veliki pljesak okupljenima se obratio međugorski župnik fra Marinko Šakota riječima dobrodošlice kazavši kako je na Mladifest prijavljeno više od 70 zemalja: „Dobro došli na 33. Mladifest. Dobro došli kući! Koja je to radost kad imamo Majku koja nas čeka!“

Nakon mimohoda započelo je svečano euharistijsko slavlje svečanom procesijom do vanjskog oltara gdje je s mons. Aldom Cavalliem i još osmoricom biskupa i brojnim svećenicima (u koncelecijaciji je bilo ukupno 483 svećenika) došao večerašnji predslavitelj svečane mise otvorenja Mladifesta: mons. Juan José Omella, kardinal Barcelone i predsjednik Španjolske biskupske konferencije, koji je u Međugorju boravio od 30. srpnja, a vratio se u Santiago de Compostellu 3. kolovoza kako bi sudjelovao na susretu s mladim europskim hodočasnici na pripremi za Svjetski susret mladih s papom Franjom 2023. godine.

Fra Marinko Šakota na početku euharistije pozdravio je večerašnjeg

predmolitelja slavlja, mons. Juana José Omellu i zaželio mu dobrodošlicu u Međugorje. Zatim je pozdravio i jednog od koncelebranata slavlja, mons. Aldu Cavallia, apostolskog vizitatora s posebnom ulogom za župu Međugorje kojem je zahvalio na njegovoj službi i prisutnosti u Međugorju, na tome što sve vodi i što s tolikom radošću susreće hodočasnike koji dolaze iz cijeloga svijeta. A zatim ga je pozvao da okupljenima pročita poruku koju je mladima i ove godine uputio Sveti Otac papa Franjo. Mons. Cavalli je poruku pročitao na hrvatskom jeziku.

SVETA MISA

Zatim je započela sveta misa koju je kardinal mons. Juan José Omella govorio na španjolskom jeziku, a fra Zvonimir Pavičić simultano čitao na hrvatskom jeziku.

PROPOVIJED:

U svojoj propovijedi mons. Juan José Omella dotakao se mnogih tema s kojima je želio ohrabriti mlade da kvalitetno iskoriste ovo vrijeme Mladifesta za dublji susret s Isusom koji će ih osloboditi njihovih tereta, grijeha i jarma,

koji će ih u sakramentima osnažiti i ozdraviti, da mogu biti Božje ruke i Božja prisutnost u ovom svijetu.

Između ostalog je rekao: Dragi braćo i sestre duboko sam zahvalan što mogu biti s vama u ovoj Marijinoj zemlji i predslaviti ovu misu otvorenja 33. Mladifesta. Zatim je pozdravio sve svećenike i prisutne i svakoga ponaosob. Kazao je i kako dolazi iz Španjolske, izrazito Marijanske zemlje.

Dragi mladi, uistinu je dojmljivo sve ono što je Gospa spremna učiniti kako bi nas dovela do svoga Sina i našeg brata Isusa Krista. Svatko od nas se može zapitati zašto sam došao u ovaj kutak Europe, što ovdje radim? To se i ja pitam. Ali ako ste došli ovdje, to je zato što su Isus i Marija željeli da dođete, zato se prepuštite onom što vam oni žele dati u ovom tjednu.

Život je dragocjen i vrijedi ga živjeti punim kapacitetom. Zlo ponekad može zavladati i pokoriti neke vidove našeg života, ali uz pomoć Isusa i Marije možemo prepoznati one parazite koji nam krađu život. Koji su naši jarmovi i lanci koji nam uzimaju radost, a s kojima smo došli ovamo: prestiž, pornografija, neograničeno gomilanje užitka, ugled, vanjski sjaj...

Započinjemo tjedan u kojem će nas molitva, sakramenti, a nada-sve euharistija ako se stavimo u Gospine i Isusove ruke, osloboditi ovih jarmova. Isus te želi primiti u sakramentu ispovijedi i očistiti te i osloboditi tereta koji te pritišću. Bog

je jedini koji nas može osloboditi naših tereta, grijeha i problema koji nas tlače. Nemojmo pasti u kandže onih koji nam daju laka i brza rješenja. Bog će to učiniti na pravi način i pravi čas jer Božje vrijeme nije naše vrijeme, zato iskoristite ovaj tjedan u ovom mjestu koje se zove ispovjedonica svijeta.

Znate li da ne postoji jaram ili spona ropstva koji bi mogli sablazniti Boga. Nema tog jarma koji bi se mogao oduprijeti Božjoj snazi. Naša zastava nije strah, već ljubav i radost! Kada smo blizu Bogu nestaje strah, javlja se nada i radost i želja da se stvara novi svijet u kojem smo svi braća i sestre. To je istina sadržana u citatu koji je odabran za geslo Mladifesta: Učite od mene i naći ćete mir! Isus to kaže svima nama, ali posebno vama mladima koji ste sadašnjost našeg društva. „Učite se od mene koji sam blaga i ponizna srca jer jaram je moj sladak i breme je moje lako!“

Ne boj se odmoriti se od svoga tereta i briga, od svojih grijeha i svojih jarmova, nauči se od Isusa riješiti se svojih dvojbi.

Čujte, ovo će biti jedinstven tjedan, ne dopustite da prođe mimo vas. Doživjet ćete poseban tjedan duhovnih vježbi u društvu naše Majke, majke Crkve. Upravo to smo malo čas čuli u Evandjelju. I Isus je trebao trenutak povlačenja od ljudi. I mi trebamo te trenutke mira, molitve i ljubavi.

Ovih dana bit će vremena za sve, ali molim vas intenzivno iskoristite svoje vrijeme za osobnu i zajedničku molitvu. Ako vam ne uspijeva zatražite pomoć svojih vodiča, svećenika...

Sve što ćemo ovdje vidjeti i čuti su sredstva kojima će se Bog poslužiti kako bi se spustio u naš život i kako bi nam rekao da nas poznaje, ljubi i kako je zbog nas dao svoj život, kako bi pobijedio smrt i preobrazio je u život. Jer Bog te treba da budeš njegove ruke u ovom svijetu!

Na kraju svoje duge propovijedi koja je trajala do 21.30 sati, mons. Juan je zamolio sve prisutne da zatvore oči, da mole Duha Svetoga da dođe i otvori vrata njihova srca i preobradi ga. Kazao je: „Reci Gospodinu: Evo me, dođi, dođi Gospodine uđi u moje srce i preobrazi me. Reci mi: neka moj put bude put svetosti i možeš računati na mene da ću ići s Tobom preobraziti svijet! Sveta Marijo, Kraljice Mira, moli za nas i za cijeli svijet Amen.“

PORUKA SVETOGA OCA

sudionicima Festivala mladih

– Međugorje, 1.- 6. kolovoza, 2022.

Predragi! U ono vrijeme, kako nam prenosi evanđelist Matej, Isus obračavajući se svima, reče: „Dođite k meni svi vi koji ste izmoredni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako“ (Mt 11, 28-30).“ Kako u ono vrijeme, tako se i danas Isus obraća svima vama, dragi mladi, te vam preko gesla ovogodišnjeg Festivala, nadahnuto maločas spomenutim Evandjeljem, upućuje svoj poziv: „Učite se od mene i naći ćete mir“.

Ove svoje riječi Gospodin ne upućuje samo apostolima ili nekima od svojih prijatelja, već svima koji su umorni i opterećeni. On zna kako život može biti težak te da postoji mnoštvo stvari koje nam opterećuju srce: mnogobrojna razočaranja, rane iz prošlosti, tereti koje nosimo, nepravde koje podnosimo te brojne neizvjesnosti i brige. Nasuprot svemu tome nalazi se Isus koji nam upućuje svoj poziv: „Dođite k meni i učite se od mene“. Ovaj poziv iziskuje hod i povjerenje, te nam ne dopušta da stojimo na mjestu, ukočeni i preplašeni pred izazovima života. Zvuči lako, ali u mračnim trenucima jednostavno se zatvorimo u sebe. Upravo iz te samoće Isus nam želi izvući pa nam stoga i govori: „Dođi“.

Put izlaza je u odnosu s Gospodinom, u gledanju

Onoga koji nas istinski ljubi. No, nije samo dovoljno izaći iz sebe, već je potrebno znati u kojem smjeru krenuti, jer toliko je obmanjujućih ponuda koje obećavaju bolju budućnost, međutim ostavljaju nas uvijek iznova u samoći. Iz toga razloga Gospodin nam ukazuje kamo ići: „Dođite k meni“.

Dragi prijatelji, otvorena srca idite k Njemu, uzmi-te njegov jaram i učite se od Njega. Idite k Učitelju kako biste postali Njegovi učenici i baštinici Njegova mira. Ponesite Njegov jaram kojim ćete otkriti Božju volju i postati dionici otajstva Njegova križa i uskrsnuća. „Jaram“ o kojem Krist govori jest zakon ljubavi, to je zapovijed koju je ostavio svojim učenicima: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio (Iv 15, 12). Jer pravi lijek čovjekovim ranama jest život utemeljen na bratskoj ljubavi, koja pronalazi svoj izvor u ljubavi Božjoj.

Hodeći zajedno s Njim i nasljedujući Ga, učite se od Njega. On je Gospodar koji drugima ne nameće teret kojeg sam ne nosi. Obrća se poniznima, malenima i siromašnima, jer je i sam postao siromašan i ponizan. Ukoliko uistinu želimo učiti, potrebno se poniziti i prepoznati vlastito neznanje i oholost, one trenutke kada mislimo da sve možemo postići sami i svojom snagom, te napose imati otvoreno uho za Učiteljeve riječi. Na taj način upoznajemo Njegovo srce, Njegovu ljubav, Njegov način razmišljanja,

gledanja i djelovanja. No, biti blizu Gospodina i Njega nasljedovati zahtijeva hrabrost.

Predragi, ne bojte se, idite k Njemu sa svime što nosite u svome srcu. On je jedini Gospodin koji nudi istinsku okrepu i istinski mir. Slijedite primjer Marije, Njegove i naše Majke, koja će vas dovesti k Njemu. Povjerite se njoj, koja je *Zvijezda mora*, znak nade na uzburkanom moru koji nas vodi prema luci mira. Ona, koja poznaje svoga Sina, pomoći će vam da Ga nasljedujete u svom odnosu s Bogom Ocem, u suosjećanju s bližnjima i u svijesti o tome na što smo pozvani: biti djeca Božja. U ovom trenutku, u srcu ljeta, Gospodin vas poziva da krenete na odmor s Njime, na najposebnijem mjestu koje postoji, a to je vaše vlastito srce.

Dragi mladi, dok se ovih dana odmarate u Isusu Kristu, sve vas povjeravam Blaženoj Djevici Mariji, našoj nebeskoj Majci, kako biste po njezinu zagovoru i primjeru mogli uzeti na sebe slatko breme nasljedovanja Krista. Neka vas prati pogled Boga Oca koji vas ljubi, kako biste u susretu s drugima mogli biti svjedoci mira koji ćete zauzvrat primiti na dar. Molim na tu nakanu i blagoslivljam vas, te se ujedno preporučujem u vaše molitve.

U Rimu, kod sv. Ivana Lateranskog, na spomendan Blažene Djevice Marije od brda Karmela, 16. srpnja 2022.

Franjo

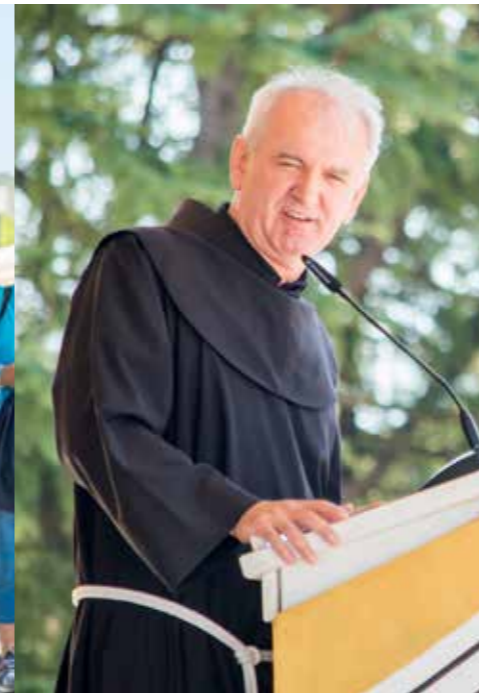
Drugi dan Mladifesta, 2. kolovoza 2022.

MOLITVA KRUNICE NA BRDU UKAZANJA
Drugog dana 33. Mladifesta program počinje najranije. Naime, od prije nekoliko godina uvedeno je da prvi pravi dan Mladifesta započinje zajedničkom molitvom krunice u 6,00 sati na Brdu ukazanja. Tako se zatvara sveti trokut Međugorja: Podbrdo – na kojem se objavljuje Gospa – postaje mjesto početka Mladifesta, župna crkva koja je posvećena sv. Jakovu, zaštitniku hodočasnika, mjesto je održavanja programa, a Križevac – mjesto posvećeno Kristu Otkupitelju, mjesto je završetka Mladifesta. Molitvu krunice sa stotinama hodočasnika svih dobnih skupina

Mladifesta mogu vidjeti redovi pred mnogobrojnim ispovjednim mjestima oko crkve, ovoga dana bude posebna gužva. Upravo je jedan događaj koji se dogodio na ovaj spomendan Gospe od Anđela davne 1981. godine i učinio da Međugorje postane 'ispovjedaonica svijeta'. Evo kako se to dogodilo:

Od početaka ukazanja Gospa naglašava koliko je za nju važna ispovijed. Jedan događaj posebno slikovito pojašnjava kako izgleda stvarnost grijeha i zašto je Međugorje postalo „ispovjedaonica svijeta“: „Na dan 2. kolovoza 1981. godine (znakovito jer je taj dan Gospa od Anđela i potpuni oprost u franjevačkim crkvama) Gospa se ukazala vidjelici Mariji Pavlović u njezinoj kući i rekla da kaže svima u svome susjedstvu neka siđu na gumno, mjesto koje se nalazi otprilike 200 m od stare Vickine kuće. I nadodala je „U toku je je jedna velika bitka između Boga i Sotone. A u igri su ljudske duše.“ (R. Laurentin str. 142)

ISPOVIJED JE LIJEK ZA ZAPADNU CRKUVU
Naši grijesi dakle nisu nešto „nevidljivo“, zapravo jesu nevidljivi ovim našim tjelesnim očima, ali duhovnicima nisu. I te kako dakle prljaju i narušavaju naša „duhovna tijela“. A Gospa kao što smo vidjeli zna kako sve polazi od duha i duše, i da je njihovo zdravlje najvažnije za čovjekovo spasenje. Zato Gospa izričito kaže u poruci od 6. kolovoza 1982.: „Potrebno je pozivati ljude da se ispovijedaju jedanput mjesečno, a posebno prve subote u mjesecu. (...) Mjesečna ispovijed bit će lijek za Zapadnu Crkvu. Ovu poruku treba prenijeti Zapadu.“ (R. Laurentin str. 170)

predvodio je fra Marinko Šakota i vidjelac Ivan Dragičević.

Fra Marinko je na početku pozdravio sve prisutne te mlade posebno pozvao da srca otvore kroz molitvu Gospodinu na što nas Gospa sve ove godine poziva u Međugorju.

DAN KAD MLADIFEST POSTANE JEDNA VELIKA ISPOVJEDAONICA SVIJETA

Inače 2. kolovoza Crkva slavi Gospu od Anđela, dan na koji se dobiva potpuni oprost nakon ispovijedi i molitve na Papine nakane u franjevačkim crkvama. U Međugorju je ovo poseban dan, jer iako se svih dana

Marija se malo smela jer se taj dan Gospa već bila ukazala u crkvi, i molitve su završile, ali je ipak poslušala. Na gumnu se sabralo četrdesetak ljudi. Kad su zajedno počeli moliti, došla je Gospa i preko Marije pozvala sve prisutne da je dotaknu. Od mnogih dodira ostajali su prljavi otisci ruku na Gospinim haljinama. Kad se Gospa tako uprljana od njih udaljavala, Marija je gorko zaplakala. Kroz plač je pripovijedila ljudima što se dogodilo i kako su svojim dodirima „zaprljali“ Gospu. Jedan od prisutnih, Marinko Ivanković je zavapio: „Ljudi, braćo! Ujutro svi na ispovjed!“ „Za vrijeme sutrašnjeg ukazanja Marija je pitala Gospu što su značile one fleke i zašto je otišla, a Gospa joj je odgovorila: 'Draga djeco one crne mrlje su neispovjedeni grijesi!' Tako smo mi shvatili da je Gospa tražila da se počnemo ispovijedati.“ (usp. D. Vidović: Spasenje čovječanstva str. 90)

JUTARNJI PROGRAM

Jutarnji program započeo je molitvom u 9,00 sati i duhovnim nagovorom o molitvi koji je vodio fra Marinko Šakota. Nakon toga je uslijedila KATEHEZA koju je održao fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije.

FRA JOZO GRBEŠ: LJUBAV - RADIKALNA JEDNOSTAVNOST KRŠĆANSKE PORUKE

Fra Jozinu katehezu trebalo bi doista poslušati u cijelosti ako je to moguće, jer se u svakoj njegovoj rečenici krije jedan biser mudrosti. Na jednostavan

a duboki način otkrivao je misterij kršćanskog života i poslanja na način koji je pokazivao kako je njegova duša već kušala taj Misterij. Tako je između ostalog rekao:

„Sve je zapravo jednostavno. To jednostavno govori isključivo o Veličanstvenome. I da to Veličanstveno u svakodnevnom životu možemo pronaći isključivo u jednostavnom. Nemojte me krivo shvatiti, ali ja mislim da smo mi kao kršćani, kao Crkva, često zakomplicirali stvari, zakomplicirali Kristovu jednostavnu poruku – jednostavnu poruku jednostavnog zakona ljubavi, ili

jednostavnu poruku jednostavnih zapovijedi, jednostavnu poruku jednostavne molitve, jednostavnu poruku jednostavnog predanja, jednostavnu poruku jednostavne slobode, traženja istine... Zato nam se vratiti na početke! A taj naš jednostavni Krist nas uči što je NAJBITNIJE: da ljubav može promijeniti čovjeka. Kad vas netko voli, da dobivate snagu! Kad vi nekoga volite da imate puno hrabrosti! To je najmoćnija, najpotrebnija, najbitnija poruka koja je uvijek povratak na onu Isusovu izvornu zapovijed LJUBAVI koja je naš temelj i naša sudbina.

MONS. JANA SOBILA, UKRAJINA MEĐUGORJE JE DUHOVNA BOLNICA SVIJETA

Drugo svjedočanstvo iznio je mons. Jan Sobilo, pomoćni biskup Zaporisko-kharkivske biskupije iz Ukrajine. Između ostalog je rekao: „2014. godine, počeo je rat u Ukrajini. Ja vjerujem da će Bezgrješno Srce Djevice Marije pobijediti zlo.

Rat uvijek ostavlja duboke rane na duši i posljedice uvijek budu strašne. Ali ja sam vidio hodočasnike: branitelje, udovice i djecu koji su u domovini preživjeli pakao rata – mržnju, silovanja, mučenja – koji se iz Međugorja vratili s nadom i željom u srcu da oprostite drugima a neki od njih i sami sebi.

Nigdje na svijetu se tako brzo i ljekovito ne može oprastati kao što se to događa upravo ovdje. Jer je tu s nama naša nebeska Majka, Ona koja zna kako je to teško

MAISA ARRIF IZ IZRAELA

Maissa Arraf iz Izraela članica je Marijanskog pokreta u Izraelu (Marian Movement in the Holy Land). Ona je socijalna radnica te obiteljski i bračni terapeut. U Međugorju je bila desetak puta, od toga već 5 puta kako pjeva u internacionalnom zboru Mladifesta. Prošle godine snimila je i CD sa pjesmama klanjanja iz Međugorja na arapskom jeziku. Govorila je o svom obraćenju i što za nju znači Međugorje.

Na kraju ostaju vjera, ufanje i ljubav – ali najvažnija je među njima ljubav! – kaže sv. Pavao. Naše ponašanje jest oponašanje Boga. Prvo primijetite što Bog radi i onda učinite isto. A što to On radi? Čini ono što On jest: LJUBAV! Kad čovjek čini ono što čovjek JEST, onda taj konačni produkt njegova života jest LJUBAV! Ta On vas ne želi promijeniti kako bi vas volio, nego vas voli kako bi se vi promijenili. Ja bih to nazvao radikalnom jednostavnošću kršćanske poruke.“ – rekao je fra Jozo. Iza kateheze uslijedila su dva svjedočanstva:

Iza toga uslijedilo je svjedočanstvo Davida Collone iz Italije. On se prije 12 godina pomirio sa svojom suprugom s kojom je bio rastavljen 4,5 godine. Posvjedočio je o tome kako je to vrijeme rastave bila Božja kušnja koja mu je pomogla staviti svoj brak na prave temelje.

VEČERNJI MOLITVENI PROGRAM

U 18 sati uslijedila je molitva svete krunice koju su i ovoga puta predmolili mladi na više svjetskih jezika. Večernja sveta misa bila je u znaku Reda sv. Franje. Osim što se slavio franjevački blagdan Gospe od Anđela sa pripadajućim misnim čitanjima, svetu misu je predmolio fra Massimo Fusarelli, generalni ministar OFM uz koncelebraciju fra Joze Grbeša, provincijala Hercegovačke franjevačke provincije i fra Marinka Šakote, međugorskog župnika. Fra Massimo je 121 nasljednik sv. Franje na ovoj

i bolno, ljudski gotovo nemoguće. Ali u Njenom naručju možemo isplakati svu bol koja je u našem srcu i predati je Isusu da On pretvori svaku suzu u vječnu nagradu i izliječi sve nemile posljedice proživljenih zlih čina.

Majka Božja djeluje na svako srce svoga djeteta koje dolazi u ovu duhovnu bolnicu – kako se Međugorje s pravom može nazvati. Koliko samo obraćenja, koliko ispovijedi, koliko okajanih grijeha i ponovnih rođenja za novi život ovdje možemo vidjeti! Koliko nade se ovdje pojavilo u ljudskim srcima i kolikim ranjenim ljudima je ovdje život ponovno dobio smisao! Osobno sam time jako duboko dirnut.“

Pozvao je mlade da se pomole za Ukrajinu koji krvari u ovom ratu. I na kraju su svi zajedno zapjevali ukrajinsku pjesmu Kraljici mira kao molitvu za mir u srcima, obiteljima i cijelom svijetu, a posebno za mir u Ukrajini. Ukrajinske pjevačice i sviračice organizirale su djevojke iz zajednice „Svjetlo Marijino“, a ispred vanjskog oltara zaviorile su ukrajinske zastave. Na kraju su dobili veliki i topli pljesak od svih prisutnih.

Jutarnji program završio je u 12 sati molitvom Anđeo Gospodnji.

POPODNEVNI PROGRAM: PROSLAVA FRANJEVAČKOG DUHA

I popodne drugog dana Mladifesta obilježile su rijeke hodočasnika koje

su se slijevale prema vanjskom oltaru crkve sv. Jakova. Klupe su već prije početka programa u 17 sati bile popunjene hodočasnici pokazujući kako se ovi mladi ljudi ne boje SUNCA! Dapače, u duhu sv. Franje zajedno sa fra Marinkom, zahvalili su Bogu na bratu Suncu i svemu onome što nam ono daje.

U 17 sati program je započeo kratkim videom s prizorima jutarnje krunice u 6,00 sati na Brdu ukazanja koji je fra Marinko komentirao riječima: „Eto, baš lijepo, dok su neki spavali, drugi su molili!“ I kao što je to napravio tokom jutra i popodne je fra Marinko između kateheza donosio misli iz „Gospine škole“ – kratka učenja koja podsjećaju kako bolje otvoriti srce molitvi i odnosu s Bogom.

poziciji – pojasnio je fra Marinko u svom pozdravu predslavitelju.

Među svećenicima koncelebrantima bio je i bivši provincijal fra Miljenko Šteko kao i tajnik generalnog ministra fra Vjekoslav Miličević. Među 550 svećenika koji su koncelebrirali na svetoj misi bili su mons. Amaury Medina Blanco iz Venezuele, savjetnik Apostolske nuncijature u Bosni i Hercegovini, pomoćni biskup Poznańa iz Poljske, mons. Jan Sobilo, pomoćni biskup Zaporisko-karkivske biskupije iz Ukrajine, biskup

iz Paragvaja i savjetnik Apostolske nuncijature u Meksiku mons. Ante Vidović.

U svojoj propovijedi fra Massimo je istaknuo kako je zahvalan i iznenađen pozivom mons. Alde Cavallia da bude jedan od predavača i predmolitelja na ovom Mladifestu. Kazao je također kako, da nije vidio svojim očima, ne bi mogao povjerovati da se ovdje na Mladifestu održava ovako nevjerovatan i brojnan skup koji odiše vjerom i molitvom.

Osvrćući se na večerašnja čitanja, posebno evanđelje u kojem se opisuje susret Bogorodice i anđela, fra Massimo je rekao mladima kako Bog i danas traži susresti svakoga od nas ponaosob. Želi i nama dati radost i nadu kakvu je dobila Marija, posebno u ovom vremenu za kojeg se čini da nam želi ukrasti budućnost. Vrlo je važno da i mi doživimo ovaj osobni susret s Isusom jer će inače naša vjera ostati samo ideja, navika, moral, a ne susret koji mijenja život!

Na završetku svete mise fra Marinko je zahvalio svim svećenicima koji su danas strpljivo cijeloga dana stajali na raspolaganju mladima za sakrament ispovijedi.

PROCESIJA S GOSPINIM KIPOM

Nakon molitve sedam Očenaša i blagoslova nabožnih predmeta, započela je procesija sa Gospinim kipom na platou ispred vanjskog oltara po putanji u obliku srca. Jer u Međugorju je sve u znaku srca, Marija nas vodi do Isusa koji u nama treba sazrijevati i mijenjati našu nutrinu. Cilj ove procesije je Isus – Marija nas vodi Isusu. Nakon što je Marijin kip stigao do oltara, započelo je klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu koje je vodio fra Marinko Šakota koji je u svojim meditacijama vodio mlade da se otvore Mariji kako bi ih Ona pavela ka susretu s Isusom.

Propovijed fra Joze Grbeše, provincijala Hercegovačke franjevačke provincije

JEDINSTVENA SCENA U EVANĐELJU: JEDNA ŽENA I NJENA VJERA. Njena vjera je pokrenula Isusa. Nije ostao ravnodušan.

Ova žena pokazuje veliku upornost; nije dopustila da je odvrte od njena susreta s Kristom: niti suprotnost učenika niti Isusova kritika. Znala je što želi i vjerovala je da Isus može pomoći!

U tradiciji sačuvanoj za nas u Svetom pismu, Isus je predstavljen kao onaj koji savršeno „sudjeluje“ i „pobjeđuje“ u raspravama, ali u ovom slučaju žena Kanaanka kao da u ovom dijalogu „pobjeđuje“. Isus dopušta da ga ova uporna žena kritizira. On hvali ženu zbog njezine vjere!

Matej namjerno bira tada nekorištnu riječ 'Kanaanka': ne samo da je ona 'druga', tamo neka... nego je i dio neprijateljskog naroda.

I zanimljivo, onaj koji nije moj, koji je stranac donosi više vjere...

Ipak, čini se da ona zna tko je Isus. Moli ga da joj izliječi kćer. Ona je očajna i izlazi vičući. Ona možda nije Židovka, ali zaziva Isusa jezikom židovske molitve kad kaže: "Smiluj mi se, Gospodine, Sine Davidov." Ali Isusa ne pokoleba poznati jezik te joj kaže: "Poslan sam samo k izgubljenim ovcama Izraela". Kao da joj je to drsko, kaže. Ali ona ne odustaje i moli ga: "Gospode, pomoz mi!"

Kad Isus to čuje, reče: "Ženo, velika je vjera tvoja!" Ali ona nije ispovjeditelja nikakvu vjeru. Nema znakova da se ponovno rodila. Jednostavno je govorila istinu. Istina vodi do vjere. To je ono što je Isus konačno čuo i povjerovao: *O ženo! Velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš. I ozdravi joj kćer toga časa.*

- Ako se Isus mogao promijeniti, možemo li mi? Svaka generacija neke ljude doživljava kao 'druge' i trpa ih pod stol. Mogli bismo napraviti dugačak popis ljudi koje vidimo kao različite, odbačene, jadne,

Mt 15, 21-28: O ženo, velika je vjera tvoja!

siromašne, politički nekorektne, socijalno neprihvatljive..

- Ova žena nas sve potiče da nastavimo tražiti Gospodina, čak i kada se čini da ne reagira i da je dalek...

- Ova strankinja, Kanaanka, opisana je kao jedan od velikih heroja evanđeoske tradicije. Ona nema imena... Ona može biti ili postati bilo koja od nas.

Pitamo se: Hoću li ja u vremenu nevjere biti osoba vjere? Hoću li biti drugačiji?

Dirnuti smo nečijom vjerom, nečijom ljubavlju. Je li netko dirnut mojom vjerom, mojom ljubavlju?

Dragi mladi, ovdje ste na Mladifestu jer vi tražite, vi želite poput ove heroine iz Evanđelja naći istinu, a Istina je Krist.

Pozvani ste biti drugačiji. Budite drugačiji od svijeta u koji ste pozvani živjeti.

Poput ove žene budite kritičari onih koji imaju moć, vlast, kape i pozicije, kako bismo svi zajedno mogli ići prema snazi vjere i svjedočanstva istine. Dijelim s vama nekoliko misli:

U ovo doba 'alternativnih činjenica',

izazov je pronaći istinu. Sveti Ivan Pavao II. dao nam je dobre savjete o traženju istine. U enciklici Fides et Ratio ("Vjera i razum") kaže: "... Vjernici se ne predaju. Oni nastavljaju svoj put do istine jer su sigurni da ih je Bog stvorio 'istraživačima', čija je misija istražiti sve moguće puteve, iako je napast sumnje uvijek nazočna. Naslanjajući se na Boga, oni nastavljaju pružati ruku, uvijek i svugdje, za sve što je lijepo, dobro i istinito."

Biti 'istraživač' u situacijama u kojima je teško pronaći istinu, vrijedno je života kršćanina!

Puno je ideologije u svijetu koji dijeli. Ne će nas ideologija spasiti. Ali snaga duha, snaga vjere u Krista i snaga obitelji hoće! Ako to izgubite što će vam sve ostalo. Treba samo vidjeti! Dobro vidjeti! Jer vi ste Crkva,

nisu samo oni s ove strane oltara. Ne bojte se biti dio, biti vođe, ispravljati ono što nije dobro. Istina ne trpi šutnju!

Budimo iskreni. Uza sve što svi čitaju, svi komentiraju, svi kao sve znaju, od onih gore do onih dolje. Priznajemo da jako malo znamo. Potrebna nam je otvorenost duha mudrosti Božjoj kako bi otvorenost uma bila spremna izazvati svijet na život slobode koja voli život. I tako postanite proroci. Kao što dobro napisa moj prijatelj Stjepan, prorok naših dana:

Proroci ne znaju da su proroci.

Oni su obični ljudi. Poput tebe i mene. Katkada plahi i nesigurni.

Zbunjeni i nespretni, češće, mnogo češće nego što bi čovjek očekivao.

Osjetljivi su za potrebe drugih.

Obzirni prema njihovim slabostima.

Dogodi im se da ostanu bez riječi u presudnom trenutku.

I da, kad sve prođe, točno znaju što su trebali reći.

Premda zaneseni i vedri, gotovo sve vrijeme žive na rubu suza.

No ima u njima nešto jače od njih.

U njima živi netko jači od njih. Netko blaži i žešći od njih.

I oni mu ne mogu odoljeti.

Oni jednostavno moraju reći riječ koja im je na srcu.

Oni jednostavno moraju gledati u oči i kad svi spuste pogled, okrenu glavu...

(Stjepan Lice)

Odreci se onoga što razdvaja tvoju obitelj i sve one koje voliš.

Ako je tvoja tvrdoglavost važnija od ljubavi, onda nemaš problema s drugima, nego sa sobom! Ako smo u pravu, a ostali smo bez najbližih, što će nam pravo! Kako je dobro sebi reći DOSTA. Promijeni smjer. Tvoja promjena mijenja druge.

Sebičnost je zlo našega vremena i svakoga vremena. Sebičnost je posljedica ega koji arogantno vidi sebe ispred svih. On je poslušan samo svom interesu. Sebični ljudi razaraju

obitelji i narode. Draga mladosti pokažite da može drugačije, da zakon ljubavi još vrijedi i da je božansko u darivanju.

Nasilje je sve češće i veće. Za ljudsko tijelo u velikom dijelu povijesti vezano je nasilje. Od ratova do abortusa, od injekcija do farmacija. Nasilje nad njim je odvelo u kaos. Metafizičko zlo je vezano za tijelo. Čuvajte svoje tijelo da bi vam bilo lakše duh uzdizati.

Mudrost. Našem vremenu očito nedostaje mudrosti. Nju treba tražiti, moliti se Duhu Božjem za nju. I znati da ljubav otvara prostore milosti. Kaže nam danas Jeremija u prvom čitanju. *Ljubavlju vječnom ljubim te, zato ti sačuvalah milost! Ljubav i milost dakle dio su istog božanskog kruga.*

I ne bojte se. Neka strah ne uđe u vaše duše. Krist je svoje prijatelje nakon uskršnuća pozdravljao upravo tim pozdravom: Ne bojte se: Ja sam tu! Kako jednostavna je ta mudrost: Gdje je on, tu nema straha! Gdje je on, tu nitko nije izgubljen!

Stoga neka ovo blaženo vrijeme vašeg boravka ovdje bude vrijeme zajedništva s Kristom. To nam Marija govori. To vam vaše srce kaže, to vam otvara sve riznice mudrosti, sreće, radosti. To vas čini slobodnima i hrabrima poći doma i biti svjedoci: svjedoci običnosti. Svjedoci jednostavnosti, svjedoci ljubavi, svjedoci istine, svjedoci nade. Svjedoci Krista.

Kažu mi da vas ima ovdje iz skoro 70 zemalja. Kada se vratite doma, u svoju zemlju, svoj dom, među svoje prijatelje, nemojte šutjeti. Stvorite Medjugorje u 70 zemalja. Nemojte biti zadovoljni sa statusom quo. Vjera je dinamična stvarnost. Ostati na istom je početak umiranja. Ostati na istom je dosadno i suprotno Duhu. Krenimo naprijed. U ime Kristovo. S Kristom. Po snazi Marije. S Marijom. Amen.

U TRADICIJI SAČUVANOJ ZA NAS U SVETOM PISMU, ISUS JE PREDSTAVLJEN KAO ONAJ KOJI SAVRŠENO „SUDJELUJE“ I „POBJEĐUJE“ U RASPRAVAMA, ALI U OVOM SLUČAJU ŽENA KANAANKA KAO DA U OVOM DIJALOGU „POBJEĐUJE“. ISUS DOPUŠTA DA GA OVA UPORNA ŽENA KRITIZIRA. ON HVALI ŽENU ZBOG NJEZINE VJERE!

Treći dan Mladifesta, 3. kolovoza 2022.

RASPLESANA RADOST U MLADOSTI

I treći dan ovogodišnjeg 33. Međunarodnog susreta mladih započeo je jutarnjom molitvom u 9 sati koju je predmolio fra Marinko Šakota i poveći broj mladih koji je ili sjedio u prvim klupama pred oltarom ili se povukao na klupe u hladovini. Ipak, kako je vrijeme odmicalo prema podnevu, unatoč tome što je postajalo sve toplije, plato ispred oltara postajao je sve ispunjeniji, rasplesaniji i nasmijaniji – moglo bi se reći da je Međugorje postalo veliki plesni podij obasjan zrakama žarkih sunčevih reflektora!

I današnji predavač, poput jučerašnjeg kardinala Barcelone, fra Massimo Fusarelli, generalni ministar OFM ostao je zadivljen izdržljivošću mladih koji su postojano slušali njegove ohrabrujuće riječi unatoč vrelini dana. Oslanjajući se na geslo Mladifesta: „Učite od mene i naći ćete mir“ (Mt 11,28-30) kao i na druge prigodne svetopisamske tekstove, fra Massimo je mladima pokušao objasniti kako je najvažnije prepoznati cilj svog putovanja. Za nas kršćane cilj našeg putovanja je Isus Krist. Također je vodio mlade da kroz susrete s Riječju, u tišini, pronađu vlastite odgovore na svoja pitanja ili prepoznaju vlastite stranputice.

Nakon predavanja uslijedilo je plesno razgibavanje, a zatim i prvo svjedočanstvo koje je imao međugorski vidioc Jakov Čolo koji je sa samo 10 godina imao prvi susret s Kraljicom Mira. Jakov je mladima iznio svoje svjedočanstvo rasta u vjeri i u povjerenju u Božji plan s njegovim životom, a zatim i u konkretizaciji vlastite vjere kroz angažman u humanitarnoj organizaciji „Marijine ruke“ koju je prema ideji i ohrabrenju fra Marinka počeo voditi ovdje u Međugorju. Udruga danas broji šezdesetak volontera koji svakodnevno na različite načine pomažu potrebitima župe, a i šire.

Drugo svjedočanstvo imao je Antonio di Tommaso iz Catanie (Italija), mladić koji je posvjedočio o svom teškom odrastanju, obraćenju u Međugorju i čudu pomirenja i opraštanja u vlastitoj obitelji.

I naravno, unatoč visokim temperaturama, opet nije bilo teško dignuti mlade na noge, a iza svake pjesme, tražila se pjesma više. Odakle tolika radost? – zapitao se i sam fra Marinko gledajući oko sebe radost mladih, zbora, pjevača, plesača, svećenika...

Lako je naći odgovor na ovo pitanje – odgovor se krije u onim ri-

ječima koje mladima pokušavaju reći svi predmolitelji i predavači, svatko na svoj način. Srce koje je ispunjeno Isusovim duhom stvara djela koja nose ovaj Duh. Ako je pjesma puna Duha, ako je plešu oni koji imaju otvorena srca za taj Duh, naravno da će plod svega biti radost – jer je radost jedan od plodova Duha Svetoga. Eto zašto trebamo biti jednostavni i autentični, dopustiti da u nama Isus živi i stvara radost u prostoru, vremenu i ljudima oko nas!

SNAŽNO SVJEDOČANSTVO STIJEPE GLEDA MARKOSA

Popodnevni program započeo je u 17 sati snažnim svjedočanstvom protkanim glazbenim točkama moćnog dubrovačkog tenora Stijepe Gleda Markosa. On je posvjedočio kako ga je želja prema uspjehu i potvrđivanju odvukla u svijet, udaljila od žene i ispraznila u duhu. Na čudasan se način opet približio Bogu, u isto vrijeme kad i njegova žena iako su živjeli na različitim krajevima svijeta. I približivši se Isusu, približili su se jedno drugom, promijenili prioritete u životu, posvetili se slavljenju Boga i radu sa ljudima na marginama društva, a kao krunu njihove vjere, nakon Stijepina hodočašća od Pelješca do Međugorja i molitve Gospi, nakon 14 godina braka dobili su sina Mateja Mariju.

KRUNICA I SVETA MISA

U 18 sati uslijedila je molitva svete krunice koju su i ovoga puta predmolili mladi na više svjetskih jezika.

Večernju svetu misu predslavio je fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije uz koncelebraciju fra Mire Šege, vikara provincije i fra Marinka Šakote, međugorskog župnika te ostalih 564 svećenika, među kojima je bio i mons. Aldo Cavalli.

Odmah na početku svete mise fra Jozo je podsjetio okupljene na jednu misao o kojoj je govorio u svojoj jučerašnjoj katehezi, a ta je da „ako imamo čisto srce, onda čistim očima gledamo ljude, život, prošlost, sada i ovdje i vrijeme koje dolazi. Čisto srce određuje naše nakane i naše odnose, ono što mi jesmo. I ako uspijemo to u životu učiniti, živjeti to jedno Kristovo blaženstvo uzeti za svoj životni put, onda sve ostale naše nakane, namjere, naše čežnje i želje, naši snovi, bit će čisti. Euharistija je događaj čistoće“ – kazao je fra Jozo i pozvao prisutne da se pokaju i traže oprostjenje i očišćenje od Boga.

A u svojoj propovijedi fra Jozo je ponovno mladima uputio konkretne smjernice za njihov život i njihovu vjeru u sadašnjem trenutku. Između ostalog je kazao: „Ženo, velika je tvoja vjera! Jedinstvena scena večeras: jedna žena i njezina vjera koja je pokrenula i samog Isusa i nije mu dopustila da ostane indiferentan na njezin zahtjev. Njeza koji bi pobjeđivao farizeje i pismoznance, njeza je pobijedila jedna žena i to strankinja. I baš od nje ja mogu naučiti imati vjere.“

Ona zna tko je On. Ona je očajna jer ga moli za svoje dijete, kao što je svaki roditelj očajan kad se tiče njegova djeteta. Ona, iako strankinja zna njegov jezik i obraća mu se: 'Isuse, sine Davidov... I Gospodine pomози mi!' Isus na kraju kaže: 'Ženo velika je tvoja vjera', iako je ona nije ispovjedila. Kako? Zato što je ispovjedila istinu! Kada govorimo istinu, kada tražimo istinu taj put nas onda dovodi Isusu!

Ako je Isusa mogao promijeniti čin vjere jedne žene, može li i nas? Ova žena nema imena, ona može biti bilo tko od nas večeras izgovarajući iste riječi, iste snage:

Isuse, sine Davidov, smiluj mi se!

Zapitajmo se, hoću li ja u vremenu nevjere biti čovjek vjere, drugačiji od ljudi države, pokreta... hoću li biti drugačiji makar me izopćili ili nazivali drugačije? Ili drugo pitanje – je li netko dirnut mojom vjerom, mojim životom?

Draga mladosti, ovdje ste na Mladifestu jer i vi tražite – tražite ISTINU, a istina uvijek vodi Kristu. Želite susresti Mariju koja uvijek vodi Kristu! Pozvani ste biti drugačiji od svijeta, i poput ove žene budite kritičari onih koji imaju vlast i odlučuju o sudbinama pojedinaca. A to sigurno neće biti lako. U ovo doba alternativnih činjenica, izazov je pronaći Istinu! Izazov je biti drugačiji. Ima puno ideologija, ali nijedna

ne spašava, nego snaga vjere, Duha i obitelji koja stoji zajedno. Zato treba sačuvati i izgraditi čiste oči, dobro vidjeti.

Dragi mladi, vi ste Crkva, prava crkva, ne samo mi s ove strane oltara. Zato ne bojte se biti vođe i ispravljati ono što nije dobro! Ne bojte se biti proroci, kako je to lijepo rekao Stjepan Lice:

„Proroci ne znaju da su proroci.

Oni su obični ljudi. Poput tebe i mene. Katkada plahi i nesigurni. Zbunjeni i nespretni, češće, mnogo češće nego što bi čovjek očekivao. Osjetljivi su za potrebe drugih. Obzirni prema njihovim slabostima.

Dogodi im se da ostanu bez riječi u presudnom trenutku. I da, kad sve prođe, točno znaju što su trebali reći. Premda zaneseni i vedri,

gotovo sve vrijeme žive na rubu suza. No ima u njima nešto jače od njih. U njima živi netko jači od njih. Netko blaži i žešći od njih. I oni mu ne mogu odoljeti. Oni jednostavno moraju reći riječ koja im je na srcu.“ Sebičnost je zlo svijeta i našega vremena, stoga vi mladi ljudi pokažite da se može drugačije i da je ono Božansko u darivanju!

Dragi prijatelji, ne bojte se! Neka strah ne uđe u vaše srce. Isus je tako pozdravljao učenike nakon uskrsnuća, jer tamo gdje je On, tu nema straha, nitko nije suvišan, nitko izgubljen. Stoga neka ovo vrijeme Mladifesta bude vrijeme zajedništva s Kristom jer će vam ono otvoriti sve riznice pravoga blaga i omogućiti vam da budete svjedoci istine, nade, jednostavnosti, čistoće, običnosti – svjedoci istoga Krista.

Ima vas ovdje iz 70 zemalja, dakle imam jednu jednostavnu molbu na kraju, kad se vratite doma, u svoj dom, u svoju zemlju, među svoje prijatelje, nemojte šutjeti! Stvorite Međugorje u tih 70 zemalja koje vape za Duhom. Nemojte biti zadovoljni sa 'statusom quo'. Vjera je dinamična stvarnost, ona ne stoji! Jer kad stojimo,

umiremo. Kad stojimo, idemo dolje, kad stojimo nestajemo. Ostati isti je početak umiranja. Ostati na istom je dosadno i suprotno Duhu. Zato vas molim: Krenite naprijed – u ime Kristovo, s Kristom po snazi Marije s Marijom. I lijepo će vam biti. Srce će vam biti puno. I postati ćete svjedoci za vijeke. Fantastičan je to život. Neka bude i vaš. Amen.“

Iza svete mise bilo je ČAŠĆENJE KRIŽA I MOLITVA SA SVIJEĆAMA. Od Uskrsne svijeće dolazi svjetlo, od Uskrslog Isusa i preko tebe i mene do drugih. Bit ove molitve je da svatko tko je prisutan ne pali sam svoju svijeću, nego čeka da do njega dođe svjetlo koje je poteklo od Uskrsne svijeće, a zatim to svjetlo i sam daje drugima. Tako se vježbamo biti „primatelji i darivatelji“ Svjetla.

33. MLADIFEST

Daniele Rinaldi

ŽELIMO PJESMOM SLAVITI GOSPODINA! Jedni od onih bez kojih je Mladifest nezamisliv su mladi iz međunarodnog zbora i orkestra Mladifesta. Oni su danima prije Mladifesta vježbali u podrumu radija, a neki od njih su podijelili s nama svoje dojmove. Dolaze sa svih strana svijeta, ali im je zajednička želja pjesmom slaviti Gospodina.

Eva Šabec iz Slovenije

„Dolazim iz Slovenije i ovo mi je drugi put kako sudjelujem u ovom velikom zboru Mladifesta. Jako sam uzbuđena što sam ovdje i ujedno zahvalna za ovu milost što imam priliku doći i slaviti Gospodina na ovaj način. Međugorje je za mene drugi dom. Već godinama dolazim ovdje, ovo je mjesto gdje mogu pronaći mir koji je svima potreban“, rekla je Eva.

Magdalena Poljšak i Eva Šabec

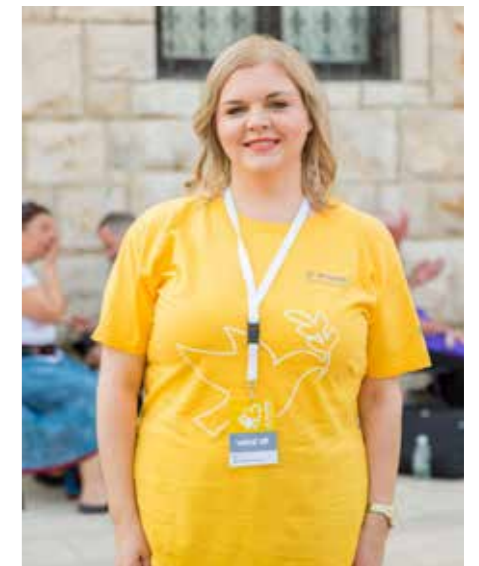
Danijel Jonjić

Magdalena Poljšak iz Slovenije

„U ovom međunarodnom zboru pjevam drugi put, a u Međugorju sam bila više puta. Ovdje osjećam mir i Majčinsku ljubav. Sretna sam svaki puta kada dođem ovdje, jer znam da je Marija ovdje prisutna, a Marija je put do Isusa. Ako ljubimo Mariju i ako smo s njom povezani, tada je lakše doći u Nebesko Kraljevstvo do Isusa. Spremna sam na Mladifestu pjevati za Gospodina“ – zaključila je Magdalena.

Kristina Primorac, Čitluk

Kristina Primorac je iz župe Krista Kralja u Čitluku i njoj je ovo čak devetnaesti put da sudjeluje na Mladifestu. „Ovo je jedan poseban i milostan tjedan. Svake godine kada pomislim da sam i ostarila za ovo, svjesna sam ipak da je to najljepši tjedan u godini. Svake godine

Kristina Primorac

naučim nešto novo, svake godine upijam nešto novo, svake godine upoznam nove ljude, svake godine primim neke nove milosti. Međugorje i Gospa puno znače za moj život. Majka je Majka, tako da sve svoje brige dajemo Majci. Za ovogodišnji Mladifest sam spremna, pošto već dugo godina ovdje pjevam tako su mi poznate i sve pjesme. I ove godine ima novih članova u zboru, ali već smo se upoznali, sprijateljili i s Božjim blagoslovom ćemo pjevati zajedno na Božju slavu“, rekla je Kristina.

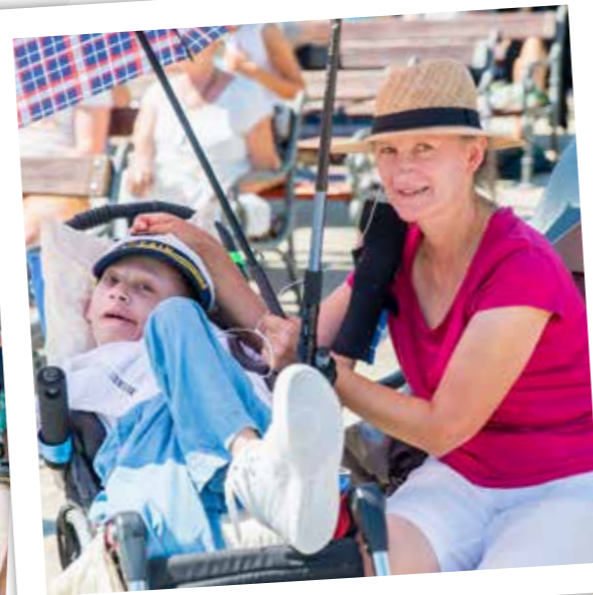
Daniele Rinaldi iz Italije

Jedan od onih kojemu je pjevanje u zboru promijenilo život jer je tu upoznao svoju suprugu jest Daniele Rinaldi iz Italije. „Dolazim iz Italije, točnije sa Sicilije. Prvi put sam na Mladifestu bio 2007. godine, a u zboru pjevam već šesti put. Međugorje je za mene veliko milosrđe, velika radost, a posebno jer sam svoju suprugu upoznao u ovom zboru tijekom jednoga Mladifesta. Vjenčali smo se i Bog nas je blagoslovio djetetom. Radost mi je pjevati za Gospodina i jedva čekam početak Mladifesta“, rekao je Daniele.

Danijel Jonjić, Australija

Danijel Jonjić je u Međugorje došao iz daleke Australije. „Ovo mi je drugi put da sam na Mladifestu, a prvi put da ću pjevati u ovom prekrasnom zboru. Jedva čekam početak Mladifesta, da se cijeli svijet skupi kao jedan narod, pod jednom zastavom, zastavom Isusa Krista. Međugorje je jako bitno mjesto za nas. Na mnogo načina Gospa je pomogla našoj obitelji da se održi na okupu. Veliki blagoslov je biti ovdje i pjevati s ovim prekrasnim osobama iz cijeloga svijeta.“, rekao je Danijel.

Četvrti dan Mladifesta, 4. kolovoza 2022.

INSTALACIJA PROGRAMA LJUBAVI

Zaštitni znak svakog Mladifesta pa tako i ovog su pjesma i ples! Kad pitam mlade što im se najviše sviđa ovdje, skoro svi kažu daje to ta vesela pjesma, plesanje, zajedništvo, druženje, pozitivna energija, osjećaj da ti svi žele dobro, ljubaznost. Već je davno sv. Augustin rekao da „Tko pjeva, dvostruko moli!“ Glazba je emocija koja otvara ljudska srca te nas na najbolji način približava

Gospodinu. A posebno duhovna glazba, koja je poput osobne molitve koju pjevamo Gospodinu na slavu, a na naše spasenje. A to su i ovoga jutra dokazali brojni mladi koji su iz svojih sjenovitih mjesta, na prve zvuke nota, utrčavali u prostor ispred oltara spremni za plesne korake.

Jutarnja molitva

Nakon jutarnje molitve, ovaj, četvrti dan 'zauzele' su žene! Mogli bi slobodno reći

kako je danas konačno bilo žensko jutro Mladifesta! I žene su se bome dokazale: bile su inteligentne, interesantne, široke, a nadasve praktične! Onakve kakva ženska priroda u svojoj biti jest: realna, stvarna, poučna i konkretna. I one su govorile o istoj temi kao i prethodni predavači – učenju od Isusa, ali su one, uz tu teološku dimenziju, nadodale i onu emocionalnu, psihološku i socijalnu.

KATEHEZA: PROF. ANKICA BAKOVIĆ NAŠE ZDRAVLJE JE ODRAZ STANJA NAŠE PSIHE I DUHA

U prvom izlaganju prof. Ankica Baković, psiholog i psihoterapeut te voditeljica Centra za mentalno zdravlje u Livnu, mladima je ponudila analizu današnjeg stanja duša, ali i načine izlaska iz tih bolesnih stanja. Između ostalog je kazala:

„Naše zdravlje je samo materijalni odraz stanja moje psihe i moga duha. Ako su moj duh i moja psiha stabilne – u dobroj povezanosti sa mojim Isusom, naravno da ću onda raditi na tome da imam dobre međuljudske odnose, onda će i moja fiziologija biti u većem miru. Na taj način dolazimo do nekakvog zdravlja, ne samo onog tjelesnog zdravlja o kojem u zadnje vrijeme jako puno čujemo, jako se puno potencira važnost tjelesnog zdravlja, međutim moramo shvatiti istinu o tjelesnom zdravlju: ono je samo odraz stanja naše psihe i našega duha.

Odnos, kad kažem odnos, mislim na naše međuljudske odnose. Odnos je sve ono kako se ja ponašam prema ljudima oko sebe, što mislim, što ja činim prema njima, što ja govorim i kroz to svoje ponašanje ostvarujem sebe kao osobu: pokazujem ljubav, važnost... Ja se osjećam važno kad nešto dobro napravim za drugoga. Vodeći računa da i njima bude lijepo sa mnom. Isus je dobre odnose sa ljudima, to sigurno možemo složiti.

Međutim, u svojoj kliničkoj praksi me čudi kako mi sve češće dolaze ljudi koji su jako dugo vremena nesretni i veliki dio svoga vremena provedu tužni zbog toga što ih svi ljudi ne vole, nekako kao da smatraju da, ako ja u životu hoću biti sretan, mene svi moraju voljeti! Da bi ja u životu bio sretan, svi mi moraju davati aplauz na sve ovo što ja u životu radim! Da bih ja u životu bio sretan, svi mi moraju reći: dobar si, super si, odlično je sve ovo što radiš! I onda vidim u kliničkoj praksi da, ako deset ljudi kaže da je dobro što ja radim, a jedan kaže: pa ne znam, možda ti to baš nije dobro... Ova osoba kao da zablokira, odbaci ovih deset ljudi koji su joj rekli da je dobro, a fiksira se samo na ovog jednog negativnog i nekako pokušavaju upirati da i ovaj 11. kaže bravo! Jer dok on to ne kaže, ja ne mogu biti miran niti sretan i nešto mi fali.

Kad radim psihoterapiju ja onda obično pitam, posebno ako znam da je osoba vjernik: „Dobro, je li se Isus svima sviđao? Jesu li svi voljeli Isusa!? Onda klijent kaže kako naravno nisu. Znači, normalno je da se Isus nije svima sviđao, a zašto onda ti od sebe očekuješ da se ti svima sviđiš? Kako to da ti očekuješ da sve ono što u životu radiš, da ti drugi kažu bravo! I ako ti netko ne kaže bravo, ti se ljutiš, tu ljutnju zamaskiraš depresijom, apatičnošću, a u biti si u frustraciji jer svi ne misle kao ti, jer nisi dobio aplauz od svijeta. I onda u svojoj težnji da se svima svidimo, sve veći broj ljudi izgubi svoj identitet! Sa željom da se svima dopadnem, izgubim sebe!

Ono što vidimo kod Isusa kad kaže: 'učite od mene' – Isus je bio autentičan, Isus je bio uvijek isti, evo pa čak i pod cijenu da se drugima nije svidio. Ljudi koji se jako žele dopasti drugima, možemo to reći modernim rječnikom dobiti što više 'like' –ova, ispasti što ljepši na društvenim mrežama... na ta način se udaljavaju od onoga što oni jesu u svojoj biti. A ne smijemo zaboraviti da samo Isus zna tko si ti u dubini svijete duše. I samo Isus te prihvaća autentičnog. Ostali ljudi žele te onakvog kakvog je njima lakše s tobom, njima je lakše ako misliš

kao i oni, njima je lakše ako se ponašaoš kao i oni.

Ponovno se susrećemo s jednim paradoksom današnjeg društva: jako se puno razmećemo različitošću i kako je biti različit ok! S druge strane u praksi vidimo jako veliki pritisak na ljude jer upravo nisu prihvaćeni što su različiti, jer društvo od njih očekuje da budu svi isti.

Živjeti autentičan život slijedeći učenje Isusa Krista danas, nažalost, u društvu znači biti sve različiti, a samim tim doživljavati negodovanje, možda nekad i neprihvatanje od drugih i ponovno moramo sebi postaviti pitanje: *Od koga ja želim biti prihvaćen?* To je osobni izbor. Ja kao psihoterapeut ne ulazim u to. Ako želiš biti prihvaćen od svijeta i od nekakvih trendova, jednostavno radiš ono što očekuju od tebe i bit ćeš prihvaćen.

Ako želiš biti prihvaćen od Isusa, ako želiš biti u svojoj duši u miru, od Isusa si uvijek prihvaćen. Ako želiš ti prihvatiti Isusov put onda trebaš ići njegovim stazama.

Ljudi mi dolaze rastreseni, jer s jedne strane bi htjeli slijediti Isusa, a s druge strane udovoljiti ljudima. Moramo napraviti odluku i izbor. Nerealno je očekivati dopasti se ljudima, a očekivati da ćeš imati unutarnji mir. Za mir se treba boriti. Isus nas poziva na borbu i akciju. Moramo nešto činiti, ne možemo biti pasivni promatrači svoga života čekajući da nam, zadovoljstvo i sreća dođu sami od sebe. Sreća nije nešto što pada s neba. Sreća nije nešto što se može kupiti. Sreća nije nešto što ti drugi može darovati. Sreća je rezultat stila moga života, onog kako ja živim, što ja činim i u što vjerujem!”

s. Dominika Anić

Časna sestra Marija Benedikta Krapić

Svećenik Sebastien Brier

KATEHEZA: S. DOMINIKA ANIĆ KAKO INSTALIRATI PROGRAM LJUBAVI U SRCE?

Na poseban je način bilo dirljiva i poučna kateheza školske sestre franjevske s. Dominike Anić, ravnateljice D. V. „Sv. Klara“ u Bijelom Polju kod Mostara koja je također i realitetna psihoterapeutkinja.

Ona je naime kazala kako ovdje na oltaru ne stoji samo u svoje ime, nego „Stojim ovdje u ime svih sestara svoje zajednice – Školskih sestara franjevki provincije svete obitelji iz Mostara. A na osobit način u ime onih koje kroz sve ove godine služe u župi Međugorje. Od onih koje su u prvim godinama Međugorskih ukazanja spavale na podu zvonika i čistile crkvu do kasnih noćnih sati da bi ujutro hodočasnici mogli ući u dostojno čist sakralni prostor, do ovih koje i sada dok ja stojim ovdje pred vama s mikrofonom u ruci, ispod ovoga oltara s peglom u rukama uređuju misno ruho. U ime onih koje su sada u kapelici pred presvetim, u kuhinji ili svojoj bolesničkoj postelji.

Dok sam razmišljala što govoriti danas naišla sam na zanimljiv tekst koji potpisuje Nikolaj Bulgakov. I odmah sam rekla. Da! To je to! Proći ćemo zajedno kroz ovaj sadržaj. O čemu se naime radi...?

Jedan kupac zove tehničku pomoć i kaže

- Želim ponovno instalirati Ljubav. Možete li mi pomoći?

- O da. Naravno. Ako ste spremni, možemo započeti.

- Spreman sam. Odakle da počnem?

- Prvo, otvorite Srce. Znete li gdje vam je srce?

- Da, ali mogu li instalirati Ljubav ako tamo imam i druge programe?

- Koje programe imate aktivne?

- Imam Stare zamjerke, nisko samopouzdanje, razočaranje i frustracija.

- Stare zamjerke nisu problem, Ljubav će ih postepeno istisnuti iz memorije, ali će ih zadržati kao privremene datoteke. Isto se može reći i za nisko samopouzdanje. Ali morate izbrisati razočaranje i frustraciju jer ometaju instalaciju programa.

- Ali kako ih izbrisati?

- Idite na izbornik Start i kliknite na Oprost pa će se razočaranje i frustracija izbrisati.

- Jesam. Evo ga Preuzimanje Ljubavi je počelo samo od sebe. Je li to normalno?

- Da, to je osnovni program a nadogradnja dodaje Puno srca.

- Oh! Piše „Greška. Program ne radi s internim komponentama.“ Što to znači?

- To znači da Ljubav već radi s unutarnjim komponentama, ali još nije u Srcu. Da bi to postigli morate početi voljeti sebe.

- Što trebam učiniti?

- Kliknite na Samoprihvatanje, a zatim prenesite datoteke samooprost i budite svjesni svojih vrlina i mana.

- Jesam.

- Sad sve to kopirajte u Moje Srce i sustav će to osigurati. No morate ručno izbrisati verbalnu autokritiku iz svih izbornika i isprazniti smeće. Nikada ne učitavajte opširnu samokritiku.

- Napravio sam. Moje srce se puni novim datotekama. Vidim Osmjeh, ravnoteža duše. Događa li se uvijek tako?

- Ne uvijek, ponekad treba više vremena. Ljubav je besplatan softver. Ali da biste uspjeli morate ga pokloniti drugima i oni će vam pokloniti svoje verzije.

Sestra Dominika je zatim na temu ove priče pokazala mladima kako ponovno instalirati u sebi program ljubavi i kako to nije teško jer je on već u nama, samo se trebamo riješiti onih prepreka ili prepune memorije (rana, grijeha, ogorčenja, frustracija, nepraštanja...) koje mu prijete instalaciju. A ukazala je i na najmoćniji antivirusni program kojim ćemo zaštititi taj program ljubavi – a to je krunica!

SVJEDOČANSTVA:

Nakon ove dvije kateheze, uslijedila su i dva vrlo lijepa svjedočanstva. Prvo je imala časna sestra Marija Benedikta Krapić, pripadnica zajednice sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog u Rijeci. Sestra Marija Benedikta, ili rođenjem Nina, diplomirana je pravnica. Prije zavjetovanja pripadnosti ovome redu godinama je radila kao novinarka te se amaterski bavila glumom. Ipak jedno putovanje u Međugorje i jedan "Isusov" pogled skriven u pogledu jedne časne sestre, unio joj je jedan 'nemir' u srce koji se na kraju premetnuo u redovnički poziv. Danas svoje poslanje služenja vrši u Caritasovom domu za žene i djecu žrtve obiteljskog nasilja. Drugo svjedočanstvo imao je svećenik iz Francuske, Sebastien Brier čiji je svećenički poziv također vezan za Međugorje.

POPODNEVNI PROGRAM

Popodnevni program bio je u znaku zajednice Cenacolo. Oni su imali svoje svjedočanstvo od 17 sati, a nakon večernje svete mise u 21,15 sati, također su imali i projekciju filma o Isusovom životu pod nazivom 'LA FESTA E' PER VOI' (GOZBA JE ZA VAS) koji su snimali zadnjih mjeseci ovdje u Međugorju i okolici.

POVJESNI TRENUTAK MADIFESTA: PRISUTNOST MJESNOG BISKUPA

U 18 sati bila je molitva krunice, a u 19 sati započela je posebno iščekivana sveta misa jer ju je po prvi puta u povijesti Mladifesta predslavio lokalni biskup biskupije kojoj pripada Međugorje: mons. Petar Palić, biskup mostarsko-duvanjski i apostolski upravitelj trebinjsko – mrkanski. U koncelecijaciji s njim bili su mons. Aldo Cavalli i mons. Domenico Sigalini, umirovljeni biskup Palestrine iz Italije, još četiri biskupa te fra Jozo Grbeš, provincijal hercegovačke franjevačke provincije te još 524 svećenika.

Na početku svete mise i nakon fra Marinkova pozdrava, mons. Palić je dobio dugi i topli pljesak dobrodošlice nakon kojeg se i sam zahvalio: „Dragi mladi prijatelji pozdravljam vas, braćo u biskupskoj službi, draga braćo svećenici, i na osobit način zahvaljujem

apostolskom vizitatoru za ovu župu Međugorje da mons. Aldu Cavalliu da s vama danas mogu slaviti ovu Euharistiju. Ovo je ujedno i trenutak zahvale fra Marinku za sve ono što je svih ovih godina učinio služeći u ovoj mostarsko-duvanjskoj biskupiji, a osobito u ovoj župi Međugorje.“ Tada je i fra Marinko dobio dugački pljesak. A mons. Petar je nastavio: „Molit ćemo i za njega, ali i za sve svećenike jer je danas spomendan sv. Ivana Vianneya, zaštitnika župnika i poniznog pastira i molit ćemo njegov zagovor za sve pastire.“

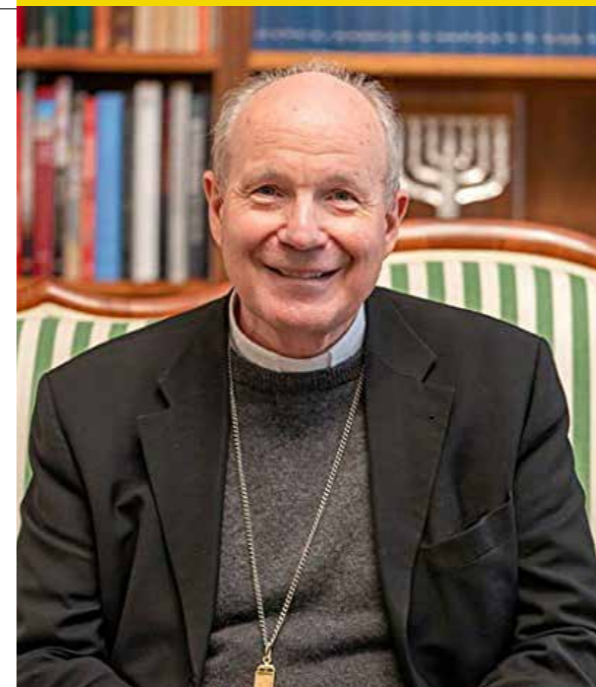
Na početku svoje propovijedi mons. Petar Palić je rekao: „Draga braćo svećenici, dragi mladi prijatelji, svoje razmišljanje započeo bih riječima pape Franje kojima on promišlja o biskupima. U Apostolskoj pobudnici Evangelii Gaudium papa kaže da će biskup pokatkad ići naprijed da pokaže put i održi živom

nadu u narodu, drugi će put biti jednostavno usred svojih svojom jednostavnom i milosrdnom blizinom, a u nekim će prilikama morati ići za svojim narodom, da pomogne onima koji su zaostali i – prije svega – zato jer stado posjeduje vlastiti osjećaj za pronalaženje novih putova.“ (EG 31) Ja sam danas ovdje kao biskup ove biskupije kako bih bio među vama jednostavnom i milosrdnom blizinom i kako bismo zajedno poput apostola okupljeni i s Marijom, čuli što nam to Isus želi reći!“

Mons. Palić se osvrnuo na još jedno od pitanja koje Isus danas postavlja u evanđelju: „A vi, što vi kažete tko sam ja?“ Ponudio je odgovor: „Preformulirajmo to Isusovo pitanje: Zašto me slijediš? Zašto si ostavio sve što znaš? Što ti kažeš tko sam ja?“ Bilo bi vrijedno dopustiti da nam u srcu odjeknu i druga pitanja: Zašto si danas ovdje, na ovoj misi? Zašto si došao ovamo, a nisi u crkvi u svome mjestu, s mladima iz svoje župe? Zašto želiš ili si odlučio slijediti ovog Galilejca? Zašto si na njegovu putu?“

Odgovor je jednostavan: tražim, odnosno tražimo! Da, čovjek je tražitelj. Traži dobre životne uvjete, traži dobar posao, traži dobru ženu, dobrog muža, prijatelja, prijateljicu. Čovjek traži i smisao svoga života, traži odgovor na pitanje smisla patnje, trpljenja, umiranja. Čovjek traži svoj identitet, želi pronaći sebe. Sebe ćemo pronaći jedino ako pronađemo Isusa“, rekao je mons. Palić, napomenuvši kako se ovaj susret mladih događa u blizini blagdana Preobraženja Gospodinova. „Gospodin je Petru, Ivanu i Jakovu preobraženjem pokazao svoju stvarnost, ali i njihovu budućnost. Kad se vratite svojim kućama, obiteljima, u škole i na fakultete, na radna mjesta neka se vidi da je i vas susret s Isusom Kristom preobrazio. Dopustimo da nas svaka euharistija, svaki susret s Njim preobražava“, pozvao je mlade mons. Palić, ali ih je i pozvao da u svoje molitve pred Gospodina stave „sve svećenike koji su vam na vašem životnom putu bili oslonac i koji vas prate“.

Na kraju svete mise toplim i dugim pljeskom mladi su opet zahvalili svojim biskupima i svećenicima na njihovoj službi i preporučili ih zagovoru sv. župnika Arškog, a mons. Palić također je molio i Božji blagoslov za novog župnika fra Zvonimira Pavičića te da, kako je rekao, „bude otvoren poticajima Duha Božjega i da zajedno sa svojom subračom surađuje na dobro župljana i svih onih koji dolaze u ovu župu.“

Poruka kardinala Christoph Schoenborna sudionicima 33. Mladifesta

Dragi prijatelji, vi koji ste se okupili na Mladifestu u Međugorju! Danas je blagdan svetog arškog župnika. Stoga upućujem srdačan pozdrav svim svećenicima koji su s vama i veliko hvala za vaše svećeničko služenje narodu. Bez te službe ljudima bi nedostajao najdragocjeniji Isusov dar, euharistija i sakrament oprostjenja grijeha.

Koliki su u Međugorju primili svoje svećeničko zvanje! A koliki su svećenici u Međugorju, u službi sakramenta pokore, ponovno otkrili radost u svom svećeničkom pozivu! Međugorje je zasigurno „najveća ispovjedaonica u Europi“, jedna od najvećih na svijetu!

Isus je apostolima na dan Uskrsa dao tri dara: svoj mir, svojega Svetoga Duha i punomoć da opraštaju grijeha. Želim vam svima, dragi prijatelji, da osjetite i zračite Njegov mir! Želim vam darove Duha Svetoga koji će vas voditi Isusovim putovima i učvrstiti vaše prijateljstvo s Isusom! I želim vam posebnu milost dobre ispovijedi, kako biste uvijek bili sigurni da možete doći Isusu kad god zakažete, sa svim svojim slabostima i grijesima. Njegovo milosrđe nema granica!

Rado bih bio s vama, ali moram biti u Francuskoj zbog kapitula Zajednice male braće i malih sestara Jaganjca, budući da sam kao biskup zadužen za ovu zajednicu. Svi mi molimo da vam Gospodin udijeli obilje blagoslova i da vas Gospa štiti na svoj divan način!

Vaš Christoph kard.Schönborn

VOLONTERI FRAME BLAGOSLOVLJENI AMO ŠTO IMAMO PRILIKU ŽIVJETI I BITI OVDJE

I ove godine Mladifest se ne bi mogao zamisliti bez brojnih mladih volontera FRAME. Njihova uključenost u program, odnosno uvježbavanje njihovih zadataka, započelo je i više tjedana prije samog događaja. Uvježbavali su plesne pokrete, kretanje na oltaru i volontiranje za svetu pričest.

Tokom Mladifesta prodavali su majice u bojama s logom Mladifesta, koji je ove godine u skladu sa geslom ovogodišnjeg Mladifesta „Učite od mene i naći ćete mir“ (Mt 11, 28-30) u svom stalnom simbolu srca sa križem imao uklopljenu golubicu kao simbol mira.

Također su ujutro prije početka programa čistili oltar i dežurali tokom dana na vratima sakristije na raspolaganju za sve ono što je potrebno hodočasnici i svećenicima.

Matea Ostojić je volonterka FRAME na Mladifestu već 5 godinu, a druga godina joj je kako ima zadatak animatorice plesa na oltaru. Prijavila se za ovaj zadatak jer joj je to prilika da iz jedne druge perspektive gleda sve ono što se događa na programu Mladifesta.

Od programa joj je najzanimljivije otvaranje i zatvaranje Mladifesta s opraštanjem uz pjesmu. Ipak poslanje mladih joj ima najljepšu poruku Mladifesta.

„Veliki broj mladih koji dolazi iz cijeloga svijeta u meni budi neopisivi osjećaj jer teško mi je shvatiti

da netko od nas živi ovdje cijeli svoj život i čini mu se to tako obično, a toliko mladih iz zemalja o kojima mi samo sanjamo ili nismo za njih niti čuli, a kamoli da ćemo tamo otići, oni znaju za Međugorje i doputovali su ovdje. Tako da smo mi ovdje stvarno blagoslovljeni što imamo priliku živjeti i biti ovdje.“ – rekla je Matea.

Foto: Athir/CMM

Peti dan Mladifesta, 5. kolovoza 2022.

MEĐUGORJE - EPICENTAR ŠIRENJA NOVOG VIRUSA: VIRUSA LJUBAVI!

I peti dan ovogodišnjeg 33. Međunarodnog susreta Mladih započeo je jutarnjom molitvom u 9 sati koju je predmolio fra Marinko Šakota.

SVJEDOČANSTVA:

fra Renato Galić

Nakon pjesme i plesa svoju katehezu održao je fra Renato Galić, mladi župni vikar na službi u Međugorju. Njegovo predavanje je također bilo na temu gesla ovog Mladifesta: „Učite od mene i naći ćete mir“ (Mt 11,28-30). Posebno je govorio o važnosti uloge učitelja i kojeg mi to učitelja odabiremo slijediti?

„Naš Učitelj se razlikuje od svih drugih učitelja. Isus u svoju školu poziva sve nas, bez ikakvih posebnih uvjeta. Mi smo pozvani stalno biti uz učitelja i slijediti ga“, rekao je fra Renato, te zapitao: Što znači učiti od Isusa?

„Učiti od Isusa znači prijanjati uz Njega, čvrsto se držati Isusa, biti Mu trajno privržen u svom svakodnevnom životu, ići iza Njega, slijediti Njegove korake i dijeliti Njegove poglede na ovaj svijet... I svatko se od nas može zapitati od koga učim u

svom životu, ili kada imam potrebu za nekim zvanjima, za nekim vještinama kome ću otići. Mnogo je učitelja, ne samo direktnih. Vidimo kako nas i mediji, posebno društvene mreže, na jedan indirektnan način žele oblikovati i biti naši učitelji“, rekao je fra Renato Galić, a jedno od njegovih promišljanja bilo je i o osobinama koje bi trebao imati Kristov učenik.

„Naš učitelj Krist kaže kako je on blaga i ponizna srca. On nam daje primjer kako možemo ljubiti, kako se ophoditi prema drugima, kako moliti po Njegovom primjeru. To će nas vratiti u mir i u sklad s Bogom. To je onaj pravi mir kojeg nam Isus želi dati, biti u jedinstvu s Bogom“ naglasio je fra Renato i dodao kako nas „Isus u svome naučavanju poziva da dođemo k Njemu, a kad Bog poziva On ne prisiljava, On nudi slobodu, da sami izaberemo u slobodi i dođemo k njemu. Dok drugi stavljaju terete, Bog je taj koji skida te terete“.

Magnus MacFarlane-Barrow

Nakon njega svoje svjedočanstvo dao je Magnus MacFarlane-Barrow iz Škotske, osnivač Humanitarne organizacije 'Mary's Meals' iz Škotske. Podsjetimo se kako je Mary's Meals međunarodni projekt koji u najsiromašnijim zemljama svijeta u školama osigurava svakodnevni topli obrok za djecu. Većini te djece to je ujedno i jedini obrok u danu. Mary's Meals omogućuju obrok za više od 2,3 milijuna djece u 20 zemalja svijeta.

Mnoga od te djece nisu mogla ići u školu jer su morala tražiti posao ili naći neki drugi način da se prehrane. Topli obrok za njih znači da mogu ne samo preživjeti, već i učiti, napredovati i zajedno sa svojim obiteljima imati nadu u bolju budućnost. Potrebno je 35 KM kako bi se osigurao obrok za jedno dijete tijekom cijele školske godine.

Jedna od volonterki Marijinih ruku iz Italije poručila je mladima: „Od danas postoji novi virus u svijetu, a zove se 'virus ljubavi'. Zarazimo se njime i budimo svjetlo! Zarazimo druge ljubavlju i svjetlom!“

Drugo svjedočanstvo bile su životne priče Ane iz Španjolske i Danijela iz Mađarske koji su članovi međunarodne škole mladih 'Jeunesse-Lumière' koju je osamdesetih godina (1984.) osnovao poznati francuski

svećenik o. DANIEL ANGE, koji trenutno živi u njihovoj kući na jugu Francuske. Zajednica djeluje već 38 godina. A kuće zajednice nalaze se i u drugim zemljama: Italija, Poljska, Mađarska, Benin i Kamerun.

Popodnevni program petog dana Mladifesta započeo je u 17 sati dinamičnim svjedočanstvom jednog svećenika salezijanaca iz Francuske koji je posvjedočio o svom obraćenju u Međugorju i svećeničkom pozivu.

Između ostalog je kazao: „Ponekad se osjećam kao Gospina papiga jer i ja neprestano kao i Ona ponavljam: MOLITE, MOLITE, MOLITE... To je GOSPIN SOS POZIV U POMOĆ. Molitva je pitanje od životne važnosti – moliti je nešto što se mora. I zato prestanimo se nazivati kršćanima ako ne molimo! To bi bilo isto kao da se nazivamo sportašima, a uopće ne vježbamo i ne treniramo ništa.“

VEČERNA SVETA MISA ŽIVIMO I MOLIMO SRCEM

Pjesmom 'Došli smo ti Majko draga' započelo je ovo posljednje večernje misno slavlje 33. Mladifesta. Mogli bi reći: 'domaće' misno slavlje jer ga je predmolio koordinator svih ovogodišnjih međunarodnih duhovnih obnova u Međugorju i međugorski

župnik u odlasku fra Marinko Šakota, u koncelebraciji sa budućim međugorskim župnikom fra Zvonimirom Pavičićem i fra Goranom Azinovićem, bivšim župnim vikarom u Čitluku, te mons. Aldom Cavalliem i te ostalih 501 svećenika.

Prije negoli je započeo misni obred, mladi volonteri FRAME pred oltar su donijeli platno na kojem su mladi proteklih dana Festivala zapisivali svoje nakane, želje, molitve, misli...

„Mi smo pred Gospodinom! – ovaj liturgijski pozdrav Gospodin s vama – je puno više od pozdrava, to je poziv da postanemo svjesni da je Gospodin s nama i da smo mi pred Njim – započeo je fra Marinko misno slavlje pozvajući mlade da se pokaju i otvore svoja srca za susret s Gospodinom.

U svojoj propovijedi fra Marinko je kazao: Dragi mladi prijatelji, pred nama je bio moto Mladifesta „Učite od mene i naći ćete mir!“ (Mt 11, 28-30) Što znači učiti od Isusa? To znači dvoje:

Da učimo od osobe Isusa Krista! Jer danas nas mnogi mediji i ideologije žele učiti o drugim stvarima, krivim putovima... I drugo da, upoznajemo Isusa, a to možemo na dva načina: izvanjski i iznutra! Mi moramo upoznati Isusa iznutra – a to znači upoznati Isusovo srce! Možemo slaviti Euharistiju, možemo moliti, a to raditi samo izvanjski, bez da to radimo srcem! Kako upoznati Isusovo srce – pitao se fra Marinko, pa je ponudio mladima par uvjeta:

Imati otvoreno srce – to znači biti otvoren za ono nepoznato, neočekivano, nevjerovatno... Ovih dan smo slušali svjedočanstva mnogih koji su imali neke svoje planove, očekivanja... a onda ih je Bog poveo na neki skroz drugačiji put!

Oproštaj od fra Marinka

Mons. Aldo Cavalli zatim je zauzeo ambon i na hrvatskom jeziku izrekao dirljivi oproštaj od dosadašnjeg župnika fra Marinka Šakote koji je svojim radom, djelom i osobom obilježio višegodišnje susrete mladih: „Naš župnik fra Marinko će uskoro otići iz župe Međugorje, kako bi nastavio svoje poslanje u nekoj drugoj župi. Fra Marinko, u ime Svetog Oca kojega sam poslanik i u ime svih vas, vam zahvaljujem od srca za sve što ste učinili ovdje s ljubavlju, znanjem i mudrošću. Neka te Gospodin isus uvijek prati, BDM Majka, Kraljica Mira, uvijek te zagovarala! Hvala ti fra Marinko, hvala ti, puno ti hvala!“ – toplo je kazao mons. Aldo.

Vidljivo dirnut, fra Marinko ga je zagrlio i sa knedlom u grlu mogao samo reći: 'HVALA!'

Tako je na neki način, ova peta večer, ovaj svojevrsni svečani kraj programa Mladifesta, bio ujedno i fra Marinkov oproštaj i uvođenje u službu novog župnika i koordinatora programa fra Zvonimira Pavičića.

Kad se susrećemo s Isusom, susrećemo se s paradoksom – susrećemo se s nečim neshvatljivim, besmislenim (riječ paradoks znači: suprotno mojim očekivanjima). Tako Isus kaže Tko želi život svoj spasiti, treba ga izgubiti... ili nitko ne bi očekivao da Bog pokreće svijet preko malog naroda ili malih, jednostavnih ljudi. Božji način je takav – paradoksalan. Tako se i Gospa ukazala u malom mjestu u kojem je cesta završavala, u kojem nije bilo izlaznog puta, a sada je ono mjesto čudesa i susreta ljudi iz cijeloga svijeta.

O srcu sve ovisi! 'Srce ima svoje razloge, koje razum ne poznaje!' (B. Pascal) Bez srca ne možemo shvatiti milosrdnog oca koji je napravio feštu za razvratnog sina koji se vratio. To razum ne može shvatiti. Ali milosrdna ljubav može. Razum ne može shvatiti ljubav prema neprijateljima, prema križu...

Preobrazba srca, pretvorba srca! To je ono što je sveti Franjo doživio kad je zagrlio gubavca, kad je kazao da je sada ono što mu je bilo gorko postalo slatko.

Biser Isusova srca se otkriva u Euharistiji. Sakramenti su biser! U njima se otkriva ljubav Božja. Križ je biser. Opraštanje je biser... to može razumjeti samo srce. Zato nas Gospa ovdje u Međugorju uči moliti srcem!

Za Međugorje postoji samo jedna opasnost, a ta je da se prođe mimo njega, a da ga se ne primijeti! – rekao je Hans Urs von Balthasar, njemački teolog. I to je naša opasnost, da ne prepoznamo bisere koji se kriju u sakramentima, Božjoj Riječi, u njima se krije biser i trebamo paziti da ga posebno mi župljani ne zaboravimo ili ne primijetimo.

Blago vama mladi ako ste odlučili učiti od Isusa i ako ste pronašli taj biser i još više ako ste odlučili

pomoći drugima da pronađu taj biser; Isusovo srce! – završio je fra Marinko svoju propovijed snažnim pozivom mladima!

Nakon zahvale i obavijestima fra Marinko je rekao: „Što reći na kraju, nego hvala Gospodinu Bogu i Gospi, Kraljici Mira za ovaj 33. Mladifest! Vjerujem da smo ovih dana slijedili naš moto i učili od Isusa i u njemu pronašli svoj mir. Vidimo se dogodine na 34. Mladifestu – oprostio se sa svima fra Marinko te pozvao

mlade da ujutro u pet sati budu na misnom slavlju na Križevcu, kojim će na blagdan Preobraženja Gospodnjega završiti 33. Mladifest.

KLANJANJE, SVEČENIČKI BLAGOSLOV I POSLANJE

Nakon mise je bilo Klanjanje pred Presvetim sakramentom, nakon kojega su svećenici ispruženih ruku na blagoslov sišli među mlade poput živih zraka Isusa, našeg Sunca. Iza toga je uslijedilo poslanje te kratki

film THE BEST OF THE YOUTH FEST o svemu onome što se događalo iza kulisa Mladifesta.

POSLANJE I VIDEO:

Nakon što su mladi – predstavnici 70 zemalja prisutnih na Mladifestu primili krunice, simbol Marijine blizine i zaštite, fra Marinko je pročitao dio iz Evanđelja u kojem Isus daje poslanje apostolima: „Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju“ (Mk 16,15) „Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta.“ (Mt 28,19-20).

A mons. Aldo Cavalli blagoslovio je sve nazočne riječima: „Idite u sve zemlje svijeta noseći unutar vas Isusovo Evanđelje praćeni Marijinom zaštitom! Idite u miru! Amen.“

Fra Slavko bi ovo poslanje izrekao malo drugačijim riječima, ali koje imaju isti smisao: „Marijina ljubav je mnoge

pokrenula i otvorila božanskoj ljubavi te postala početkom novog života za mnoge. Majčinska ljubav i ljubav prema Majci pokretačka je snaga koja može svijet promijeniti. Vratiti svijetu o Majci koja ljubi, znači vratiti mir među ljude. Od majčinske prisutnosti u obitelji zavisi obiteljska sreća i mir. Tako je s Crkvom i svijetom. Koliko uspijemo unijeti svojim životom Marijinu majčinsku ljubav u svoja srca, obitelji, Crkvu i svijet, toliko ćemo biti uspješni na putu mira. Radost i mir, pravednost i ljubav samo će se po majčinskoj ljubavi susresti i zagrliti. Majčinska ljubav nije samo obilježje žene koja je rodila dijete, nego se proširuje na sve one koji svojim životom, riječju i djelom ljube, štite ljudsku slobodu i dostojanstvo. Kako bi bilo lijepo na Zemlji kad bi ljudi poštivali i prihvaćali jedan drugoga tom majčinskom ljubavlju. To nam ne može biti samo cilj, nego i PUT.“

SVJEDOČANSTVA SUDIONIKA

■ O. Leonhard Maier iz Njemačke: Ovdje se svećenik osjeća voljen i potreban

O. Leonhard Maier dolazi iz Njemačke. Djeluje u biskupiji Passau u jednoj od kuća Reda Kristovih legionara. Tamo živi sa osmoricom svećeničke braće. Rođen je 1982. u Moosachu blizu Grafinga u Gornjoj Bavarskoj. Dok je još bio u srednjoj školi, uz službu akolite, susreo se sa radom svećenika iz reda Kristovih Legionara. Nakon završene srednje škole odlučio je godinu dana raditi kao njihov suradnik u Meksiku. Nakon toga pala je odluka o odlasku u novicijat Kristovih Legionara u Bad Münstereifel.

Dugogodišnji je duhovni pratitelj raznih skupina mladih u Njemačkoj i Austriji. Od njegova ređenja u prosincu 2016. povjerene su mu skupine mladih u Gornjoj Austriji i Bavarskoj (Njemačka).

Ove godine je prvi puta organizirao hodočašće na Mladifest i odazvalo se 117 mladih. Očekivao je da će ih se skupiti jedva 50, ali interesa je bilo puno više. Na kraju su morali ograničiti broj polaznika na 117, donoseći kriterij kako mogu ići samo oni koji su stariji od 17 godina.

„Među mladima je puno onih koji su ovdje po prvi puta, skoro 80 % njih, i zanimljivo je gledati njihovu reakciju kada ovdje vide toliko mladih koji žive vjeru, to ih očarava i to im je novo jer tako nešto nisu imali priliku vidjeti kod kuće. Puno ih je ovdje koji nisu išli redovno na misu, ne znaju što to znači biti kršćanin, i zašto se ne može biti npr. budista ako tražiš duhovnost... Uglavnom, ovdje se sada u njima rađaju brojna pitanja.“ – primijetio je o. Leonhard.

Na pitanje kako je doživio svoj svećenički poziv na Mladifestu, kaže: „Ovdje su ispovijedi uistinu jake, baš jake i prekrasno je kad čuješ i vidiš toliko mladih koji te vuku za rukav i traže ispovijed od tebe. Također impresionirajuće je kad susretnes ljude koji su se zadnji puta ispovijedali pred svoju prvu svetu pričest i sada to po drugi puta čine sa 30 godina. Susrećem mlade koji mi ispovijedaju da su homoseksualci, a ja im kažem, pa tko ti je to rekao: ti možeš biti samo muškarac ili žena! Puni su tih rodnih ideologija i ja im pokušavam reći ISTINU: da su ljubljena djeca Božja i da je Bog stvorio muškarca i ženu, ništa drugačije. Vidim, kako u ispovijedi postoji jedna velika otvorenost u kojoj mladi prihvaćaju tu istinu, ili su je prvi puta čuli, pa onda nastavljaju o tome razmišljati ili istraživati. Ja svakako moram reći istinu, kao svećenik moram naviještati radosnu vijest da smo od Boga stvoreni kao muškarac i žena i da je lijepo biti ono što jesi.“

Na pitanje u čemu je tajna dolaska tako velikog broja svećenika na Mladifest, o. Leonhard Maier odgovara: „Možda je tajna u tome da je puno njih doživjelo svoj svećenički poziv baš ovdje pa žele pomoći današnjim mladima da i pronađu svoj poziv jer je to tako lijepo! To je nekad poput neke 'dobre ovisnosti' – pomažeš mladima, aktivan si, tražen si za ispovijedi i razgovor nekad i do ponoći, osjećaš se potreban i koristan, ljudi te traže, žele blagoslov... dolazi i puno osoba koje su potrebite molitve oslobođanja. Danas posebno ima puno mladih sa različitim „smetnjama“ koje se manifestiraju u prisilnim suicidalnim mislima, problemima prehrane (anoreksija) i zbrkanosti u svojim spolnim identitetima. I to je baš veliko polje rada na kojem mi kao svećenici imamo puno posla!“

■ Mladi iz Slavnskog Broda: Došli smo po besplatnu Božju ljubav!

Na Mladifest je došla grupa hodočasnika iz Slavnskog Broda. Idejni začetnik hodočašća je Kristina Kiki Terihaj, osoba sa višestrukim invaliditetom s toga joj je u organi-

zaciji pomogla njezina 'desna ruka', gospođa Božica Odošašić. U grupi je pedeset uglavnom mladih ljudi koji će program Mladifesta pratiti u cijelosti od 1. – 6. kolovoza.

Posebnost grupe je da je među njima grupa od 11 učenika prvog razreda klasične gimnazije iz Slavnskog Broda koja je došla zahvaljujući svojoj profesorici koja im je znala pričati svoje dojmove o Mladifestu na kojeg dolazi od 2013. godine. To njezino oduševljenje svime što se ovdje događa, ponukalo ih je da je zamole da i njih povede ovaj put. Ovi mladi donose posebnu radost i vedrinu u cijelu grupu.

„Unatoč dugom putovanju i intenzivnom programu od samog početka dana, svi su oduševljeni i nadam se da će se to nastaviti“ – kaže Božica.

Na pitanje što mlade privlači na Mladifest, Božica je odgovorila: „Ja

dolazim kao hodočasnik i kao organizator hodočašća evo već 20 godina i gledam ljude koji ovdje dolaze i kako se vraćaju kući drugačiji. Kad krećemo na put, znaju biti grupe koje su malo komplicirane, ljudi nervozni... A onda kad se vratimo, oni koji ih dočekaju pitaju nas: 'Ljudi, šta ste vi njima dali?' Svi se vrata sa osmijehom, presretni, ispunjeni... Onda ja kažem: „Pa ništa, samo ljubav Božju koja se besplatno dijeli u Međugorju! Ništa drugo. Sigurna sam, Gospa je tu više nego očita, ne možemo je opipati, ali je toliko osjetimo srcem i dušom i onda nas sve to drži u zajedništvu i ljubavi. I baš ta nekakva radost, radost, radost!“

I što je jako bitno – ispovijed. Ovo je stvarno „ispovjedaonica svijeta“. Ljudi ovdje ispovijed nekako posebno dožive, posloži im se, onda si poslije svjedoče: Ej, znaš kakvu sam ja imala ispovijed... Ej, a znaš kakvu sam ja... A meni tek što se dogodilo...“

I tu se baš velika praštanja događaju, nešto prekrasno! Baš su srca puna!“ – završava svoje svjedočanstvo Božica Odošašić iz Slavnskog Broda.

■ Loreta Rabar, Pazin:

I dalje nam je fra Slavko inspiracija

Loreta radi kao vjeroučiteljica u dvije srednje škole u Istri, u Pazinu i Puli te uređuje vjerski program na Radio Istri.

U Međugorje dolazi već dugi niz godina, odnosno od 1998. godine kada je sudjelovala u svom prvom Mladifestu koji joj se jako svidio, pa je onda sama započela organizirati odlazak na Mladifest od 1999. godine.

Dolazila je svake godine s grupom mladih, izuzev 2020. zbog pandemije. Uvijek je uspjela okupiti grupu mladih, najmanje ih je bilo 2001. godine- njih 17, a najviše 2004. kad ih je bilo 54. „Zanimljivo je i to da oni koji su došli prvih godina uvijek se ponovno žele vratiti ovdje, tako da sada nismo više baš najmlađa ekipa ovdje na Mladifestu“ – smiješeći se govori Loreta – te nadodaje kako se ljudi vraćaju baš zato što je tu izvanredno lijepo, duboko, bogato, duhovno... „Kad slušam tuđa životna iskustva vidim koliko je to važno i meni osobno, a i ljudima koji slušaju. Dat ću sve od sebe da radim ovo dokle god mogu i dokle god vidim da ima plodova.“

Prisjetila se i svog iskustva sa fra Slavkom: „Na svom prvom Mladifestu upoznala sam i prvog organizatora Mladifesta, pokojnog fra Slavka Barbarića, a njega sreći, od njega učiti, vidjeti njegov žar, njegovu požrtvovnost, njegovu volju, spremnost, sve ono što je on pokazivao mislim da nitko to od nas veterana Međugorja ne može zaboraviti – pa ni ja. Ono što me se posebno dojmilo bilo je to što je on bio spreman pitati mlade što bi bilo, po njihovom mišljenju, dobro i interesantno za njih staviti ili izbaciti iz programa. Ja sam tada bila mlada i sjećam se kako nas je okupio u crkvi i pitao nas što mislite što bi bilo dobro ponuditi mladima za slijedeću godinu, za slijedeću godinu? Dakle, nije nametao, nego je bio veliki suradnik. I radnik i suradnik! I zato njegov rad ima toliko divnih plodova!“ – zaključuje Loreta.

PROPOVIJED
FRA MARINKA ŠAKOTE
NA 33. MLADIFESTU

BOG TE LJUBI!

UČITI OD ISUSA

Ovogodišnji moto Mladifesta Isusove su riječi: „Učite od mene i naći ćete mir.“

Što znači učiti od Isusa?

To znači najprije učiti od *Isusa*, a ne od drugih. Jer mnoge osobe, ideologije, trendovi danas nam se nude kao učitelji, kao oni koji znaju što je za nas dobro i korisno.

Nadalje, učiti od Isusa znači upoznati Isusa. A upoznati Isusa možemo na dva načina: Izvanjski i iznutra.

Izvanjski upoznati Isusa znači upoznati Njegove riječi i djela, što je činio, koliko je ljudi ozdravio, kuda je hodao, koga je i kako susretao...

Isusovi učenici upoznali su Isusa, ali samo izvanjski. Bili su s Isusom, slušali njegove riječi i gledali njegova djela. Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, uz Petra bili su trojica najbližih Isusovih suradnika. Petar ne želi ni čuti kad Isus govori o križu. A Jakov i Ivan traže da grom udari samarijsko selo koje ih nije primilo. Njih obojica braće tražili su da sjednu zdesna ili slijeva u Isusovu kraljevstvu...

Upoznati Isusa iznutra znači: upoznati Isusovo srce. Isus kaže: „Učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca.“ Pravo poznavanje Isusa je: Kad upoznamo Njegovo srce.

Primjer upoznavanja Isusova srca može nam poslužiti zgodna sa Zakejem. Možemo znati sve izvana što je Isus učinio, kako je rekao Zakeju da žurno siđe sa stabla i da želi ući u njegovu kuću, ali da bismo upoznali Isusa iznutra, potrebno je oslušivati Njegovo srce, Njegove namjere, zašto je htio ući u Zakejevu kuću, u kuću čovjeka kojega su Židovi smatrali grešnikom...

KAKO UPOZNATI ISUSOVO SRCE?

Postoji nekoliko važnih uvjeta koje trebamo naučiti, ako želimo upoznati Isusovo srce.

Prvi uvjet: Trebamo imati otvoreno srce da bismo upoznali Isusa. Što znači imati otvoreno srce?

Otvoreno srce ima čovjek koji je spreman čuti nešto novo i drukčije nego što je zamišljao i očekivao. Sva svjedočanstva ovih dana na Mladifestu bila su takva: Osoba je imala svoje planove i ideje, a onda je Bog dodirnuo njezino srce, osoba se otvorila tom novom i drukčijem i promijenio se njezin život.

Marija ima otvoreno srce. Otvorena je novome i drukčijemu. Potpuno

I u Međugorju se Gospa ukazala po Božjem principu koji se raspoznaje u Svetom pismu: na paradoksalan način. Nije se pojavila tamo gdje bi je ljudi očekivali, ne na način kako bi je očekivali, ne u mjestu gdje bi je očekivali i ne preko osoba koje bi je očekivali, nego potpuno suprotno tome. Gospa se ukazala u župi Međugorje, u dijelu sela Bijakovići, na Podbrdu, a to je mjesto koje nije imalo izlaznog puta već je sve tu završavalo. Kad bi netko ušao u to selo, mogao se samo vratiti nazad istim putem. No, upravo tu gdje je sve završavalo, Bog preko Gospe započinje nešto potpuno novo! Neviđeno! Čudesno!

novome i drukčijemu, čak ljudski gledano nevjerojatnome. Kad se otvorila, Bog je ušao u Njezin život i nevjerojatno, nemoguće postalo je moguće. Zato i nas tako često poziva: otvorite svoje srce.

Možda se u tvome životu ili u tvojoj molitvi ništa ne mijenja, jer nemaš otvoreno srce? Možda je tvoja molitva samo monolog? Možda nemaš dobru komunikaciju u obitelji ili sa susjedima, radnim kolegama, jer tvoje srce nije otvoreno?

Drugi uvjet za upoznati Isusovo srce je susret s paradoksom. Zbog tog paradoksa mnogi ljudi, mnogi mladi zastanu. Ne mogu shvatiti Isusa pa zastanu kao pred zidom. I odustanu od Isusa, od vjere, od Crkve, od molitve.

Što je paradoks?

Sama riječ *paradoks* je grčkog porijekla (para: protiv; doxa: mišljenje), a znači nešto nevjerojatno, neočekivano, protivno mome mišljenju.

Božje djelovanje je paradoksalno: Bog želi pokrenuti velike promjene u svijetu preko malog židovskog naroda, preko malih ljudi kao što su Marija i Josip koji su živjeli u nepoznatom Nazaretu, preko ribara, carinika...

Vjerovati je paradoks: Vjeruješ da Bog postoji i stavljaš svoje potpuno povjerenje u Njega, a ne vidiš ga svojim očima. Ljubiti, posebno ljubiti neprijatelje, je paradoksalno. Praštati je paradoksalno. Uzimanje, prihvaćanje križa je paradoksalno. Nadalje, Isusove riječi su paradoksalne: „Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga.“

I u Međugorju se Gospa ukazala po Božjem principu koji se raspoznaje u Svetom pismu: na paradoksalan

način. Nije se pojavila tamo gdje bi je ljudi očekivali, ne na način kako bi je očekivali, ne u mjestu gdje bi je očekivali i ne preko osoba koje bi je očekivali, nego potpuno suprotno tome. Gospa se ukazala u župi Međugorje, u dijelu sela Bijakovići, na Podbrdu, a to je mjesto koje nije imalo izlaznog puta već je sve tu završavalo. Kad bi netko ušao u to selo, mogao se samo vratiti nazad istim putem. No, upravo tu gdje je sve završavalo, Bog preko Gospe započinje nešto potpuno novo! Neviđeno! Čudesno!

Treći uvjet koji trebamo naučiti, ako želimo upoznati Isusa, je srce. O srcu sve ovisi. Pascal je rekao nešto jako važno: „Srce ima svoje razloge koje razum ne poznaje.“

Sjetimo se onog starijeg sina iz prispodobne o Milosrdnom ocu. Nije shvaćao zašto je otac primio mlađeg sina koji je otišao od njega, živio grešno i kad se vratio otac ga primio i još više: priredio mu slavlje. Nije to mogao shvatiti. Zašto nije mogao? Jer stariji sin ostaje kod čisto ljudske logike, kod razuma koji kaže: Oče, nije uredu da primiš tog mlađeg sina koji je pogriješio! Stariji sin ne može shvatiti razumom to što je učinio Milosrdni otac. Jer to se samo srcem može shvatiti.

Božju milosrdnu ljubav razum ne može shvatiti. Kako mogu ljubiti neprijatelje?! To može samo srce koje ljubi. Kako mogu vjerovati kad ne vidim Boga? To može samo srce koje ima duboko povjerenje u Boga. Praštanje razum ne može shvatiti. Kako mogu oprostiti nekome tko mi je učinio nešto loše, nepravdu, u ratu ubio moje bližnje?! Kako mogu prihvatiti križ? Kako mogu razumjeti

**I ONDA KADA NE
PREPOZNAJEMO
BISER U SVETOJ
MISI, SVETA MISA
JE BISER! U NJOJ
ISUS SVOJU
LJUBAV DARUJE
NAMA, DAJE SEBE,
POSTAJE HRANA,
KRUH, DA NAHRANI
NAS. ŽRTVUJE
SEBE DA SPASI
NAS. TO JE LJUBAV!
TO JE NAJVEĆA
MOGUĆA LJUBAV!
TO JE NAJLJEPŠI
MOGUĆI BISER! PA
I ONDA KAD GA NE
PREPOZNAJEMO
I ODBACUJEMO I
PROLAZIMO PORED
NJEGA KAO DA NE
POSTOJI, BISER
JE TU, U SVETOJ
MISI. NIJE ODMAH
PREPOZNTLJIV,
ALI JE TU.**

Isusove riječi: „Tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga?“ To može razumjeti samo srce koje ima svoje razloge koje razum ne poznaje.

Četvrti uvjet koji trebamo naučiti ako želimo upoznati Isusa je preobrazba srca. Samo srce koje je preobraženo može upoznati Isusa.

Što je preobrazba srca?

Sv. Franjo Asiški kad je zagrljio gubavca, rekao je: „Ono što mi je bilo gorko, postalo mi je slatko.“ To je preobrazba srca. Preobrazbu srca iskusio je i Pavao. Molio je Isusa da ga oslobodi trna u tijelu koji ga je jako mučio. Isus ga nije uslišio. Kad je Pavao prihvatio da ga Isus neće uslišiti, otkrio je nešto puno važnije: Otkrio je Kristovu snagu u slabosti. Dogodila se preobrazba: Od onih koji su bili razočarani, tužni, *bezumni* i *srca spora* preobražavaju se u one koji čeznu za Isusom, koji žele biti s Njim: „Uto se približe selu kamo su išli, a on kao da htjede dalje. No oni navaljivahu: ‘Ostani s nama jer zamalo će večer i dan je na izmaku!’ I unide da ostane s njima.“ (Lk 24, 28-29).

Duh Sveti preobražava srce. Zato, dragi mladi prijatelju, nemoj da ti prođe dan a da se ne moliš Duhu Svetom! Moli onu molitvu: O dođi Stvorče Duše Sveti! Ili svojim riječima: Dođi Duše Sveti... Ili ponavljaj u srcu: Duše Sveti...

Vjera preobražava srce. Ljubav preobražava srce. Praštanje preobražava srce. Prihvatanje križa preobražava srce.

Nakon preobrazbe srca sve izgleda drukčije. Ljudi izgledaju drukčije. Problemi izgledaju drukčije.

BISER

Još nešto jako važno učimo: U paradoksu se krije biser! Biser - to je nešto jako dragocjeno! Taj biser je skriven, ali ga je moguće otkriti. Samo ga je srcem moguće otkriti. Otkriva ga srce koje se daje preobraziti. Što je biser?

Biser je Isusovo milosrdno srce. Biser je Božja ljubav koja se daje za druge.

Gdje je biser? Gdje ga možemo naći?

Foto: Ahriv/ICNM

Biser je u euharistiji. Biser je u ispovijedi. Biser je u Božjoj riječi. Biser je u vjeri. Biser je u ljubavi prema ljudima, posebno prema neprijateljima. Biser je u praštanju. Biser je u prihvaćanju križa. Biser je u postu.

MOLITE SRCEM

Neki se mladići neprestano osjećao pritiješnjen životnim nevoljama te se potužio duhovniku: „Ne mogu više! Život mi je postao nepodnošljiv.“ Duhovnik uze šaku pepela, baci ga u čašu punu bistre vode koja je stajala na stolu te reče: „Ovo su tvoje patnje.“ Voda se u čaši odmah zamuti. Učitelj prolje u vodu. Uze tada istu količinu pepela, pokaza je mladiću i prospe pepeo u more. Pepeo se izgubi u moru, a more ostade kakvo je i bilo. Nikakva se promjena nije mogla primijetiti. „Vidiš“, reče duhovnik, „svakoga dana odluči hoćeš li biti čaša vode ili more.“

Gospa uči moliti srcem kako bi se naše srce preobrazilo. Preobraženo srce je kao more. Slično srcu Milosrdnog oca. Moliti srcem znači dopuštati da Gospodin širi moje srce, da ga produbljuje. Molim srcem kad

mi molitva postane susret s Prijateljem. I kad idem u dubine otajstva Božje ljubavi.

Takva molitva mijenja srce, a kad se srce mijenja, sve se mijenja.

BISER SE MOŽE NE PREPOZNATI

„Za Međugorje postoji samo jedna opasnost: da ga se ne prepozna.“ To je rekao veliki teolog 20. stoljeća Hans Ur von Balthasar.

Zašto je to rekao i što je pod tim mislio?

Nekolicina ljudi danima su bili zarobljeni na splavu nedaleko od brazilske obale umirući od žeđi. Nisu imali pojma da je voda na kojoj su plutali bila pitka. Upravo na tome mjestu rijeka se ulijevala u more takvom snagom da je slatka voda dopirala nekoliko kilometara prema pučini. Ti ljudi su dakle plovili po pitkoj vodi i umirali od žeđi, a nisu to znali.

Kao iskusan teolog, koji je ušao u dubine Božjeg otajstva, Hans Ur von Balthasar je znao za opasnost koja je već poznata iz Svetoga pisma: Da ljudi mogu ne prepoznati Božji dolazak i djelovanje. Najasniji primjer je Isus. Nisu ga prepoznali ni njegovi Nazarećani, a ni mnogi farizeji, pismoznanci i svećenici. I njegovi najbliži suradnici, apostoli, upoznali su ga tek nakon njegove smrti na križu. Na koncu ga je i narod odbacio. Evanđelist Ivan to je izrazio riječima: „K svojima dođe i njegovi ga ne primiše.“ (Iv 1,11)

Slijedom toga, von Balthasar zaključuje da se može dogoditi da ljudi ne prepoznaju Gospin dolazak u Međugorje i tolike milosti koje se po Njoj daruju.

Jedan čovjek iz blizine Međugorja pričao mi je kako mu je Međugorje bilo važno u životu, kako je često išao na molitvu i misu u međugorsku župnu crkvu što mu je pomagalo u njegovu duhovnom rastu. Jednog dana je odlučio otvoriti trgovinu u Međugorju. No nakon nekog vremena osjetio je kako se udaljio od međugorske duhovnosti. Iako mu je bila jako blizu i iako je pored nje prolazio svaki dan, crkvu više nije primjećivao a na molitveni program nije išao. Shvatio je da se udaljio od molitve i da je zbog zaokupljenosti poslom izgubio osjećaj za Gospu i njezine dolaskе. Na koncu je odlučio ostaviti taj posao i pronaći neki drugi. Nakon toga počeo je ponovno ići u međugorsku crkvu na molitvu

i misu i ponovno mu je Međugorje postalo ono što je prije bilo.

Ne želim ništa reći protiv posla, protiv novca. Pa potrebno je to za život! Ali problem je ako me sve to odvede od Boga, od onoga najvažnijega! Od onoga „jednoga potrebnoga“ o čemu Isus govori Marti.

Biser ostaje biser i onda ako ga netko ne prepozna. Isus poučava učenike: „A kad u neki grad uđete pa vas ne prime, izidite na njegove ulice i recite: ‘I prašinu vašega grada, koja nam se nogu uhvatila, stresamo vam sa sebe! Ipak znajte ovo: Približilo se kraljevstvo Božje!’“ (Lk 10, 10-11) Dakle, i onda kad nas odbacujete i ne prihvaćate, ipak znajte: Božje kraljevstvo je blizu! I onda kad ne shvaćate da Bog postoji i da vam je blizu, Bog postoji i blizu je.

I onda kada ne prepoznamo biser u svetoj misi, sveta misa je biser! U njoj Isus svoju ljubav daruje nama, daje sebe, postaje hrana, kruh, da nahrani nas. Žrtvuje sebe da spasi nas. To je ljubav! To je najveća moguća ljubav! To je najljepši mogući biser! Pa i onda kad ga ne prepoznamo i odbacujemo i prolazimo pored njega kao da ne postoji, biser je tu, u svetoj misi. Nije odmah prepoznatljiv, ali je tu. Zato idem na svetu misu da primim Jaganjca Božjeg koji oduzima moje grijehе i grijehе svijeta. Jaganjca Božjeg koji skida terete s mojih leđa. Zato idem na misu i onda ako drugi ne idu.

Doživio sam u jednoj zapadnoeuropskoj zemlji da je ispovjedaonica postala mjesto gdje su odloženi metla i ostali pribor za čišćenje. No, bez obzira na to ispovijed je biser pa i onda kad je više ne prakticiramo i smatramo da nam nije potrebna. Ispovijed jest mjesto i vrijeme kada upoznajem Boga, Milosrdnog oca, koji me prima u svoj zagrljaj, koji mi prašta, koji mi vraća dostojanstvo svoga sina i svoje kćeri. To je biser! To je najljepše što mi se može dogoditi! Nema ništa važnije od toga! Pa ako treba i 100 km prijeći automobilom, otići ću na svetu ispovijed, jer je ona lijek duši mojoj!

GRIJEH

Čuo sam prigovore nekih ljudi kako Crkva govorom o grijehu sprječava ljude da budu sretni, da im time umanjuje, kvari sreću ovdje na Zemlji. Ljute se i protestiraju što Crkva smatra grešnima neke moderne pojave i što ih ne odobrava.

No, je li istina da Crkva ne želi sreću ljudima na ovoj Zemlji? Je li istina da Crkvi, koja pokazuje na grijeh, nije stalo da ljudi budu sretni? Želi li Crkva pokvariti sreću ili je riječ o nečemu posve drugome?

Nebeska Majka kaže nam da je cilj njezinih ukazanja upravo to - sreća ljudi: „Želim da svaki od vas bude sretan ovdje na zemlji i da svaki od vas bude sa mnom na Nebu. To je, draga djeco, cilj mog dolaska ovamo i moja želja.“ (25. 5. 1987.)

No, osim što želi da već ovdje na Zemlji budemo sretni, Majka nam otvara oči (a to čini prava majka!) za ono što nam oduzima i umanjuje sreću: „Želim da svatko od vas bude sretan, a s grijehom to ne može nitko biti.“ (25. 2. 1987.)

Dakle, grijeh je taj koji nam oduzima, umanjuje i kvari sreću!

Kako se to događa?

Grijeh nam najprije daje zadovoljstvo i prividnu sreću, a potom dolazi iskustvo razočaranja i nezadovoljstva. Grijeh je na početku uvijek nešto privlačno, ugodno. Možemo uživati u grijehu, u alkoholu, u drogi, u kocki, u pornografiji..., ali sve to kratko traje. Nakon učinjenog grijehа ostajemo prazni a često i razoreni, ponekad s teškim posljedicama. Uz to, grijeh nas čini robovima, zarobljava nas i zaslijepljuje.

Je li liječnik kriv ako je otkrio bolest? Je li liječnik izmislio bolest? Nije, nego smo mu zahvalni ako otkrije bolest i, ako je to na vrijeme, još smo mu više zahvalni. Je li Crkva izmislila grijeh? Nije! Njezina uloga je da nam pomaže otkriti ono što nije dobro za nas.

No, uloga liječnika nije završena ako je otkrio bolest. Njegova uloga je da nam dadne pravi lijek. Isto tako je uloga Crkve ne samo da pokazuje na grijeh nego da nam nudi lijek.

Ovdje u Međugorju Majka nam pokazuje gdje ćemo tražiti lijek. Upućuje nas prema svome Sinu Isusu koji kaže: U svetoj misi je lijek! Jer tu nam se daruje ljubav Božja u riječi i kruhu. Tu primamo Jaganjca Božjega koji oduzima grijehе svijeta.

U ispovijedi je lijek, jer tu nas u zagrljaj prima Milosrdni otac i prašta nam grijehе, ozdravlja nam dušu.

U Božjoj riječi je lijek. Jer tu čujemo Isusa koji nam govori: „Ne boj se!“ - To je lijek duši! „Samo vjeruj!“ - To je lijek duši! „Bog te ljubi!“ - To je lijek duši! Zato mi uoči pričesti

molimo: „Gospodine, nisam dostojan da udeš pod krov moj nego samo reci riječ i ozdravit će duša moja!“

ALTERNATIVA

Fra Slavko Barbarić mi je pripovijedao kako je jedan mladi svećenik u jednoj zapadnoeuropskoj zemlji bio župnik u nekoj župi u kojoj ljudi nisu dolazili na misu, nisu molili niti su se ispovijedali. Nakon nekog vremena taj svećenik je zaključio: „Ovaj narod ne treba Boga. Ako ne treba Boga, ne treba ni mene kao svećenika.“ Napustio je svećeništvo i oženio se.

Nakon dosta godina taj prijašnji svećenik s obitelji je ljetovao na Jadranskoj obali pa su navratili i do Međugorja. Kad je taj čovjek vidio kako ljudi sa svih strana svijeta u Međugorju mole i kako se ispovijedaju pored crkve, došao je do novog zaključka: „Ovaj narod treba Boga. Ako treba Boga, onda treba i mene kao svećenika.“

Dogovorio se sa suprugom, kad najmlađe dijete napuni osamnaest godina, da će se vratiti svećeništvu. I zaista, u dogovoru sa svojim biskupom vratio se svećeništvu i svoju novu „mladu“ misu slavio je u Međugorju.

Da, dragi mladi prijatelji, Gospa nama i ovom cijelom svijetu nudi alternativu. I poziva nas da budemo alternativa. Danas smo pozvani biti alternativa ovom svijetu. Gospa nam nudi put koji je alternativa. Poziva nas na molitvu, jer ljudi ne mole. Poziva nas na molitvu srcem kako ne bismo ostali na površini.

Dragi mladi prijatelju! U Isusu čes pronaći biser! Samo budi strpljiv, jer taj biser nije odmah vidljiv. Uvijek znaj: Spoznaja tog bisera, Isusova srca, Božje ljubavi, bit će ti darovana u molitvi srcem.

Zato, moli se Duhu Svetom da ti otvara srce - da budeš otvoren novome. I otkrit ćeš biser! Uvijek imam na umu da kad se susrećeš s Isusom, da nailaziš na paradoks. Prihvati paradoks, Prihvati križ. I otkrit ćeš biser! Uvijek se sjeti: „Srce ima svoje razloge koje razum ne poznaje.“ I otkrit ćeš biser! Moli srcem da Gospodin preobrazi tvoje srce. I otkrit ćeš biser!

Blago tebi ako pronađeš biser, Isusovo srce, Božju ljubav i milosrđe! Blago tebi ako budeš učio od Isusova srca! Jer naći ćeš mir! Blago tebi ako pomogneš i drugima da pronađu taj biser! Amen.

GOSPA UČI MOLITI SRCEM KAKO BI SE NAŠE SRCE PREOBRAZILO. PREOBRAŽENO SRCE JE KAO MORE. SLIČNO SRCU MILOSRDNOG OCA. MOLITI SRCEM ZNAČI DOPUŠTATI DA GOSPODIN ŠIRI MOJE SRCE, DA GA PRODUBLJUJE. MOLIM SRCEM KAD MI MOLITVA POSTANE SUSRET S PRIJATELJEM. I KAD IDEM U DUBINE OTAJSTVA BOŽJE LJUBAVI. TAKVA MOLITVA MIJENJA SRCE, A KAD SE SRCE MIJENJA, SVE SE MIJENJA.

GLAS U CIJELI SVIJET JE VELIKI BOŽJI DAR

Foto: Aših JCMX

Završen je ovogodišnji 33. Međunarodni molitveni susret mladih Mladifest. Pod geslom „Učite od mene i naći ćete mir“ (Mt 11,28-30) trajao je od 1. do 6. kolovoza. Desetci tisuća mladih i ove godine u Međugorju su slušali kateheze i svjedočanstva, molili su, sudjelovali

danosti zaista možemo biti ponosni na još jednu uspješnu realizaciju prijenosa Mladifesta. Izazovi su uvijek veliki, tehnička priprema realizacije prijenosa traje po nekoliko mjeseci i susrećemo se s različitim tehničkim izazovima, s obzirom da smo baš mi u Informativnom centru Mir Međugorje često prvi koji na ovim prostorima koristimo različite tehnologije koje se u svijetu često primjenjuju, ali nažalost u BiH su novost te nemamo adekvatnu tehničku potporu. Ali uz Božju pomoć i zagovor Kraljice Mira svake

godine radimo jedan novi iskorak i učimo“, rekao je ravnatelj Informativnog centra Mir Međugorje Vedran Vidović, a među tim novitetima ističu se dodatni medijski kanali na češkom i slovenskom jeziku, koji dosadašnjih godina nisu bili.

Uz to, većina radijskih novinara okušala se i u vodeoformi, javljajući

se uživo preko facebooka svaki dan Mladifesta oko podne, nakon završetka prvog dijela programa.

„Radiopostaja Mir Međugorje imala je svoj vanjski studio s kojeg su se uz zanimljive sugovornike svakodnevno javljali našoj publici tijekom cijelog dana, a osobita novost je live emisija na Radiopostaji Mir Međugorje koju smo radili i u video formatu putem facebook live-a“, rekao je Vidović. Mladi su u Međugorju bili iz sedamdesetak zemalja svijeta, a prijenos je stigao i u još više njih. Informativni centar Mir Međugorje uz prijenos organizirao je i prijevod pa se Mladifest uz hrvatski jezik, mogao pratiti i još petnaest jezika (engleski, talijanski, njemački, španjolski, francuski, ruski, poljski, slovački, mađarski, korejski, ukrajinski, portugalski, rumunjski, češki i slovenski jezik) na šesnaest kanala Media Mir Međugorje i Radiopostaji Mir Međugorje.

„Osim videokanala i Radiopostaje Mir svakodnevno smo objavljivali i medijska izvješća na dvije web stranice www.medjugorje.hr i www.radio-medjugorje.com na osam svjetskih jezika. Moram napomenuti da se su sva pisana izvješća o mladifestu prevedena i na kineski jezik. Osim naših kanala program Mladifesta prenosili su: RTV Herceg Bosna, Maria Vision BiH, Laudato TV, Radio Marija BiH, Radio Marija Srbija, Radio Marija Rumunjska, Maria TV Rumunjska, Rádió Mária

MEĐUGORJE PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

na večernjem molitvenom programu, ispovijedali se...

Mnoštvo je i onih koji na Mladifest nisu mogli doći, a željeli su. Za takve, tu je već godinama Informativni centar Mir Međugorje koji cjelokupni program Mladifesta s vanjskog oltara crkve sv. Jakova donosi izravno u njihove domove. Da je veliki broj zainteresiranih za Mladifest, potvrđuju i brojke praćenja tog programa, a njihove povratne informacije kazuju nam kako su zadovoljni onim što su vidjeli pa i djelatnici Informativnog centra Mir Međugorje brzo zaborave na umor kada čuju pohvale za svoj rad od onih kojima je program bio namijenjen.

„Uvijek je u našem poslu najvažnije zadovoljstvo krajnjih korisnika, vjernika iz cijeloga svijeta koji su srcem bili u Međugorju tijekom ovogodišnjeg Mladifesta. Za sve njih omogućili smo prijenos programa putem našeg medija. Po povratnim informacijama, zahvalama, porukama i brojkama gle-

Mnoštvo je i onih koji na Mladifest nisu mogli doći, a željeli su. Za takve, tu je već godinama Informativni centar Mir Međugorje koji cjelokupni program Mladifesta s vanjskog oltara crkve sv. Jakova donosi izravno u njihove domove. Da je veliki broj zainteresiranih za Mladifest, potvrđuju i brojke praćenja tog programa, a njihove povratne informacije kazuju nam kako su zadovoljni onim što su vidjeli pa i djelatnici Informativnog centra Mir Međugorje brzo zaborave na umor kada čuju pohvale za svoj rad od onih kojima je program bio namijenjen.

Erdély Rumunjska, Radio Maria Austria, KIT TV Austrija, Exodus TV Slovenija, Tele Pace Italija, Tele Lumiere Libanon“, rekao je Vedran Vidović, a da bi sve to funkcioniralo dan je djelatnicima Informativnog centra Mir Međugorje počinjao jako rano, a završavao nakon pola noći. Uz gotovo cjelodnevni prijenos programa Mladifesta, u radijskom programu je trebalo popratiti i sve ostale teme iz Crkve i društva, pripremati vijesti te slušateljima donijeti najnovije informacije, u čemu su djelatnici Radiopostaje Mir Međugorje i uspjeli na zadovoljstvo svojih slušatelj, gledatelja i čitatelja koji im još uvijek šalju svoje zahvale jer su program 33. Mladifesta donijeli u njihove domove. Sve što se događalo na Mladifestu je uređeno, montirano i ostaje dostupno na YouTube kanalima Media Mir Međugorje na svim ovim jezicima, kao i radijskom YouTube kanalu.

Osim svega ovoga, do sada, nabrojanog snimljeni su i brojni intervjui i svjedočanstva sa sudionicima Mladifesta, od mladih hodočasnika do crkvenih velikodostojnika. Neki su već objavljeni, a neki će tek biti objavljeni u danima i tjednima pred nama u radijskom programu i na web stranicama te YouTube kanalima Media Mir Međugorje, Fruits of Međugorje...

„Vi ste glas autentičnoga, ljudi vas slušaju na puno kontinenta i mislim da taj prijenos dubine duhovnoga iz Međugorja u cijeli svijet je zaista veliki Božji dar. Ja bih to nazvao milost. I hvala vam“, rekao je o Radiopostaji Mir Međugorje provincijal hercegovačke franjevačke provincije fra Jozo Grbeš za vrijeme Mladifesta, gostujući u programu ovoga radija.

Velimir Begić

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

RAZGOVOR S
BISKUPOM
PETROM PALIĆEM

Ako ne pomognemo mladima, onda je sav naš rad uzaludan

Na 33. Mladifestu brojni su kardinali, nadbiskupi i biskupi iskazali svoju blizinu mladima, a među njima je i biskup mostarsko-duvanjski i upravitelj trebinjsko-mrkanski mons. Petar Palić.

Predslaveći misu, četvrtog dana Mladifesta, mons. Palić svoju propovijed počeo je riječima pape Franje u kojima u svojoj apostolskoj pobudnici Evangelii Gaudium promišlja o biskupima. Papa Franjo kaže da će biskup „pokatkad ići naprijed da pokaže put i održi živom nadu u narodu, drugi će put biti jednostavno usred svojih svojom jednostavnom i milosrdnom blizinom, a u nekim će prilikama morati ići za svojim narodom, da pomogne onima koji su zaostali i – prije svega – zato jer stado posjeduje vlastiti osjećaj za pronalaženje novih putova.

Prvi je to put da je na Mladifest došao mjesni biskup, koji je nakon mise dobio veliki pljesak okupljenih vjernika. Papa Franjo u svojoj apostolskoj pobudnici Evangelii Gaudium daje zbilja posebne naglaske na život Crkve, ali i onih koji imaju neke posebne zadaće u Crkvi, i na život vjernika. Za mene je svakako orijentir ono što on govori o biskupima, o pastirima. On je to simbolično rekao baš uspoređujući našu službu s pastirskom službom. Kao što svaki pastir nekad mora ići ispred stada pokazivati mu put, nekad u sred stada da se stado osjeća sigurno kada je pastir tu, nekad iza kako bi ih malo pogurao i kako bi i ove druge, koji su zaostali malo potaknuo na brži hod. Ja sam danas bio tu kao onaj koji je bio

među vjernicima. Među onima, kao što sam rekao u homiliji koji traže, a svi smo na tom putu traženja. Smatrao sam da kao biskup u čijoj se biskupiji događa jedan ovakav događaj, ja kao pastir ove biskupije trebam biti i ovih dana ovdje. S obzirom da je situacija takva da sad brigu o ovom pastoralnom dijelu u Međugorju vodi apostolski vizitator mons. Cavalli, on me je pozvao još prije nekoliko mjeseci i dogovorili smo da ću danas na spomendan svetog Ivana Marije Vianneyja biti danas ovdje i slaviti ovo euharistijsko slavlje.“

U nastavku donosimo kratki razgovor kojeg je s mons. Petrom Palićem vodila glavna urednica Radiopostaje Mir Međugorje Sanja Pehar.

■ **Euharistiju ste slavili u zajedništvu s više od 500 svećenika, pogled s oltara zaista veličanstven, toliko, toliko vjernika slavi euharistiju... Kako ste Vi to sve doživjeli?**

Naravno, da čovjeka kad vidi da oko njega ima puno onih koji dijele istu vjeru, koji dijele istu radost radi Uskrsloga Krista – gdje su dvojica ili trojica ja sam među njima, danas je Isus sigurno bio među nama – to 'ponese'. Ne u smislu nekakvog romantizma ili nekakvih neodređenih osjećaja, nego da smo tu svi zajedno na tom putu vjere, da želimo jedni druge ohrabriti. Bilo mi je posebno zanimljivo i drago vidjeti i ove svećenike poodmakle u godinama, koji su također tu. Nadam se i vjerujem da je razlog njihova dolaska zato što i oni crpe radost iz tog poleta tih mladih ljudi koji su ovdje. To je osobito važno i za te mlade ljude, jer kad i oni jedni od drugih vide kako ima još takvih koji žive iste vrednote za koje se svi mi u današnjem svijetu trudimo živjeti, onda to daje dodatnu snagu na tom našem vjerničkom putu i u izgradnji Kristova Kraljevstva.

■ **Ono što je posebno ovih dana u Međugorju su mladi koji pristupaju sakramentu svete ispovijedi. I dan i noć stotine svećenika su im na raspolaganju?**

Čuo sam od vizitatora, a posjetio me i kardinal Omella koji mi je rekao da je ovdje ispovijedao. Rekao sam u homiliji da sebe možemo pronaći jedino ako pronađemo Krista, a zapravo nigdje se bolje ne prona-

đe Gospodina, ne pronađe Njegov milosrdni pogled, ne pronađe Njegovo rame za utjehu, nego u sakramentu pomirenja, u sakramentu ispovijedi. I drago mi je da se to događa ovdje.

■ **Jutarnji program traje od devet sati do podne. Veliko mnoštvo je već u devet sati na prostoru ispred vanjskog oltara. Zanimljivo je promatrati radost i mir na njihovim licima, ne smeta im ni ovo jako hercegovačko sunce, ne propuštaju kateheze, svjedočanstvo, glazbu... Mnogi mladi koje smo susreli ovih dana ističu da je večernji dio euharistija i klanjanje vrhunac svega. Jeste li Vi uspjeli nešto od ovoga svega pratiti?**

Djelomično. Ne sve. Čuo sam danas, vozeći se, svjedočanstvo iz zajednice Cenacolo. Nažalost, nisam uspio sve popratiti. Ono iz medija koliko stignem, da: homiliju kardinala Omelle, dio kateheze našega provincijala i dio homilije generala Franjevačkog reda. Vjerujem i nadam se da će sve ono što su čuli svim tim mladim ljudima biti na duhovnu korist. Vjerujem i nadam se da će im pomoći da odgovore na ovo pitanje o kojemu smo danas razmišljali: Što oni kažu doista tko je Krist stvarno u njihovom životu?

■ **Mnogi ovdje dolaze i traže Boga. Traže smisao svoga života. Ovakvi susreti i ono što Mladifest nudi mladima danas, je li to snaga današnjega svijeta i Katoličke Crkve?**

Mladima trebamo pomoći da doista pronađu Gospodina, da se doista oslone na Njegove riječi i da onda na taj način ohrabreni mogu u ovome svijetu svjedočiti za Krista i mijenjati svijet, jer ako ne uspijemo pomoći tim mladim ljudima, onda mislim da je sav naš rad uzaludan. Ali svi mi znamo da mi samo sijemo, a Gospodin daje rast i vjerujem da On stvarno daje obilne milosti.

■ **Koja bi bila Vaša očinska poruka, a posebno mladima?**

Nemam druge poruke, osim onoga što sam danas rekao. Htio bih i ovdje zahvaliti fra Marinku Šakoti na svemu što je učinio u službenju u ovoj župi i ovoj našoj biskupiji budući da vjerojatno ide iz biskupije. Molio sam danas, a to molim i sve da novog župnika fra Zvonimira podrže svojim molitvama i svojom otvorenosću za suradnjom, a svi mi zajedno hrabro koračajmo naprijed sa sviješću da je Gospodin doista s nama, u našem životu.

Razgovarala: Sanja Pehar

Foto: Arhiv ICMM

Trojica međugorskih mladića obukli franjevački habit

U subotu, 9. srpnja 2022., u 18 sati, u našoj crkvi sv. Petra i Pavla u Mostaru, pod svetom misom u 18 sati, osmorica postulanata obukli su franjevački habit i stupili u novicijat Hercegovačke franjevačke provincije.

Novicijat će provesti u samostanu sv. Ante Padovanskog na Humcu. Novi novaci su: Petar Bunoza, Župa sv. Ante, Humac; Bože Dodig, Župa Uznesenja BDM, Seonica; Stipe Iličić, Župa sv. Ivana Krstitelja, Ružići; Josip Pavlović, Župa sv. Jakova, Međugorje; Karlo Šakota, Župa Krista Kralja, Čitluk; Frano Šego, Župa Bezgrešnog začeca BDM, Posušje; Andrija-Ante Vasilj, Župa sv. Jakova, Međugorje i Franjo Vasilj, Župa sv. Jakova, Međugorje.

Misno slavlje i obred oblačenja predvodio je provincijal fra Jozo Grbeš. Zajedno s njim obrede je vodio magistar postulanata fra Iko Skoko. Uz njih su bili dosadašnji magistar novaka fra Stanko Mabić te sadašnji magistar fra Ivan Landeka ml., gvardijan fra Danko Perutina te još 30 misnika.

„Danas je dan kada se oblačite u nešto novo. Oblačenjem habita oblačite se u nove ljude. Ja vam jednostavno danas govorim: Obucite se u svjetlost i postojanost, u mir i dobrotu, u nježnost i snagu. Naš franjevački habit je smeđe boje, boje zemlje i boje prašine, boje poniznoga i boje nezatnog, boje nepoznatoga i boje tajanstvenog. I za nas je ova boja uvijek poziv na njegovanje i poniznost srca, a onda i života”, kazao je fra Jozo, te nadodao da čovjek kada se sagne duboko do zemlje pred drugim čovjekom, pred ljudskom patnjom, pred milošću Božjom, sagnut do zemlje, ponizna duha, spreman je zaboraviti svoj 'ja', a ostavlja sav prostor Kristu samome.

„Ono što oblikuje naša djela jest ono što oblikuje našu čežnju. Ta čežnja nas čini djelovati. Duhovnost na koncu je put koji se bavi čežnjom. Biti s Bogom jedno da bismo čovjeku mogli pomoći. Neka ta vaša čežnja oblikovana franjevačkim duhom bude uvijek čežnja za višim darovima. U meni nećete imati samo provincijala, nego brata. U braći našoj imate braću. I u nama danas ovdje i u onima poslije nas. Jer ono što je veće od nas – ostaje i kada nas biti ne bude. I lijepo će vam biti, i dobro će vam biti, i kad vam teško bude opet će vam dobro biti”, zaključio je fra Jozo Grbeš.

Liturgijskom asistencijom ravnao je fra Marko Galić zajedno s novcima i bogoslovima. Misno slavlje svojim skladnim pjevanjem uzveličali su također naši bogoslovi. Nakon svete mise, druženje je nastavljeno u klausturu samostana.

Udruga RUAH - 7. Hodočašće za djecu s poteškoćama, bolesnu djecu i njihove obitelji

Od petka 15. do nedjelje 17. srpnja 2022. trajalo je 7. Hodočašće za djecu s poteškoćama, bolesnu djecu i njihove obitelji koje organizira Udruga „RUAH“ iz Zagreba. Ovog su puta došli s dva autobusa hodočasnika. Program hodočašća bio je vrlo intenzivan. Putovalo se po noći s četvrtka na petak. U petak jutro je odmah bio križni put na Križevcu za one koji se samostalno mogu penjati, dok su drugi imali križni put pokraj kipa Uskrslog te večernji molitveni program. U subotu jutro je bila molitva na Brdu ukazanja. Već tradicionalno volonteri Udruge zajedno sa momcima iz Cenacola su nosili nepokretne osobe na Brdo. „Bilo je toliko milosno da se dojmovi trebaju tek slegnuti. Svaki puta kažemo kako bolje od ovog ne može biti, a onda nas Gospa još više iznenadi s količinom milosti, još više se približi nama, nevjerovatne stvari se događaju.“ – govori punog srca Romina Mataušić, voditeljica hodočašća. Hodočasnici su bili smješteni na tri lokacije, u hotelima Pace, Leone i Marconi. U subotu popodne u hotelu Pace održali su molitvu, slavljenje i druženje sa djecom s poteškoćama i invalidima. A tu je došao i župnik, fra Marinko Šakota koji ih je pozdravio i blagoslovio, družio se s njima i svima je to jako puno značilo. Sa hodočasniciima je došao i svećenik, fra Bernard Rubinić koji ima 90 godina, od toga 63 godine svećeništva. Dijamantnu misu je proslavio prije tri godine. Nije se penjao na Brda zbog starosti i vrućine, a li je cijelo vrijeme bio na raspolaganju djeci i roditeljima za ispovijed, razgovor i toplu riječ. Svi su se vrlo obogatili njegovom prisutnošću jer je on poseban svećenik koji najbolje propovijeda, evangelizira kroz pošalice a djeci je to jako zanimljivo bilo slušati. „Blagoslovljeni smo što smo uopće mogli biti ovdje u Međugorju i zahvalni smo Gospi na svemu!“ – zaključila je Romina.

Statistike za srpanj 2022.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 120 000
Broj svećenika koncelebriranih: 5123 (165 dnevno)

Niste samo budućnost Crkve i društva, nego i sadašnjost

Novi međugorski molitveni prostor na temeljima stare crkve kojeg od 24. srpnja ove godine krase spomenik ubijenim franjevcima „KRV MUČENIKA, SJEME NOVIH KRŠĆANA“ „odradio“ je svoju prvu molitvenu točku.

Naime, uoči početka 33. Međunarodnog susreta mladih Mladifesta, u ponedjeljak 1. kolovoza od 8,30 do 10,00 sati na prostoru oko kipa, susreli su se mladi hodočasnici, njih oko 700, španjolskog govornog područja, koji su došli na Mladifest iz Španjolske i zemalja Latinske Amerike.

Inicijator susreta bio je Mons. Juan José Omella, kardinal Barcelone i predsjednik Španjolske biskupske konferencije, koji u Međugorju boravi od 30. srpnja, a koji će vratiti u Santiago de Compostellu 3. kolovoza kako bi sudjelovao na susretu s mladim europskim hodočasniciima u pripremi za Svjetski susret mladih s papom Franjom 2023. godine.

Pozdravivši mlade, ohrabrio ih je u njihovom nastojanju da služe Isusu Kristu, i da ruku pod ruku s Djevicom Marijom žele dosegnuti svetost na koju smo svi pozvani od krštenja. U današnjoj sekulariziranoj Europi, upravo ovi mladi koji se ne boje priznati da su kršćani, njezina su budućnost. Ali još više od toga kardinal je kazao:

„Niste samo budućnost Crkve ni društva, nego sadašnjost i oni koji će transformirati ovo društvo!“

Prisutne je pozdravio i mons. Aldo Cavalli koji je zatim požurio

na konferenciju za novinare koja je započinjala u 10 sati, a kratko svjedočanstvo životnog obraćenja uputio im je i jedan od vodiča za španjolsko govorno područje Nikola Đukić.

Devetnica sv. Jakovu u znaku poljskih hodočasnika

U Međugorju je tijekom župne devetnice zaštitniku župe sv. Jakovu, koja se posebno obilježava večernjim molitvenim programom, unatoč ljetnim vrućinama, bilo podosta živo. Zbog priliva hodočasnika iz istočnih zemalja (najviše hodočasnika iz Poljske i Slovačke) koji koriste ovo vrijeme za godišnje odmore – odlazak na more koji povezuju sa hodočašćem u Međugorje, nije bilo ni uobičajenog lipanjskog zatišja. Također neke župe i svećenici organiziraju tokom cijelog ljeta višednevne kampove na moru koji u programu imaju i posjet Međugorju. Uz hodočasnike iz Španjolske, Irske, Argentine, Italije, Ukrajine... ipak su autobusi poljskih registracija bili najvidljiviji na svakom koraku.

Jedna grupa iz Poljske tako je stigla u organizaciji Zaklade Božanskog milosrđa sa sjedištem u Piotrków Trybunalskom. Zaklada Božanskog milosrđa posebno se bavi promicanjem župe svetog Jakova u Međugorju i širenjem Gospinih poruka. Organizira česta hodočašća u Međugorje i vodi informativni portal o Međugorju putem web stranice: www.centrummedjugorje.pl.

Njihovo zadnje hodočašće bilo je od 11. – 20. srpnja na koje su jednim dijelom došli s autobusom a jednim dijelom avionom. Zanimljivo je da su grupu od šezdesetak hodočasnika pratila čak šestorica svećenika koji su na ovaj način iskoristili svoj godišnji odmor. Organizatoru hodočašća je posebno draga činjenica da sve više svećenika koji žele iskusiti Božju i Gospinu ljubav žele doći u Međugorje.

U programu hodočašća bilo je svakodnevno sudjelovanje u večernjem molitvenom programu, slušanje zanimljivih svjedočanstava, uz jedan izlet na vodopad Kravice i svetu misu u Tihaljini.

Slijedeće planirano hodočašće ove Zaklade je već od 21. do 28. srpnja, što nagovještava kako poljskih hodočasnika u Međugorju i dalje neće nedostajati.

Proslavljena svetkovina sv. Jakova

Za proslavu sv. Jakova, zaštitnika župe Međugorje, župa se pripremala molitvom devetnice pa su krunicu svakoga dana predmolili međugorski župljani.

U ponedjeljak 25. srpnja 2022., svetkovina sv. Jakova Starijeg, zaštitnika župe Međugorje započela je ranim jutarnjim svetim misama u župnoj crkvi u 7 i 8 sati. Uz iznimno visoke temperature koje su u 8 sati već iznosile 30 stupnjeva celzijusa, svetu misu u 8 sati predslavio je fra Karlo Lovrić koji je u svojoj propovijedi uglavnom govorio o životu sv. Jakova, ali i o tome kako je i Španjolska, u kojoj se nalazi svečev grob u mjestu Santiago di Compostela, također poput naše zemlje propatila progone i mučeništvo u ime onih koji su se navodno borili za 'bratstvo, jedinstvo i slobodu'.

SVETA MISA U GAJU

Središnja proslava - svečana sveta misa koja se već tradicionalno slavi u Gaju, započela je procesijom s kipom sv. Jakova koja je pošla iz crkve u 10:45 sati. Ove su godine kip nosili djelatnici župnog ureda. Sveta misa je započela u 11 sati, a predslavio ju je međugorski župnik u odlasku, fra Marinko Šakota uz koncelebraciju fra Mire Šege, vikara provincije i don Đure Bendera, Bročanskog dekana te tridesetak svećenika iz župe, okolnih župa, stranih svećenika i uz prisutnost mons. Alde Cavallia, apostolskog vizitatora za župu Međugorje.

Svečanim pjevanjem misnu žrtvu je uvećao veliki zbor „Kraljica Mira“ pod ravnanjem s. Irene Azinović. Evanđelje je čitao fra Zvonimir Pavičić, novi međugorski župnik.

PROPOVIJED

Jednostavnu, a duboku propovijed okupljenim hodočasnici uputio je fra Marinko kazavši:

„Geslo svih ovogodišnjih duhovnih obnova u Međugorju je *‘Učite od mene i naći ćete mir’* (Mt 11, 28-30). Kazao je kako puno toga možemo naučiti od Isusa, ali da je „najvažnije od svega što trebamo od Isusa naučiti njegovo srce. Upoznavati njegovo srce, jer on kaže: *‘Učite od mene jer sam krotka i ponizna srca’*. Da bi smo poznali Isusovo srce, potrebno je imati otvoreno

srce, a otvoreno srce je ono koje je spremno čuti i primiti nešto novo, nešto neočekivano, nešto za što smo mislili da je nemoguće”, kazao je fra Marinko i dodao kako sveti Jakov nije odmah upoznao Isusa, iako je išao za njim ipak je želio zauzeti prva mjesta, a Isus je govori o služenju.

„Mi smo pozvani upoznavati Isusovo srce. Ako želimo upoznavati Isusovo srce, susrećemo se s paradoksom. S tim se i mi trebamo susresti. To je trebalo i apostolima susresti se s paradoksom. Trebalo je i svetom Jakovu da se susretne s paradoksom i prihvati ga. Ljubite neprijatelje, to je paradoks. Praštajte, to je paradoks. Nemoguće je takvo nešto tražiti kada mi je učinjena nepravda. Prihvatiti križ, to je paradoks, ali upravo u tom neočekivanom krije se nešto važno, krije se biser...”, kazao je fra Marinko stavivši pred nas i prispodobu o izgubljenom i nađenom sinu, naglašavajući kako je otac imao svoje razloge da ga prihvati i napravi slavlje, ali to može kazao je fra Marinko „shvatiti samo otvoreno srce, koje prihvaća paradoks” - nešto gotovo nemoguće – to će trebati sv. Jakovu i trebati nama. A što je paradoks?

Upravo u tom neočekivanom krije se BISER! I trebamo paziti da ga posebno mi župljani ne zaboravimo ili ne primijetimo. „Za Međugorje postoji samo jedna opasnost, a ta je da ga se prođe mimo njega, a da ga se ne primijeti!” – kaže Hans Urs von Balthasar, njemački teolog.

„Zato nas ovdje u Međugorju Gospa poziva da molimo srcem. Ne samo da molimo – jer u molitvi možemo ostati na površini i ništa ne shvatiti – nego nas poziva da molimo srcem, kako bismo srcem razumjeli Isusa, kako bismo srcem poznali Njegovo srce, Njegove razloge, Njegovu ljubav... Zato nas poziva da ljubimo, zato nas poziva da postimo... Sve je to paradoksalno! Zato nas poziva da molimo, a to je za zapadni svijet,

nešto paradoksalno, to je za njih nadiđeno, to je za njih nepojmljivo da se netko može ispovijedati, moliti, ići na misu... Srce nije poznalo Isusovo srce. I srce ima svoje razloge, koje razum ne poznaje”, kazao je fra Marinko Šakota i dodao kako su „u današnjem vremenu međugorski župljani hodočasnici pozvani biti alternativa”. „Pozvani smo postiti, to je biser, to je nešto jako potrebno. To je ono što može spasiti ovaj svijet, koji se guši u smeću, guši u izobilju, guši u višku... Jedini način je post! Da mi treba manje, nego što mislim, da mogu živjeti jednostavnije i slobodnije u ljubavi Božjoj.

Pozvani smo ljubiti pa i one koji nas ne vole. Gospa nas na to poziva. To je paradoks, ali to je pravi put.

Pozvani smo praštati, to je paradoks, ali tu se krije biser, tu se krije prava sloboda. Pozvani smo prihvaćati križ! I to je paradoks, ali tu se krije pravi lijek našim bolima. Pozvani smo vjerovati. To nas Gospa na početku odmah poziva. I ovdje su ljudi vjerovali i bili su kao kamen živac, ne kao onaj kojega se može pomaknuti, nego kao kamen živac s Podbrda i Križevca kojega nitko nije mogao pomaknuti i zato komunizam nije mogao uništiti Međugorje”, kazao je fra Marinko Šakota,

„Sveti Jakov apostol je jedan od Isusovih učenika kojemu je trebalo vremena da upozna Isusa i Isusovo srce. Taj paradoks o kojemu sv. Pavao tako snažno govori kad govori o križu: *‘Ništa neću da čujem bez križa’*, jer je shvatio taj paradoks, tu Božju ljubav koja se tu krije. I zato nas danas sveti Jakov poziva da i mi krenemo tim putem, da upoznajemo Isusovo srce, Božju ljubav... Amen!”

ZAHVALE I OBAVIJESTI NA KRAJU MISE

Na kraju svete mise, fra Marinko Šakota je izrekao zahvale svim župljanima i hodočasnici i svima onima koji su pomagali oko organiziranja ove liturgije. Posebno se zahvalio i mons. Aldu na svemu što čini za Međugorje i fra Miri Šegi za sve što čini na svojoj novoj poziciji vikara provincije.

Zatim je kazao: „Danas je poseban dan za našu župu kada slavimo sv. Jakova koji je od 1892. godine kada

je naša župa osnovana, proglašen njezinim zaštitnikom i uzorom. Ova svetkovina prigoda je svima nama posvjestiti sebi tko smo i na što smo pozvani. Braćo i sestre da si posvjestimo da smo izdržali teža vremena i teže izazove i da je moguće s Gospom i Božjom pomoću i sada ove sadašnje izdržati.“

Uz podsjećanje na sinoćnje otkrivanje spomenika ubijenim franjevcima, fra Marinko je najavio također i skorašnje dovršenje novog molitvenog mjesta: „KAPELICE ŽIVOTA“ koje će biti mjesto trajnog klanjanja u Međugorju.

Pozvao je župljane da ne budu ravnodušni i nezahvalni prema biserima koje im je Gospa dala, te je s kritikom prozvao mali broj župljana koji su prisustvovali ovoj svetoj misi.

I na kraju se obratio novom župniku fra Zvonimiru Pavičiću zaželjevši mu Božji i Gospin blagoslov u novoj službi međugorskog župnika.

VEČERNJI PROGRAM

Većernji molitveni program započeo je redovitom molitvom krunice na vanjskom oltaru u 18 sati i nastavio se svetom misom u 19 sati koju je predslavio fra Zvonimir Pavičić uz koncelebraciju fra Antonia Primorca. Iza svete mise, od 22 sata je bilo redovito euharistijsko klanjanje, a budući da je bio 25. u mjesecu, Presveto je bilo izloženo u crkvi do 7 sati ujutro.

Moje svećeništvo je rođeno u Međugorju

Razgovarajući s hodočasnicima ili voditeljima hodočašća, često otkrijem kako skoro svatko tko se nađe u ovom mjestu Kraljice Mira ima neku svoju posebnu životnu priču, situaciju ili poziv, a isto tako i skoro svaka hodočasnička grupa ima neku svoju specifičnu putanju ili program. Ta iskustva tjeraju na divljenje nad bogatstvom raznolikosti Božje milosti koja na toliko zasebnih načina prilazi svakom čovjeku na njegovom posebnom mjestu, trenutku i stadiju života.

Kao dokaz ove prethodne tvrdnje, donosimo vam zanimljivu životnu priču svećenika don Marcela Marciana iz Urugvaya koji je sredinom srpnja boravio u Međugorju.

Don Marcelo je sedam godina biskupijski svećenik na župi „María Reina de la Paz“ – jedine župe koja se tako zove - u mjestu Montevideo u Urugvayu. Također je i kapelan za mlade u svojoj biskupiji. Trenutno se već par mjeseci nalazi u Irskoj na usavršavanju engleskog jezika koji mu treba pri obrani doktorata koji priprema. U Međugorju je boravio od petka 15. do nedjelje 17. srpnja 2022. Bila je to za njega kratka prilika zahvaliti se Gospi za sve milosti koje je učinila u njegovom životu: ozdravljenje od napadaja straha i panike, obraćenje i svećenički poziv. Kako se sve to dogodilo, pročitajte u nastavku njegova svjedočanstva:

Foto: Archiv ICAM

ovom krizom kroz koju sam prolazio.

Moja je adolescencija bila malo komplicirana, jer sam između 16. i 18. godine bio izbačen iz tri katoličke škole zbog lošeg ponašanja i nezainteresiranosti za učenje. Živio sam uronjen u ono što mi je svijet nudilo i što ja zovem srećom.

Prije smrti moga prijatelja, ništa što mi je svijet nudilo (novac, uspjeh, materijalna dobra itd.) nije moglo pomoći da ga povratim, pa sam osjećao da se svijet raspada, budući da se 'idealni svijet' u kojem sam živio, a u kojem se sve rješavalo novcem, počeo raspadati.

Dok sam išao psihologu, prišla mi je sestra od prijateljice, koja je znala kako proživljavam težak period u životu, i u prolazu mi je rekla da će u njezinoj kući toga dana moliti kronicu. Ja sam na to sarkastično odgovorio: "Da, sigurno ću doći. Ako slučajno zakasnim u 20:00 (vrijeme kada će molitva početi) vi krenite bez mene!"

Važno je pojasniti da, iako sam pohađao mnoge katoličke škole, nisam bio praktični katolik. Vjerovao sam kao dijete, pričešćivao se, ali u crkvu nisam išao. Štoviše, ne samo da je nisam posjećivao, nego me nije niti zanimalo išta što ima veze s Crkvom.

Nakon prijedloga Mariane, prijateljice sestre, koji sam u duši odmah odbio, pokušao sam vlastitim snagom ići naprijed. Malo po malo ipak u meni je rasla znatizelja otići vidjeti tu molitvenu grupu i možda otkriti tko je Bog i kako mi On može

pomoći. U svojoj sam nutrini rekao sebi: "Dao sam mogućnost psihologu, psihijatrima, lijekovima, zašto to ne dati i Bogu!" Tako sam se tog dana pojavio na molitvenoj grupi, na kojoj su, na moje iznenađenje, bile samo četiri žene i ja. Nisam znao što tamo radim, potpuni stranac okružen nepoznatim ljudima s kojima počinjem moliti.

ULAZAK U MOLITVENU GRUPU I OTKRÍČE MOLITVE KRUNICE

U stvarnosti je bilo tako da smo molili kronicu i da je veliki mir ispunio moje srce, ne mogu objasniti što se dogodilo, ali nisam želio otići. Tako sam počeo svakog četvrtka ići s njima moliti kronicu. Nakon nekoliko mjeseci posjećivanja molitvene grupe, Mariana mi je rekla za mogućnost odlaska na hodočašće u Međugorje, na što sam ja pitao što je to i gdje je to. Objasnila mi je da je to mjesto u Bosni i Hercegovini gdje se Bogorodica ukazuje već nekoliko godina. Čim sam čuo gdje je to, pala mi je na pamet misao kako je to super prilika za upoznati nove djevojke i nova mjesta za tulumarenje. Ono važno, to da se tamo Gospa ukazala, bilo mi je nešto sasvim sporedno.

PRVO HODOČAŠĆE U MEĐUGORJE

Otišao sam razgovarati s dvojicom svojih prijatelja koji su prolazili kroz situaciju sličnu meni, zbog gubitka našeg pokojnog prijatelja, te sam im ispričao o mogućnosti putovanja u Međugorje, mjesto u kojem se Gospa ukazala, koje se može iskoristiti za odlazak u Europu na zabavu. Na taj smo način krenuli za Međugorje, prvo prolazeći kroz Italiju. Kako smo se hodočašću pridružili na samom kraju, ostalim smo se hodočasnicima pridružili tek u zračnoj luci u Rimu. Nitko od nas trojice nije znao što je hodočašće, pa smo se po dolasku u Rim iznenadili vidjevši kako najmlađi hodočasnik u grupi ima oko pedesetak godina, a svi ostali u prosjeku oko 60. Dakle, nikakvo društvo za partijanje. Na našim licima vidio se potpuni šok i nevjerica!

Prvo smo proveli nekoliko dana u Rimu, a zatim smo uzeli avion za mjesto koje se zove Split, u Hrvatskoj, a odatle smo imali nekoliko sati vožnje autobusom do Međugorja, u BiH. Da biste došli do Međugorja morate prijeći granicu iz Hrvatske u BiH i to je krivudavi put među planina-

ma, krajolik na koji mi u Urugvaju nismo navikli, jer je naš teritorij ravan. Radi se o tome da su gospođe iskoristile sve situacije za molitvu krunice: ako je izašlo sunce molile su kronicu, ako smo prelazili granicu molile su kronicu, i tako je bilo sa svime što nam se događalo. Nas trojica smo se samo čudili jer nismo razumjeli apsolutno ništa što se događa.

Kako su dani prolazili, počeli smo se polako odvajati, iako smo obavili većinu programa hodočašća, i svatko je počeo imati svoje osobno vrijeme da ga iskoristi onako kako je osjećao u srcu.

Ja sam posebno počeo primjećivati kako su ispovjedonice pune ljudi za ispovijed, pobožnost ljudi na misi, saznao sam da postoji nešto što se zove klanjanje Presvetom sakramentu, vidio sam ljude kako hodaju ulicom s kronicom u njihovim rukama, a najviše od svega vidio sam izraze sreće na licima ljudi. Sve me to silno zaintrigiralo i stvaralo u meni želju za molitvom krunice, za ispovijedanjem, za odlaskom na klanjanje, za penjanjem na brda, za slušanjem govora vidioca i fra Joze i za promjenom načina života. Želio sam da moje lice izgleda sretno kao lica tih ljudi!

POTPUNI PREOKRET ŽIVOTA

Stvar je u tome da smo, ne shvaćajući kako i zašto, kada smo otišli iz Međugorja bili drugi ljudi. Ideja od početka kako idemo upoznavati žene i klubove po Europi se potpuno promijenila i, iako smo pri povratku bili na putu po Italiji i Španjolskoj, nismo prestali svaki dan zajedno moliti kronicu, a kad god smo mogli, išli smo i na misu. Ne mogu točno opisati što se dogodilo, ali mogu reći da mi se srce promijenilo. Tih sam dana iskusio što je ljubav, prvi put u životu osjetio sam da mi srce puca od ljubavi koju nisam poznavao, a ta ljubav je Bog. Također, prvi put sam bio svjestan što je prijateljstvo. Obično smo s prijateljima razgovarali o površnim temama, a ne o stvarima koje su inače duboko u srcu. Na tom sam putovanju naučio što je pravo prijateljstvo i mogao sam s prijateljima razgovarati o Bogu i o temama koje su dolazile, a koje nisu bile česte u našim razgovorima. Nisam baš shvaćao što se događa u meni, ali ono što je jasno je da će ovo iskustvo zauvijek promijeniti moj život.

Kad sam stigao u Urugvaj više nisam bio isti, trebalo mi je dosta vremena da promijenim svoje navike i običaje. No, iznad svega, doživio sam veliku unutarnju borbu da ostavim po strani sve navike koje sam vukao dugi niz godina. Ta borba sa samim sobom trajala je mnogo godina, a i danas se borim sa svojim 'starijim ja' koji je toliko dugo bio uronjen u površnost.

BORBA SA SVEĆENIČKIM POZIVOM

Po povratku iz Međugorja, uključio sam se aktivnije u rad svoje župe i nisam prestao dolaziti na molitvenu skupinu. Uvijek sam išao na misu nedjeljom, a kad sam mogao, dolazio sam i preko tjedna. Nakon nekog vremena počeo sam predavati katekizam i sudjelovati u različitim apostolatima u župi. Malo po malo, s vremenom, u meni se pojavilo nešto što sam osjećao da Bog traži od mene i što sam duboko odbacio. U mom srcu je poziv da me Bog poziva da ga slijedim u svećeništvu bio sve jači i jači. Za mene je to bio jako težak udarac, jer nikada u životu nisam zamišljao taj put za svoj život. S vremenom sam uvidio da nikada nisam postavio pitanje

što Bog želi od mog života, jedino što mi je bilo važno je da ja sam radim što želim i kada želim.

UZ DAR OBRÁČENJA I TJELESNO OZDRAVLJENJE

Kad sam otvorio svoje srce Bogu i učinio ga dijelom svog života, onda se sve počelo mijenjati. Ne samo da sam počeo osjećati istinsku sreću, već sam mu i rekao da ću učiniti ono što On želi. Jednom sam Mu predao svoj život u potpunosti, bez ikakve isprike. Bilo je to kad više nisam mogao odoljeti pozivu koji mi je pripremio. Dok se moje srce mijenjalo i dok sam se predavao Bogu, tada su se i moje rane počele zacjeljivati i 'napadaji panike' su s vremenom nestali. U Međugorju sam primio dar obraćenja i s tim lijepim darom došlo je i tjelesno ozdravljenje.

Prije ulaska u sjemenište 2009. godine, imao sam milost vratiti se u Međugorje nekoliko puta. Tamo sam upoznao pravu ljubav, tamo sam spoznao da imam Majku na nebu koja me pratila, prati me i pratit će me kroz cijeli život. Gospa me odvela svome Sinu, a otkad mi je pokazala Isusa, moj se život potpuno promijenio. Stvarnost je takva da kad sam se vratio iz Međugorja i danas imam mnogo problema za rješavati, baš kao i sva ljudska bića. Ali velika je razlika u tome što kada dopustimo Bogu da bude dio naših života, On također preuzima naše probleme i pomaže nam da budemo sretni znajući da se s njima moramo suočiti.

Nema sumnje da ne mora svatko ići u Međugorje kako bih se obratio i počeo vjerovati u Boga, ali ovo je bilo iskustvo koje sam ja morao proživjeti i, zahvaljujući njemu, živim sretno svakodneвно doživljavajući Božju ljubav.

ŠTO JE ZA MENE MEĐUGORJE?

Na pitanje što je Međugorje ili tko tamo živi, jedino što mogu odgovoriti je da je ovo mjesto 'dio raja na zemlji'; budući da ono što se tamo živi nisam vidio ni na jednom drugom dijelu naše planete.

Danas sam svećenik (zaredio sam se 2015. godine) i svoju sam službu posvetio našoj Majci, Mariji Kraljici Mira. Trudim se barem jednom ili dvaput godišnje doći u Međugorje (iako sada zbog pandemije nisam bio dvije godine). I sada ću, ako Bog da, na slijedeće hodočašće doći u rujnu sa 50 hodočasnika iz Urugvaja.

Priredila: Paula Tomić

MONS. HOSER - ČOVJEK KOJI JE MEĐUGORJE UVEO U NOVU ERU

DARKO PAVIČIĆ

Dolazak mons. Henryka Hose-
ra bio je vidljiva prekretnica
u odnosu službene Crkve
prema Međugorju. Prije
svega, njegov prvi dolazak u
Međugorje, kao Papina izaslanika koji
je u kratko vrijeme trebao „snimiti“
stanje probudio je nadu da je Crkva
sa svojega najvišeg vrha pokazala
zanimanje za Međugorje i da će ono
tim potezom biti iščupano iz ralja
prijepora na razini mjesne Crkve.
Usljedilo je pozitivno izvješće
mons. Hosera Vatikanu, nakon čega
je vrlo brzo imenovan „vaticanskim
upraviteljem“ župe Međugorje, što
je župu izdignulo iznad desetljetnih
lokalnih sukoba i osporavanja. S vrlo
važnom činjenicom da su se u mons.
Hoseru utjelovile same ingerencije

**Mons. Hoser došao je kao melem na ranu
međugorskim mukama. S jedne strane
na očigled svih priznavao je međugorska
zbivanja, a s druge je bio mudar i strpljiv, ne
želeći napraviti niti jedan ishitren korak, koji
bi anulirao pozitivni naboj koji se u vrhu Crkve
stvorio oko Međugorja.**

i autoritet Svetoga Oca, jer je on u
njegovo ime i s njegovim nalogom
upravljao župom na dobrobit župlja-
na i hodočasnika.

Sam mons. Hoser vrlo je brzo
uronio u međugorsku duhovnost.
Moglo se to osjetiti već u njegovih
prvih 24 sata boravka u Međugorju.
Vrlo se brzo srodio s okolinom, žu-

pljanima i hodočasnici, istodobno
osjetivši ono nadnaravno, bez čega
međugorski fenomen uopće ne bi
postojao. Osobito je cijenio među-
gorske franjeve i njihovo gorljivo
djelovanje kroz četiri desetljeća
Gospinih ukazanja. Jednostavan i
ponizan, redovnički prilagodljiv i
diplomatski potkovan, mons. Hoser

preko noći postao je dio Međugorja. Nije sebi
pripisivao gotovo nikakva velika djela, premda je
morao biti svjestan da je njegovim dolaskom u
Međugorje započelo ono što se u javnosti naziva
„novom erom Međugorja“, a to prije svega znači
prestanak sustavnih napada i osporavanja te
okretanje rezultatima i plodovima Međugorja, po
kojima se ono posve uklapa u Papin plan nove
evangelizacije.

Mons. Hoser došao je kao melem na ranu
međugorskim mukama. S jedne strane naoči-
gled svih priznavao je međugorska zbivanja, a
s druge je bio mudar i strpljiv, ne želeći napra-
viti niti jedan ishitren korak, koji bi anulirao
pozitivni naboj koji se u vrhu Crkve stvorio oko
Međugorja.

Tako je povukao jedan mudar i praktičan potez,
a to je zamolba papi Franji da ukine zabranu
svećenicima i redovnicima da organiziraju ho-
dočašća u Međugorje. Nekome izvana to se može
činiti beznačajno, jer je Međugorje svih ovih
godina prepuno svećenika sa svih strana svijeta,
no iz perspektive Međugorja to je vrlo važno, jer
su svećenici od toga trenutka mogli biti organi-
zatori hodočašća, a ne samo duhovni pratitelji
hodočasnika kao dotad. To je istodobno otvorilo
širom vrata biskupima, nadbiskupima i kardinali-
ma iz cijeloga svijeta, koji su slobodno i otvoreno
počeli dolaziti na oltar međugorske crkve, javno
svjedočeći svoje uvjerenje, bez straha da će ih
itko optužiti za krivovjerje i sablazan.

Mons. Hoser, zapravo, počeo je ostvarivati
ono što je poznati vaticanist, a sada šef Papi-
nih medija Andrea Tornielli, objavio u tekstu o
neslužbenom nalazu komisije kardinala Ruinija
o autentičnosti prvih sedam dana ukazanja.
Uz objavu toga neslužbena nalaza, Tornielli je
napisao kako će Međugorje doći pod vaticansku
upravu, da će se svećenicima omogućiti organizi-
ranje hodočašća te da će Međugorje dobiti status
pontifikalnog svetišta.

Prva dva navoda iz njegova teksta mons. Hoser
proveo je u djelo svojim životom i bivanjem u
Međugorju. No korona ga je spriječila da dočeka
i ono treće, a to je da Međugorje dobije službeni
status marijanskog svetišta. Da je to dočekaao,
bila bi to kruna njegova uspjeha u Međugorju.
No, bolest i odlazak bili su jači i ostavili su to u
nasljedstvo nekome od sljedećih vaticanskih ljudi
za Međugorje.

Usprkos tome što nije dočekaao službeno pro-
glašenje Međugorja crkvenim svetištem, mons.
Hoser u povijest Međugorja ulazi kao jedna od
njegovih ključnih osoba, koja je znala prepoznati
mjesto i vrijeme, događaje i plodove kojima je bio
okružen za svojih međugorskih dana. I kada se
bude govorilo o novoj eri Međugorja, njegovo će
ime biti neizostavno u spominjanju u toj prekretni-
ci koja je Međugorje od progona i suspekcije,
promovirala u poželjno i dobrodošlo mjesto mo-
litve u očima cijele Crkve. Stoga mu Međugorje i
svi oni koji su povezani s njime diljem svijeta, na
tome mogu biti neizmjerljivo zahvalni.

Hvaljen Isus i Marija, monsinjore!

Hvaljen Isus i Marija, monsinjore!

Recite, kako je bilo tumarati vijugavim ulicama varšavskog djetinjstva
Čija li vas je rana toliko prostrijelila da navučete bijelu kutu
i shvativši da su ljudski lijekovi ipak nemoćni za svu ljudsku bol
palotinski habit otisnuvši se karavanom svjetskih apostola
spremnih podastrti Isusove riječi svima na koje naiđu
u jednoj ruci držeći sliku Majke, a u drugoj križ 10 000 km dalekim putem
naprtiti svoj život na pleća i zaputiti se u egzotične krajeve

Kako se zvao prvi zabilježeni 300. bolesnik u istom danu
u toj Ruandi gdje je Majka dotakla tlo istresajući riječi pred zadivljenim pukom
Kako ste, monsinjore, preživjeli mračne prašume od čijeg ćete
zlokobnog ugriza na koncu malaksati i bdjeti noćima
sklopljenih ruku i uz dogorjelu svijetlu

S kakvim ste se mislima vratili na stari kontinent
urušenih stupova vjere koja jednako kopni
od jedne zemlje do druge pokorni Isusovoj Crkvi do zadnjeg daha
vrativši se u rodnu zemlju kao otuđenik spreman na podvlačenje računa

Kojeg ste dana primili vijest da vaše poslanje još nije završeno jer vas šalju
u trokutasti odsječak ogoljelog krša zastrt Gospinim plaštem
naprtili opet svoj život i zatekli se u još jednom zakučastom kutku zemlje
ali na ovaj put bližoj dionici od 1500 km i istih slavenskih korijena kao rodnoj
zatečen pred izlivenim rijekama ljudi žednim mira i kolonama pokajnika
pišući duga izvješća o obnovi prve Crkve na mjestu događaja
o Ženi koja se bori protiv zlog duha koji leluja nad svijetom
koja staju u par riječi koje sa smiješkom ponavljate onima koji vas zapitkuju:
Dodite u Betlehem u kojem se jednako klanjaju siromasi i kraljevi...

Dodite u Betlehem!

Sve do zadnjeg trzaja u srcu kada vam se tijelo sruši na samrtnu postelju
nakon što se taj ponizni život bez predaha premota na početnu točku povratka
Bogu
koji vas uoči Majčina Uznesenja izvlači na nebeske sprudove da je tamo dočekate
Kada ste posljednji put na ovom svijetu prošaptali i na kojem li jeziku:

Dodite i vidite sami!

Dodite i vidite...

Počivali u miru Božjem, monsinjore!

Počivali u miru...

Davorka Jurčević-Čerkez

OČITOVANJE

Na početku ovoga priloga korisno bi bilo ukratko objasniti osnovni razlog zbog kojega se u prikazu prvih dana međugorskog fenomena inzistira na isticanju nekih naizgled sporednih ili manje važnih detalja. Namjera je da se na temelju dosadašnjih izjava glavnih svjedoka te niza pojedinosti iz objavljene literature pokušaju posložiti oni nedovoljno precizni a ponegdje i proturječni dijelovi u jednu suvislu cjelinu, kako bismo dobili što jasniju sliku o onome što se zbivalo tih početnih dana neobična fenomena na brdu ponad Bijakovića.

VICA ŠARAC

VAŽNO JE ZNATI DA JE ZBOG NAŠEGA „ANTROPOLOŠKOG DEFICITA“ LJUDSKO OPAŽANJE STVARNOSTI NUŽNO NECJELOVITO, MANJKAVO, PA ČOVJEK BILO KOJU SITUACIJU IZ PROŠLOSTI NIKADA NE MOŽE POSVE TOČNO I PRECIZNO REKONSTRUIRATI, A POGOTOVO TO NE MOŽE UČINITI VIŠE OSOBA (NA IDENTIČAN NAČIN OPISATI JEDAN TE ISTI DOGAĐAJ, IAKO SU MU U ISTO VRIJEME OSOBNO NAZOČILI). UVIJEK ĆE NJIHOVI OPISI BITI NEPOTPUNI ILI NEPODUDARNI U POJEDINOSTIMA.

Poznato je da su glavni akteri, njih šestero, u ovih nešto više od četrdeset godina neprestano morali odgovarati na ista ili slična pitanja, da su morali reciklirati nebrojeno puta jednu te istu priču, a da su se pri tome i sami, odrastajući, mijenjali i da se s vremenom i njihova početna „dječja“ sintaksa izmijenila te je njihova artikulacija očekivano poprimala drukčije oblike. Također je važno znati da je zbog našega „antropološkog deficita“ ljudsko opažanje stvarnosti nužno necjelovito, manjkavo, pa čovjek bilo koju situaciju iz prošlosti nikada ne može posve točno i precizno rekonstruirati, a pogotovo to ne može učiniti više osoba (na identičan način opisati jedan te isti događaj, iako su mu u isto vrijeme osobno nazočili). Uvijek će njihovi opisi biti nepotpuni ili nepodudarni u pojedinostima. Nadalje, u poredbenoj raščlambi njihovih višegodišnjih (i sada već višedesetljetnih) izjava, ne smije se isto tako gubiti iz vida da se ovdje radi o procesima pamćenja i sjećanja, koji su u nužnoj korelaciji s procesom zaboravljanja, te da opis jedne te iste situacije iz prošlosti na temelju sjećanja u različitim vremenskim kontekstima zadobiva konture više različitih verzija upravo zbog učinkovita djelovanja „mehanizma“ zaborava. Dakle, nepodudarnosti, nesuglasja pa i proturječja u manje važnim pojedinostima su neizbježna, ali je ključno vidjeti je li bit „ispričanoga“ ostala ista, odnosno da li je ostala nepromijenjena „jezgra“ opisa onoga što se dogodilo. Poredbena raščlamba njihovih iskaza nedvojbeno pokazuje da je unatoč razlikama u pojedinostima, supstanca opisa onoga što se zbilo prije više

desetljeća ostala nepromijenjena, da je ostala očuvana jedinstvena „jezgra“ u odgovorima šestoro svjedoka koji su otpočeta do danas jasno i nedvosmisleno ponavljali da im se ukazala i ukazuje Žena nadnaravne ljepote, majčinske nježnosti i blagosti, da im se obratila na hrvatskom jeziku i da se predstavila kao Blažena Djevica Marija (koja se u ovdašnjem puku naziva Gospa).

Na prvom susretu izbliza, koji se prema tvrdnjama šestoro vidjelaca dogodio drugi dan, u četvrtak 25. lipnja 1981., prve riječi koje je Gospa izgovorila nakon zajedničke molitve *Očenaša* i *Slava Ocu* (prema njihovom svjedočenju, Gospa nije sudjelovala u molitvi *Zdravo Marijo*) bile su: „Ne bojte se!“ Naime, djeca su se, prema izjavi jedne od njih, bila preplašila i spontano su u smetenosti i strahu samo kleknula i počela moliti. Na upit fra Janka Bubala što su prvo na-

pravili kada su dotrčali na brdo, Vicka je odgovorila: „Ne znam ti pravo ni kazati. Smeli smo se. Bilo nas je i strah. Nije lako stajati prid Gospom“. Na pitanje što su molili, odgovorila je da se i ne sjeća, ali da su zasigurno molili *Oče Naš*, *Zdravo Marijo* i *Slava Ocu*, dodavši da „nismo ni znali ništa drugo!“ I ostali su potvrdili da je susret započeo zajedničkom molitvom. Razgovor je s njihove strane, kako tvrde, potakla Ivanka koja se prva usudila progovoriti i upitati za svoju pokojnu majku. Ivankina majka Jagoda preminula je 27. travnja 1981. godine, u 39.-oj godini života, nepuna dva mjeseca prije početka međugorskih događanja. Prema jednoj verziji Gospa je Ivanku nježno pogledala i rekla: „Ona je sa mnom!“ Budući da su već bili izloženi optužbama da izmišljaju, da su drogirani, da su „padavičari“ i sl., zatražili su od Gospe da ostavi neki znak, kako bi se

Foto: Athiv/ICMM

Foto: Athiv/ICMM

Poredbena raščlamba njihovih iskaza nedvojbeno pokazuje da je unatoč razlikama u pojedinostima, supstanca opisa onoga što se zbilo prije više desetljeća ostala nepromijenjena, da je ostala očuvana jedinstvena „jezgra“ u odgovorima šestoro svjedoka koji su otpočeta do danas jasno i nedvosmisleno ponavljali da im se ukazala i ukazuje Žena nadnaravne ljepote, majčinske nježnosti i blagosti, da im se obratila na hrvatskom jeziku i da se predstavila kao Blažena Djevica Marija.

svi uvjerali da ne lažu i da nisu poludjeli. Na pitanje hoće li opet sutra doći, odgovorila im je potvrdno, naklonom glave. Na kraju ih je, tvrde, otpustila s riječima: „Zbogom te, anđeli moji!“ Sve u svemu, napisat će kasnije jedna od njih, „ipak je bilo malo toga rečeno tijekom našega prvog susreta“ (Mirjana). Trećega dana, u petak 26. lipnja, njih šestero opet u predvečerje odlaze na makadamsku cestu iznad kuća, u pratnji naroda, i ponovno nakon trostrukog bljeska svjetlosti vide isti prizor na brdu kao prethodnoga dana i iznova slijedi trčanje uz brdo, strmim i neprohodnim stazama, kroz draču i kamen, u pratnji lokalnoga svijeta. Tiskanje mnoštva ljudi oko njih, vrućina i uzbuđenje nakratko su prouzročili gubitak svijesti kod Ivanke i Mirjane, no „to je brzo prošlo“ (Vicka). Tijekom molitve na koljenima i pjevanja marijanskih pjesama („Marijo o Marijo“ i „Sred te se pećine“) Gospa ih, tvrde svjedoci,

pozdravlja s „Hvaljen Isus!“ Kad su se malo pribrale, Ivanka se obraća Gospi s pitanjem da li joj majka nešto poručuje, na što je navodno dobila odgovor „da dobro slušaju baku“. I Mirjana je upitala za svoga pokojnog djeda, a onda su djeca nastavila s pitanjima (zašto je došla, što želi od njih i od naroda, zašto je izabrala baš njih...). Ovaj put su djeca, premda su otpočeta bili načistu da je pred njima Gospa, na nagovor starijih odlučili od nje zatražiti konkretan odgovor, jer im je rečeno da nije nemoguće da se radi o sotonskom djelovanju i lažnom predstavljanju, pa su ponijeli blagoslovljenu vodu da je poškrope, kako bi se uvjerali da je pred njima doista Majka Božja. Vicka je poškopila uz riječi: „Ako si Gospa, ostani s nami, a ako nisi, ajde (brate) od nas!“, na što se Gospa, tvrde djeca, samo nasmiješila. A onda je netko upitao kako se zove? Odgovor je, kažu djeca, glasio: „Ja sam Blažena Djevica Marija!“ U svojim naknadnim izjavama djeca nisu suglasna oko toga tko je to upitao. Dok Jakov u snimljenom razgovoru (28. lipnja 1981.) kaže da je to bila Vida (Vicka), Vicka naprotiv u intervjuu fra Janku Bubalu tvrdi da je to učinila Mirjana, dočim Ivanka u snimljenom razgovoru (28. lipnja 1981.) kaže da je osobno ona postavila to pitanje. Na ovom se primjeru pokazuje razlika između nepodudarnosti njihovih izjava u manje važnom dijelu (tko je postavio pitanje?) od njihova suglasja u onomu što je u ovom slučaju

daleko važnije, a to je odgovor na postavljeno pitanje. Pitanje i „pitalac“ su ovdje sporedni u odnosu na odgovor, a djeca su u prvim svojim izjavama, kada im je sjećanje bilo najsvježije, jednodušno tvrdila da je taj odgovor glasio: „Ja sam Blažena Djevica Marija!“ Istina, u nekim izjavama novijega nadnevka pojavljuje se verzija po kojoj je Gospa toga dana odgovorila da je Kraljica Mira, (Ivan: „Jedna od djevojaka, koja je bila najopuštenija od nas u to vrijeme pitala je tko je ona i kako se zove. Ona odgovara: ‘Ja sam Kraljica Mira’“), no to se ne slaže s njihovim prvim izjavama. Ta je varijanta Gospina očitovanja nastala kasnije, po svemu sudeći na temelju još jednoga susreta kojega je imala Marija s Gospom toga dana pri silasku s brda. Naime, ona se silazeći nekako odvojila od ostalih i u jednom trenutku joj se samoj ukazala Gospa s crnim križem iza, ponavljajući (prema kasnijem Marijinom svjedočenju): „Mir, mir, mir – i samo mir!“ Kroz plač je, opisuje dalje vidjelica, Gospa tada zavapila: „Mir mora zavladati između čovjeka i Boga a i između ljudi.“ Na to je i sama vidjelica Marija u plaču povišenim glasom pozvala ljude oko sebe: „Obraćajte se! Mirite se“. Ta je scena, moguće, navela na netočan zaključak da se toga trećega dana, Gospa očitovala djeci ne samo kao Blažena Djevica Marija nego i kao Kraljica Mira. Ta će verzija Gospina očitovanja u Međugorju zaživjeti ipak nešto kasnije.

Svečano otkriven spomenik ubijenim fratrima iz župe Međugorje

NAŠIH SEDAM

Dok izviru puca žica i pucaju okovi, a cvijeta novo stablo, novi život niče. Kad god budemo gledali ovaj spomenik on će u nama buditi vjeru koju su njih sedmorica živjeli. A živjeli su je jer su je ponijeli iz svojih obitelji Bencuna, Dragičevića, Galića, Sivrića, Smoljana, Vasilja. To je ona vjera koja je dočekala Gospu. To je ona vjera zbog koje je Gospa izabrala nas. To je ona vjera čvrsta poput kamena živca s Križevca i Podbrda. Zato postavljamo ovaj spomenik.

U oči svetkovine sv. Jakova, zaštitnika župe u Međugorju, pored temelja stare crkve u nedjelju 24. srpnja svečano je otkriven spomenik sedmorici ubijenih fratara iz župe Međugorje, izvijestila je Radiopostaja Mir Međugorje.

Sedmorica fratara u čiju je čast podignut spomenik su: fra Jozo Bencun, fra Marko Dragičević, fra Mariofil Sivrić, fra Grgo Vasilj i fra Jenko Vasilj, šesti je fra Križan Galić koji je bio na službi u Međugorju kad je ubijen, a sedmi fra Bernardin Smoljan, koji je ranije bio župnik u Međugorju i sa župljanima je izgradio križ na Križevcu. Spomenik je djelo akademskog kipara Tonija Kozarića. Otvorenju je nazočilo mnoštvo župljana, te hodočasnika koji se ovih dana nalaze u Međugorju. Sve okupljene na početku

je pozdravio međugorski župnik fra Marinko Šakota.

„Ovo je trenutak zahvalnosti! Ovo je trenutak kada je dostojno i pravedno reći *hvala*. Hvala Bogu dragom i Gospi Kraljici Mira na tolikoj ljubavi prema nama, prema župi Međugorje. Hvala na izabranju naše župe za veliku misiju mira u svijetu. Hvala za sve milosti od turskih vremena kada su se fratri krili po kućama, ali su donosili evanđelje ovom puku koji je ostao živjeti između ova dva zagrljena brda... Hvala mons. Aldi Cavalliju za podršku i mnoge poticaje u ostvarenju ovoga prostora, kao i provincijalu fra Jozi Grbešu za dolazak i podršku. Hvala Mariju Vasilju Totinu za mnogo toga, od ideje za spomenik i prostor, preko realizacije, sve do pripremanja večerašnjeg programa. Hvala autoru spomenika akademskom kiparu Toniju Kozariću za otvorenost bljesku ideje ovakvom spomeniku. Hvala ljevaonici „Jurkić d. o. o.“ koja je izradila kip u bronci, te Berislavu Kozini i Vinku Kosiru za angažman i trud. Hvala izvođačima radova, našim djelatnicima, donatorima, a posebno vama župljanima koji ste se odazvali u lijepom broju. Spomenik ubijenim fratrima postavljamo na prostoru gdje su oni kršteni i gdje su slavili svete mise i druge sakramente, a postavljamo ga uz Ulicu franje-

vačkih mučenika koja je upravo iza spomenika. Kad sam jednom mons. Cavalliju spomenuo kako je lijep ovaj ovdje prostor oko temelja stare crkve, mons. Cavalli mi je odgovorio: „Ovom prostoru smo vratili dostojanstvo.“ Ovaj prostor ima posebno značenje za naše župljane, a vjerujem da će imati i za hodočasnike“, kazao je fra Marinko.

Naglasio je da je to prostor molitve i sjećanja, sjećanja koje postaje molitva, te kad god budu gledali ovaj spomenik u njima će se buditi misao o Uskrsnuću kako njih sedmorica zagrljeni u znaku križa izviru iz Neretve i jama kao novi uskrsnuli.

„Dok izviru puca žica i pucaju okovi, a cvijeta novo stablo, novi život niče. Kad god budemo gledali ovaj spomenik on će u nama buditi vjeru koju su njih sedmorica živjeli. A živjeli su je jer su je ponijeli iz svojih

obitelji Bencuna, Dragičevića, Galića, Sivrića, Smoljana, Vasilja. To je ona vjera koja je dočekala Gospu. To je ona vjera zbog koje je Gospa izabrala nas. To je ona vjera čvrsta poput kamena živca s Križevca i Podbrda. Zato postavljamo ovaj spomenik. Ne samo zbog njih sedmorice, nego zbog nas. Da ne bismo nikad izdali tu vjeru, da ne bismo nikad postali klimavi kamen kojeg može svaka nepravilna ideologija, duh današnjeg relativizma, trka za materijalnim, mlakost i ravnodušnost odgurnuti i smetnuti s puta, te odvesti u krivom smjeru koji nije Gospin. Ovo je mjesto molitve i sjećanja koje nas poziva na življenje evanđelja, na mir, praštanje i ljubav. Ovo je mjesto uzora, uzora u življenju evanđelja“, kazao je župnik Šakota.

Na kraju je citirao riječi fra Otona Knezovića: „Trebalo je iznositi

na vidjelo svjetle likove i velika djela otaca snažnih u vjeri da se u njih ugleda, pa da i potomci budu dobri i požrtvovalni za opće dobro svoga naroda i cijeloga čovječanstva, za svetu vjeru i domovinu da budu sveti i hrabri čuvari i zagovaratelji narodnih i vjerskih prava.“

„Kršćanstvo je započelo mučeništvom i to će ga pratiti do kraja svijeta. No, unatoč tome, nije pokleknulo već se hrabro borilo za istinu na ovom svijetu. Zbog svega toga već prvi kršćani marljivo popisuju svoje mučenike, da bi se prvo oni sami, a onda i budući naraštaji napajali na njihovu primjeru. Ne postoji razlog zbog čega bi se smjelo izdati svoje svetinje. Današnje suvremeno vrijeme govori o kulturi sjećanja. Nažalost ono se počesto odvija po načelu „političke korektnosti“ i prirodno je da se ne

dolazi do prave istine. Vicepostulatura postupka mučeništva „Fra Leo Petrović i 65 subrača“ u skladu s kršćanskom duhovnošću već godinama traga za punom istinom ma kakva ona bila o pobijenim članovima Hercegovačke franjevačke provincije. Tako i za istinom o ovoj sedmorici kojima danas otkrivamo ovaj spomenik. Teško je u ovome trenutku sada reći tko će od 66 ubijenih franjevaca biti uzdignut na čast oltara. Ovisi to o dokazima koje skupimo za njihovo mučeništvo. Međutim, neka samo jedan od njih postigne naslov mučenika, on će svojom žrtvom osvijetliti žrtvu i svih ostalih pobijenih franjevaca, kao i žrtvu mnoštva pobijenih članova vjernoga puka Božjega“, kazao je između ostaloga fra Miljenko Stojić, vicepostulator postupka mučeništva „Fra Leo Petrović i 65 subrača“.

Svoje dojmove iznio je i apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje mons. Aldo Cavalli. Kazao je da su osobe kojih se sjećaju učinile jednu jako, jako veliku stvar.

„Darovali su svoj život. Ne riječima, nego krvlju, kao i Isus! Ostvarili su jedan svoj cilj svoga života, jednu veliku ljubav prema Kristu Gospodinu, jednu veliku ljubav prema svom narodu. Gospodin Isus je njima darovao jednu misiju ▶

► i poslanje, a to poslanje se ostvarivalo u ovoj zemlji i među ovim narodom. Ostali su potpuno vjerni i poslanju i narodu. Shvaćaju da imaju jedno poslanje i ostvaruju ga životom, tamo gdje se izvršava i poslanje. Ove osobe kojih se sjećamo večeras su nam primjer i model. I ja trebam tako činiti i mi trebamo tako činiti. Vjerni poslanju koje nam Gospodin Isus daruje i vjerni mjestu i narodu gdje izvršavamo poslanje. Sada slavimo jedan veliki događaj, osobe koje su darovale život da bi ostvarili dobro“, ustvrdio je.

Na kraju programa, prigodnu riječ uputio je provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Jozo Grbeš. „Pitam se često koliko je patnje je sadržano u imenu ‚Hrvatski puk‘. Kako puno spomenika i križeva obilježene patnje na ovim prostorima našim ovdje i gdje Hrvati počivaju. Koliko patnje je sadržano u tom imenu patnje koja je nastavljena i nakon 1945. godine i razlila se diljem svijeta, pa je puk naš i Hercegovine i ostalih dijelova domovine raširen diljem svijeta, zbog te patnje i s tom patnjom postao ono što jest. Pitam se koliko je patnje u tom imenu ‚fratar‘ ili ‚habit‘ na ovim našim prostorima. Pitam se to često da bismo bili dostojni koračati tim njihovim stopama. Ostavili su nam zavjet i zalog da čovjek ne smije nikada činiti kompromise istine i Krista. Meni ovaj prostor izgleda kao jedna predivna velika učionica. Ja bih volio da to i postane. Da ovo ne bude jedna od divnih skulptura na tragediju koja se dogodila nekada u nekom prošlom stoljeću, nego da postane učionica savjesti, istine i vjere. Memorija koja podiže nove generacije. Ako nam ona ovdje bude učionica, onda kada pređemo prijeko do crkve možemo za oltarom Gospodnjim reći *hvala*. I svaki put kazati *hvala* da bismo bili dostojni koračati njihovim stazama“, kazao je.

Nakon toga uslijedio je svečani čin otkrivanja spomenika te blagoslov. Spomenik su zajedno otkrili mons. Aldo Cavalli i provincijal fra Jozo Grbeš, a zatim je provincijal blagoslovio spomenik.

Voditeljica programa bila je Sanja Pehar. U glazbenom djelu nastupili su ženska klapa „Mir“, muška klapa „Concordia“, Lucija Zovko, fra Zvonimir Pavičić i s. Irena Azinović, a svojim sudjelovanjem u programu večer su uveličali i Robert Pehar, te članovi HKUD-a „Sveti Marko – Vionica“ i HKUD-a Šurmanci.

U NEBO ZAGLEDANI

Foto: Arhiv ICNM

FRA MILJENKO STOJIĆ

Bila je večer, 30. listopada 1944., negdje oko 21 sat. Fra Križan Galić je u župnom uredu u Međugorju molio časoslov. Kroz otvoreni prozor doletjela mu je bomba. Teško je ranjen. Izdahnuo je sutradan ujutro, 31. listopada.

Ovako je započelo jugokomunističko „oslobođenje Hercegovine“. Dotle su već napravili nebrojne zločine u južnoj Hrvatskoj, posebno onaj na dubrovačkom otočiću Daksi gdje su 25. i 26.

listopada 1944. ubili 53 nelužnih ljudi, među njima i isusovca Petra Pericu, autora one glasovite marijanske pjesme Zdravo Djevo Kraljice Hrvata. A za vrijeme toga „oslobođenja“ Hercegovine ubili su sveukupno 50 hercegovačkih franjevac, te još drugih svećenika, redovnica i vjernih članova puka Božjega. Nije im sve to bilo teško, proglasili su da Boga nema i sebe stavili na njegovo mjesto.

Nisu stali na fra Križanu Galiću, iako su se ispričavali da to nisu

namjeravali. Očito su mislili što lakše pregaziti Hercegovinu pa onda učiniti kao i u južnoj Hrvatskoj. Dokazuju to i riječi zločinca Josipa Broza Tita koji je priznao da je osobno zapovjedio ubojstvo franjevaca na Širokom Brijegu. Pronašao ih je redatelj Jakov Sedlar u posebnom arhivu u Izraelu, a njegov sin Dominik objavio u onom glasovitom filmu Razgovor.

Tako su u Mostaru ubili fra Bernardina Smoljana 14. veljače 1945. Bio je župnikom u Međugorju 1931. – 1936. Uz ostale njegove odlike pamtimo da je zajedno sa župljanima izgradio onaj zavjetni križ na brdu Šipovcu koji nakon toga dobiva ime Križevac. Danas je to jedna od nezaobilaznih postaja mnogobrojnih hodočasnika. Penju se, počesto bosu, ljutim hercegovačkim kamenjarom, obavljaju pobožnost puta križa i mijenjaju svoj život. Dobro tako širi svoj utjecaj kroz svijet.

U Mostaru, na isti način, ubojstvom i bacanjem u Neretvu, zajedno s fra Bernardinom svoj je život završio i fra Grgo Vasilj, rodom iz Međugorja. Obnašao je dužnost gvardijana i župnika u Mostaru. Osim toga neumorno se brinuo i za prognanike iz istočne Hercegovine, redovito ih je bilo oko 300 smještenih u samostanu i crkvi. Bježali su pred četnicima i partizanima. On ih je hranio duševno i tjelesno.

Među mostarske žrtve spada i fra Jozo Bencun, rođen u Međugorju. Bio je u mirovini na Širokom Brijegu, sklonio se u franjevački samostan u Mostaru te optužen kao izbjeglica pred jugokomunistima i ubijen. Franjevački i svećenički život proveo je kao ž. vikar i župnik. Odgajao je brojne naraštaje vjernika da budu zaista vjernici i zaista domoljubi.

Fra Marko Dragičević također je rođen u Međugorju. Bio je profesor u glasovitoj Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji na Širokom Brijegu. Učenici ga pamte kao sposobna i pravedna profesora. Odgajao ih je ne samo za školu nego i za život. Bio se sklonio u Izbično, ali su ga jugokomunisti 11. veljače 1945. odatle odveli od oltara, prekinuli su sv. misu, i ubili ga na nepoznatom mjestu zajedno s dvojicom subrača.

Odgovornost mladih i vikar samostana na Širokom Brijegu, fra Mariofil Sivrić, još jedan iz Međugorja, ubijen je negdje na Širokom Brijegu nakon 8. veljače 1945. Tada je njih 9 izišlo iz franjevačke mlinice i hidrocentrale na rijeci Lišćici kamo su se bili sklonili od bombardiranja. Jugokomunisti su se iznenadili da ih još ima živih, jer su prethodnog dana u ratnom skloništu u samostanskom vrtu na Širokom Brijegu ubili metkom u zatiljak i zatim zapalili 12 franjevaca koje su pronašli. Najstariji fra Marko Barbarić imao je 80 godina, a najmlađi fra Ludovik Radoš 20. U samostan su prodrli oko 10, a ubijanje su započeli na hladnoj krvi oko 16. Nisu birali, važno im je samo bilo nosiš li habit ili ne. Fra Mariofila su ostavili nekoliko dana da im pokaže rukovanje mlini-

com i hidrocentralom te ga nakon toga ubili negdje na području Širokog Brijega.

Na Križnom je putu, pak, ubijen fra Jenko Vasilj, također i on iz Međugorja. Za svećenika je zaređen 1937. i kroz čitavo vrijeme djelovao je kao kateheta u Konjicu. Uz taj odgoj bavio se i hrvatskom literaturom. Objavio je više novela koje odišu narodnim folklorom punog seoskih običaja. Volio je svoje đake, volio je svoju domovinu. Jugokomunisti su ga ubili najvjerojatnije kod Klanjca u Hrvatskoj, odnosno tu je viđen zadnji put.

Sve ove nabrojene franjevce dobro je poznao fra Častimir Majić. O svima njima objavio je kratki životopis. Kasnije je Vicepostulatura postupka mučeništva „Fra Leo Petrović i 65 subrača“ sve ih objavila pod naslovom „U nebo zagledani“. Budući da sam kao vicepostulator stvarao taj naslov primjenjujem ga i za njih sedmoricu kojima smo nedavno blagoslovili spomenik na prostoru stare župne crkve u Međugorju. Uistinu su bili u nebo zagledani, časno vodili svoj ovozemaljski život i časno ga završili. Službenoj Crkvi ostavljamo da ih onda jednoga dana proglašava mučenicima, odnosno blaženima i svetima, već prema tome kakvi se dokumenti i svjedočenja uspiju skupiti. Ali neka barem jedan od tih 66 ubijenih hercegovačkih franjevaca u Drugom svjetskom ratu i poraču bude proglašen blaženim i svetim, a bit će ih i više, on će time osvijetliti žrtvu svih njih. Zbog toga bi bilo dobro da svatko tko je na njihov zagovor doživio kakvu milost ili možda čudo te može svjedočiti o njihovom mučeništvu ili ima kakve takve dokumente da to što prije priopći Vicepostulaturi.

Imajući sve ovo na pameti i imajući na pameti ukazanja Kraljice Mira u župi Međugorje, hrvatskom vjerničkom i domoljubnom svijescu prevladavaju tri brda. To je najprije brdo Široki Brig gdje su se u glasovitoj Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji odgajali svi ovi franjevci zajedno s mnogobrojnim đacima iz hrvatskoga puka koji su kasnije zauzeli mnoga važna mjesta u društvu. Tu je zatim brdo Križevac na koji su se peli i Bogu zavjetovali ne samo oni iz župe Međugorje, nego i mnogi iz okolice, a sada to čine mnogobrojni iz čitava svijeta. I na kraju tu je Podbrdo ili Brdo ukazanja gdje se Kraljica Mira 24. lipnja 1981. ukazala mjesnoj djeci, a ona s njom počela razgovarati sutradan. Otada ga pohađaju ljudi svih zanimanja i položaja iz čitavoga svijeta.

Ova tri brda u svijesti su i hodočasnika iz čitavoga svijeta, jer i oni su u nebo zagledani. Privlači ih njihovo značenje i snaga što nose svojim kudicama te žive od toga. Znaju da je to pravi i jedini život.

Zajedno s njima sretnici smo koji živimo u povlašteno vrijeme. Neka nam Bog dovoljno otvori oči da ne promašimo stazu kojom nam je ići.

NAŠIH SEDAM

Oni su svoji na svome, u Gospingradu kraj crkve, one što ju upamtiše naši stari, s krilima od njihova Križevca i Brda ukazanja Kraljice Mira.

Njih sedam što odoše prije nas.

Razosile su ih bombe, nestajali su u valovima Neretve, strijeljani su na još nepoznatim mjestima, zatirani su na Hrvatskom križnom putu, a oni su došli na nebo do naše Gospe, Gospe u plavom sa Širokog Briga.

Njih sedam što joj se pokloniše.

Zjenice im bijahu pune sjaja, onoga skupljenoga na tom Brigu, kao i kod mnoštva drugih, živih i mrtvih kroz dane i godine, onih što se bosu zavjetovaše na ljubav Bogu i domovini.

Njih sedam što se smješkaju odozgo.

Gledaju ih sada ovdje pristigli odasvud, to su stameni duhovnici i Hrvati, blago kraju koji ih imaše, jer nisu poklekli u zla vremena, ma i mi moramo biti takvi.

Njih sedam što obgrliše brda.

Trojstvo pobratimstva u milosti: Brig, Križevac, Brdo ukazanja. Izabrani kraj, izabrani puk, s križem tim na krhkim plećima.

Ali pomoći će oni zaufanom molitvom, pred licem Božjim kamo nam je stići.

Njih sedam što su naših sedam.

Imena su im mučenički upisana u dlan njihova Stvoritelja, u dlan njihove Nebeske Majke: pra Križan i pra Bernardin, pra Marko i pra Grgo, pra Jozo, pra Mariofil i pra Jenko.

Njih sedam velikih za vječnost.

fra Miljenko Stojić

VJERUJEM U SVETU CRKVVU KATOLIČKU!

MIRTA MILETIĆ

Foto: Arhiv ICNM

NIJE SMISAO KRŠĆANSKE OBITELJI ZATVORITI SE U SVOJA ČETIRI ZIDA. POTREBNO JE MOLITI DA NAM ISUS POKAŽE GDJE NAS KAO OBITELJ TREBA. NA KOJU NAS TO NJIVU ON ŠALJE? ŠTO JE POTREBNO MIJENJATI U NAŠIM ODNOSIMA DA BISMO MOGLI JAČE SVIJETLITI U SVIJETU? GDJE SMO SE KAO OBITELJ ZATVORILI ZA BOŽJE DJELOVANJE? U KOJE OBITELJSKE PROBLEME NE PUŠTAMO ISUSA?

CRKVA KAO BOŽJI PLAN

Pripadnost Katoličkoj Crkvi velika je milost i dar koji posjedujemo. Nije to tek upis u maticu krštenih ili odlazak na nedjeljnu euharistiju ili vjernička obitelj iz koje smo potekli. Nisu to niti samo sakramenti koje smo primili ili križ oko našeg vrata, krunica koju molimo. Kome zapravo pripadamo i koja je naša uloga u Crkvi? Tko je zamislio Crkvu i koje je njeno poslanje? Zašto uopće Crkva kao zajednica? Kolika je dubina i širina Katoličke Crkve? Shvaćamo li je doista?

Ecclesia je grčki naziv za Crkvu što znači *pozvati van, sazvati*. Taj se izraz često upotrebljavao u Starom zavjetu za skupštinu izabranog naroda pred Bogom. Posebno se to odnosilo za skupštinu na Sinaju gdje je Izrael primio Zakon od Boga i postao Njegov sveti narod. Bog nježno i očinski stvara Crkvu. To okupljanje Božjeg naroda počinje onog časa kad grijeh ruši zajedništvo između Boga i čovjeka, te čovjeka i čovjeka. Bog daje lijek za otrov grijeha. To je Božji odgovor na kaos koji je prouzročio grijeh. Dijelom Crkve će moći postati svatko tko čini pravdu i misli na Zakon Gospodnji. Crkva ostaje u

povijesti, ali je u isti mah i nadilazi. Jedino se očima vjere može u njezinoj vidljivoj stvarnosti prepoznati duhovna stvarnost. Crkva će biti dovršena u nebeskoj slavi kao zajednica svih otkupljenih na zemlji. Ona je u ovom svijetu sakrament spasenja, znak i oruđe zajedništva Boga i ljudi. Crkva je također sakrament jedinstva ljudskoga roda. U njoj je to jedinstvo već počelo jer ona okuplja ljude „iz svakoga naroda, i plemena, i puka, i jezika“ (Otk 7, 9); u isto vrijeme Crkva je „znak i sredstvo“ potpunog ostvarenja tog jedinstva u budućnosti.

Osjećamo li se dijelom tako velike zajednice?

„Vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni.“ (1 Pt 2, 9) Krist je svojim predanjem otkupio i stekao tu Crkvu, svoju ljubljenu Zaručnicu. Krist i Crkva se uspoređuju s tijelom što označava njihovu intimnu vezu. On je toliko ljubio svoju Zaručnicu da je predao svoj život za nju. Što je mogao više? Ona živi od Njega i u Njemu. On ju je očistio svojom krvlju. Bdi je nad Njom obećavši nam kako je niti vrata paklena ne će nadvladati. Vjernici koji odgovore

na Riječ Božju i postanu udovima Kristova Tijela usko su s Kristom sjedinjeni. Ulaze u Njegovo božansko Srce, zauvijek ljubljani i zapamćeni od svog Gospodina. Nikoga od svojih On ne pušta i ne zanemaruje. Kristov život se razlijeva na vjernike koji se po sakramentima na skrovit, ali zbiljski način sjedinjuju s trpećim i proslavljenim Kristom. Gospodin se predao za svoju Crkvu da je posveti. Duh svetosti oživljuje Crkvu i ona svoju snagu crpi iz sjajnih pojedinaca koji su svoj zemaljski život živjeli svetački. U njima sja svetost Crkve, a u Blaženoj Djevici Mariji Crkva je već sveta. Naša je nebeska Majka već prispjela k savršenstvu u kojem je bez ljage i nabora. Kristovi vjernici koji još hodaju zemljom stoga uzdižu svoje oči k Mariji. Njezina uloga, međutim, u odnosu prema Crkvi i cijelom čovječanstvu seže još dalje. „Ona je na sasvim osobit način, radi obnavljanja nadnaravnog života duša, poslušnošću, vjerom, ufanjem i žarkom ljubavlju surađivala u Spasiteljevu djelu. Na temelju toga postala nam je majkom u redu milosti.“ (KKC 968)

Dakle, pripadnost svetoj Katoličkoj Crkvi je dar i odgovornost. Crkva je

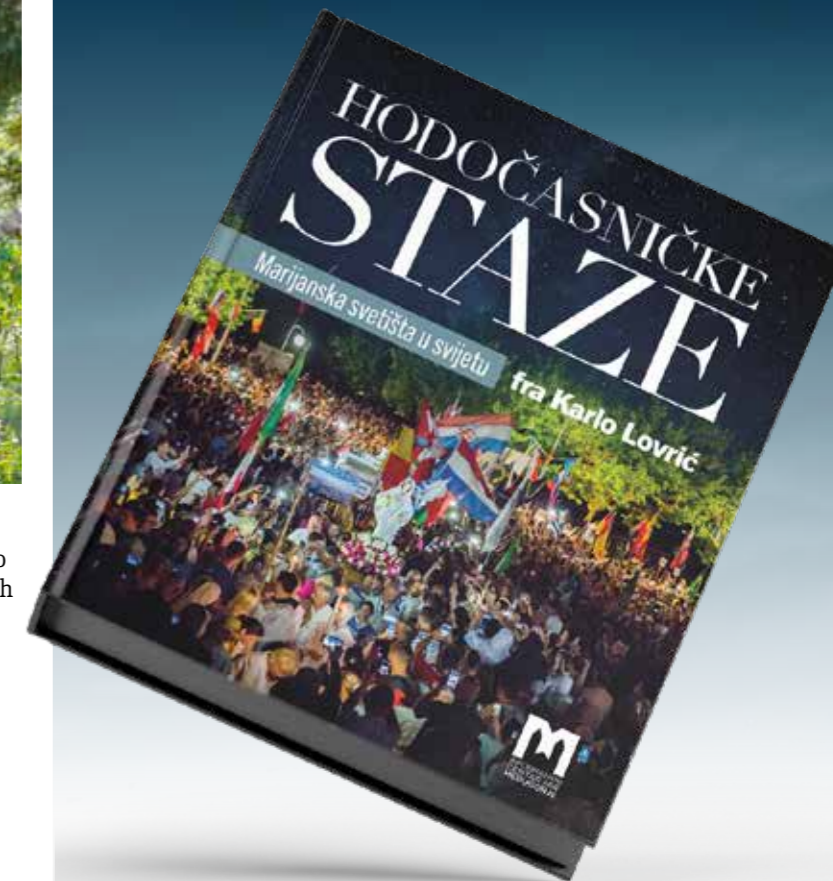
Tijelo, a mi njezini udovi. Svojim načinom života ranjavamo ili posvećujemo Tijelo. Toga treba biti svjestan. Nije svejedno što kao udovi činimo. Želimo li svetiju i vjerniju Crkvu krenimo od samih sebe!

OBITELJ - „DOMAĆA CRKVA“

Prvi put sam za ovaj opis obitelji čula studirajući. Obrađivali smo Katekizam Katoličke Crkve. Predivno blago što nam ga je Crkva darovala! U njemu možemo učiti o istinama naše vjere. Valja ga češće uzeti u ruke! Iznenadilo me tada koliku važnost Crkva daje obitelji. Zapravo koliku odgovornost ima svaka obitelj. Ne postoji vrijeme koje je bilo lagano za obitelj. Kršćanske su obitelji uvijek bile otoci kršćanskog života usred svijeta. Kada su u Isusovo vrijeme ljudi prepoznali Gospodina, htjeli su da se krsti i povjeruju cijela njihova obitelj. Htjeli su biser, što su ga otkrili, i za svoju obitelj. Htjeli su puninu života i Vječnost za sve članove svoje obitelji. Danas nam također trebaju obitelji koje će otkriti svoje važno poslanje u svijetu. Nemamo obitelj tek tako, radi sebe, svoga mira i sigurnosti. Nije smisao kršćanske obitelji zatvoriti se u svoja četiri zida. Potrebno je moliti da nam Isus pokaže gdje nas kao obitelj treba. Na koju nas to njivu On šalje? Što je potrebno mijenjati u našim odnosima da bismo mogli jače svijetliti u svijetu? Gdje smo se kao obitelj zatvorili za Božje djelovanje? U koje obiteljske probleme ne puštamo Isusa?

Poslanje je obitelji biti u svijetu, ali ne od svijeta. Sviđa mi se ona rečenica svetog Ivana Pavla II: „Obitelji, postani ono što jesi!“ Potrebno nam je povjerovati da tvoja i moja obitelj mogu postati „domaćom Crkvom“. Ako je sam Božji Sin uzeo obitelj kao način dolaska među nas, onda je i te kako posvetio obitelj. Onda svaka obitelj u sebi ima onu božansku iskru. Ima potencijal postati svjetionikom. Neka nam naša nebeska Majka, Kraljica Mira pomogne u otkrivanju obiteljskog poslanja. Neka nam pomogne ljubiti Crkvu!

Poštovani čitatelji, pred vama je knjiga Hodočasničke staze fra Karla Lovrića koja nas vodi u ništa manje nego 119 uglavnom Gospinih svetišta u 38 zemalja svijeta. Knjiga spada u red onih koje svakako treba pročitati, i to ne samo jedanput; ona bi, da se poslužimo školskim rječnikom, trebala biti obvezna lektira, svojevrsni vademekum.

Ne možemo fizički posjetiti sva hodočasnička mjesta, ali se možemo duhom prenijeti u njih. U tome nam obilno pomaže ova fra Karlova knjiga. Ona će nas, da se poslužim riječima autora, približiti Gospi, a preko Gospe Isusu i Njegovoj Crkvi.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

PAPA FRANJO I SAKRAMENT BOŽANSKOG MILOSRĐA "MISERANDO ATQUE ELIGENDO"

Foto: Arhiv ICMM

FRA TOMISLAV PERVAN

ISPOVIJED - ISKUSTVENO OZRAČJE I PROSTOR BOŽANSKOGA MILOSRĐA

U prošlom smo prilogu govorili o svetom Arškom župniku te njegovim iskustvima u ispovjedaonici. Makar je bio neuk, ipak je rješavao probleme iz moralke na čemu bi mu mogli pozavidjeti i mnogi profesori moralne teologije. Pouzdavao se u Duha Svetoga o kome je Gospodin govorio kako će se njegovima u pravi trenutak dati nadahnuće Duha. Kako je u nas vrijeme hodočašća i pojačana ispovijedanja u svetištima, poglavito pak ovdje u Međugorju tijekom cijele godine, vrijedi navesti i primjer današnjega Pape, čija je odluka biti svećenikom donesena upravo nakon ispovijedi.

Nema prigode a da današnji Papa ne ističe značenje i potrebu te milosno djelovanje sakramenta pokore, pomirenja, sakramenta božanskog milosrđa i to u obliku osobnoga priznanja grijeha pred svećenikom. Ne pokorničkoga bogoslužja koje

može biti zacijelo dobra priprava, ispit savjesti i prigoda da se čovjek skruši, nego upravo osobni pristup svećeniku. Pisali smo o sakramentu pomirenja te potrebi da se to sredstvo milosti i milosrđa ponovno oživi, da vjernici pristupaju sakramentu pomirenja bez straha i srama, jer na kraju svi smo grješnici i u tijelu sklonu grijehu. Papa Franjo redovito se referira na svoje vlastito iskustvo iz mladosti što ga je imao u ispovjedaonici te kako je ono izvelo zaokret u njegovu životu.

Za Papu je ispovijed najizvršnije mjesto gdje Bog grješniku očituje svoje milosrđe. On redovito polazi od svoga osobnog iskustva koje bijaše odlučno za cijeli njegov život, odluka za duhovni poziv, jasni usjek u njegovoj mladosti, te stoga ohrabruje vjernike da ne propuste tu milosnu mogućnost susreta s milosrdnim Ocem u ispovjedaonici. Papa daje i jasne pastoralne smjernice, s kakvim nutarnjim raspoloženjem

Za Papu je ispovijed najizvršnije mjesto gdje Bog grješniku očituje svoje milosrđe. On redovito polazi od svoga osobnog iskustva koje bijaše odlučno za cijeli njegov život, odluka za duhovni poziv, jasni usjek u njegovoj mladosti, te stoga ohrabruje vjernike da ne propuste tu milosnu mogućnost susreta s milosrdnim Ocem u ispovjedaonici.

trebaju svi pristupati tom sakramentu, na što paziti i što izbjegavati u ispovjedaonici. Daje ujedno i konkretna promišljanja i poticaje za suvremeni pastoral ispovjedaonice.

Kalendarski je 21. rujna na južnoj polukugli početak proljeća. Ujedno i blagdan svetoga apostola Mateja koga

je Isus pozvao iz njegove carinarnice. To je za argentinske učenike i studente važan nadnevak, „prvi dan proljeća za studente“. Toga dana nema nastave, namjesto toga oni se susreću u parkovima, na „žurkama“, igraju nogomet, pjevaju uz gitare.

Tako je bilo i s mladim Bergogliom 21. rujna 1954. Mladi, osamnaestogodišnji Jorge Maria namjeravao se toga utorka susresti sa svojim kolegama te slaviti početak proljeća i školske godine. Prije susreta navratio je, prema običaju, u župnu crkvu San José de Flores. Ušavši u crkvu primijetio je da se u ispovjedaonici nalazi svećenik te ga je nešto vuklo snažno prema ispovjedaonici. Nakon ispovijedi mijenja plan. Toga se dana ne susreće s kolegama, ide doma, naskroz siguran kako treba postati svećenik.

Što se dogodilo za te ispovijedi? U razgovorima koje je nadugo vodio s dvojicom novinara kao nadbiskup Buenos Airesa dao je naslutiti što

se zbilo s njime u tome trenutku: „U toj se ispovijedi dogodilo nešto sasama neobično. Ne znam što je to bilo, ali je promijenilo sav moj život. Rekao bih radije: Pogodilo me kad sam bio krajnje otvoren i nezaštićen... Bijaše to iznenađenje, prekomjerno divljenje glede zbiljskoga susreta. Primijetio sam kako me netko čekao. Od toga trenutka Bog je onaj koji čovjeka snubi krajnjom isključivošću kakva postoji samo u prvoj ljubavi. Čovjek traži Boga, a zapravo On najprije tebe traži. Čovjek bi ga htio pronaći, ali on najprije (pro)nalazi nas“. I Bergoglio nadodaje kako ga se nije samo duboko dojmilo divljenje zbog susreta nego i milosrdni način na koji ga je Bog u tome trenutku oslovio.

Taj događaj za mladoga Jorge Marija postao je duhovnim nadahnućem i trajnim milosnim vrutkom iz koga trajno crpe nadahnuće. Njegovo duhovno iskustvo iz god. 1954. zrcali se i u njegovu biskupskom te

POSTALO JE GOTOVO OTRCANOM KRILATICOM ISTICATI KAKO JE MEĐUGORJE ODAVNA „ISPOVIJEDAONICA SVIJETA“. MARIJINA ULOGA OVDJE JEST KAO I U KANI GALILEJSKOJ: „UČINITE SVE ŠTO VAM REKNE SIN MOJI“ (IV 2,5). TEMELJNA I PRVA RIJEČ IZ GOSPODINOVIH USTA GLASI RADOSNA VIJEST O KRALJEVSTVU BOŽJEM TE OBRAĆENJE. TAKO I U MEĐUGORJU.

i papinskom geslu „Miserando atque eligendo“, što bi se dalo prevesti sa „U smilovanju me izabrao“. Za to se geslo odlučio 1992. kad je postao pomoćnim biskupom Buenos Airesa; zadržao ga je i kao papa te resi njegov papinski grb.

Odakle taj neobični jezični izričaj? Naime, 21. rujna, dakle, "Día de la Primavera y del Estudiante" 1954., slavi Crkva blagdan svetoga Mateja. Časoslov predviđa za drugo čitanje odlomak iz propovijedi svetoga Bede Časnoga (+ 735.) gdje čitamo: „Isus opazi čovjeka po imenu Matej gdje sjedi u carinarnici i reče mu: *Slijedi me*. Vidio ga je ne toliko pogledima tjelesnog motrenja koliko pogledima nutarnjeg smilovanja.. Vidio je carinika, a kako je gledao prepun smilovanja i odabirući ga (izvornik: *miserando atque eligendo*) rekao mu... *Slijedi me!*“

U svome pismu iz god. 1990., upućenu nekom salezijancu, Bergoglio je napisao: „S konja sam bačen

21. rujna 1954. Upoznao sam P. Carlosa B. Duarte Ibarra u Floresu (svojoj župi). Slučajno sam se kod njega ispovjedio... i ondje me je – premda nisam sjedio u carinarnici kao svetac toga dana – Gospodin očekivao u svome milosrđu i izabrao“. To daje naslutiti kako se Jorge Bergoglio pronalazi u biblijskom cariniku Mateju koga je Gospodin, unatoč svojoj nedostatnosti i grješnosti, pozvao na nasljedovanje. Svoje tadašnje stanje opisuje kao otvorenost i nezaštićenost. Taj posve iznenadni i duboko osobni susret između njega i uskrsloga Gospodina, koji ga je dugo očekivao u svome milosrđu te snubio ljubavlju, usporidiv je samo s prvom velikom ljubavi u životu. Čvrsta odluka postati svećenikom bijaše njegova osobna odluka i odgovor na to snubljenje koje je dobilo svoj izričaj u geslu „miserando atque eligendo“.

Za papu Franju milosrđe je misao vodilja pontifikata. Htio bi oploditi pastoral Crkve bitnim vidicima osobne duhovnosti i vlastite biografije vjere. Tematski se to nadovezuje na Ivana Pavla II. koji je u svojoj enciklici „Dives in misericordia“ (*Bog bogat milosrdem*) istaknuo božansko milosrđe, što je na tragu duhovnosti poljske redovnice Faustine Kowalske, koja je stavila u žarište svoje poruke upravo Isusovo milosrđe, čemu je Ivan Pavao II. bio veoma sklon. Papa je tu redovnicu proglasio i blaženom i svetom. Za njezine kanonizacije ustanovio je i Nedjelju Božanskoga milosrđa s nakanom da cijela Crkva uprisutnjuje sebi to bitno, elementarno svojstvo samoga Boga kako bi i ljudi, slijedeći Božji primjer, bili u životu milosrdniji. Sam je sveti Papa preminuo uoči te nedjelje, 2005. Točno na desetu obljetnicu, 2015., papa Franjo proglasio je izvanrednu Svetu godinu milosrđa pod geslom „Milosrdni kao Otac“.

„OPIPLJIVOST“ BOŽJEGA MILOSRĐA U ISPOVIJEDI

Kad se današnji Papa poziva na događaj od iz 1954., dade se osjetiti kako ono što se njemu dogodilo onoga dana izmiče racionalnom tumaču. On se na poseban način susreo s Bogom, s čime nikako nije računao. Svećenik kod koga se ispovjedio bolovao je o leukemije te je sljedeće godine preminuo. Makar ga

nije prethodno poznavao, na Bergoglia je ostavio snažan duhovni dojam pa je možda i to bio razlog za ispovijed kod njega. U Papinim pak mislima nije u žarištu ni svećenik niti ono što mu je on tom prigodom rekao, u središtu je intimni susret između njega i milosrdnog Boga, koji se odvijao u intimnom prostoru ispovjedaonice. Bergoglio primjećuje, „kako je bio očekivan“. Podsjeća to na Isusovu riječ, „nitko ne dolazi k meni ako ga Otac moj ne privuče“ (Iv 6,44). Susret između Boga i čovjeka odvija se na dubljoj razini i biva mu jasno kako je pozvan postati svećenik. To je jedini primjereni odgovor na ono što je iskusio tog trenutka.

I kad se papa Franjo u svojim generalnim audijencijama i jutarnjim nagovorima u Svetoj Marti često osvrće na sakrament ispovijedi, zacijelo su u njemu prisutna osobna iskustva iz ispovijedi, zatim teološka refleksija o sakramentu i pastoralni poticaji za dušobrižnike. Sve

Tako je bilo i s mladim Bergogliom 21. rujna 1954. Mladi, osamnaestogodišnji Jorge Maria namjeravao se toga utorka susresti sa svojim kolegama te slaviti početak proljeća i školske godine. Prije susreta navratio je, prema običaju, u župnu crkvu San José de Flores. Ušavši u crkvu primijetio je da se u ispovjedaonici nalazi svećenik te ga je nešto vuklo snažno prema ispovjedaonici. Nakon ispovijedi mijenja plan. Toga se dana ne susreće s kolegama, ide doma, naskroz siguran kako treba postati svećenik.

se to međusobno isprepliće te baca novo svjetlo na taj bitni sakrament. On je svjestan snage slika i gesta u današnje vrijeme pa je stoga i sam u korizmi 2014. u Crkvi Svetoga Petra vidljivo pristupio sakramentu ispovijedi. Ta slika govori kako mu je taj sakrament bitan, a u jednoj je audijenciji rekao kako se i svećenici i biskupi trebaju ispovjedati, a sam govori kako svakih petnaest dana ide na ispovijed. Jer, „i Papa je grješnik“. U svome najnovijem intervjuu što ga je dao meksičkim novinarima 11. srpnja veli da će se, ako se odrekne sadašnje službe te bude sposoban, posvetiti sakramentu ispovijedi u ispovjedaonici te pohađanju bolesnika!

Ističe kako je to odgovorna služba koja se ne smije odvijati mehanički, služba koja je povjerena svećeniku koji postaje sredstvom milosrđa darujući pokajniku bezgraničnu Očevu ljubav. Papa naglašeno ističe kako

u srcu svećenika treba vladati mir te kako svećenik ne smije mučiti vjernike, nego biti prema njima blag, dobar i milosrdan. Svećenik treba shvatiti kako mu je uloga sijati nadu u srcima te da onaj tko stupa u prostor ispovjedaonice traži oprost i mir. Papa čak i savjetuje svećeniku koji nema raspoložive dobrote i milosrđa da se neko vrijeme odrekne dijeljenja sakramenta pomirenja.

ISPOVIJED - UVOD U SREDIŠTE KRŠĆANSKE VJERE

Svjestan je Papa kako ispovijed može biti doslovce prava muka pa u svome nastupnom dokumentu „Evangelii gaudium“ piše kako „ispovjedaonica ne smije biti prostor za mučenje, nego mjesto Gospodnjega smilovanja koje nas potiče činiti dobro koje je u našim mogućnostima“. Na razborit način treba uskladiti ono što naviješta Radosna vijest s jedne, a što s druge strane propisuju crkvene norme.

I u svojoj buli/pečatnici u povodu Svete godine milosrđa „Lice milosrđa“ (*Misericordiae vultus*) govori Papa o sakramentu pokore i pomirenja u smislu svoga gesla, smilovanja i poziva. Milosrđe je posljednji i konačni čin kojim nam Bog dolazi u susret. U njemu je moguće vlastitim rukama opipati Božje milosrđe koje je i sam iskusio u sakramentu. Svećenici trebaju u svim okolnostima nuditi znakove milosrđa, jer Bog sve i uvijek oprašta. Za papu Franju najdublja zadaća Crkve jest biti sluškinja milosrđa i ona se uvijek raduje kad može dijeliti taj božanski dar.

Ispovijed je za Papu kraljevski put kako smo svi kadri vlastita iskustva grijeha i krivnje sakramentalno uz Božju pomoć na konstruktivan način preraditi te lišiti osjećaja krivnje i grijeha. Trajno izrijekom promiče ispovijed jer se u njoj može na egzistencijalan način iskusiti radost evanđelja ne potiskujući niti umanjujući krivnju. Stalno naglašava kako se svatko treba egzistencijalno susresti s Isusom i njegovom riječi, kako svatko treba obnoviti osobno susret s Isusom ili se dati od njega pronaći. Bog se ne umara opraštati nam, samo smo se mi umorili tražiti oprost i njegovo milosrđe. Papa nikada ne moralizira, nego nudi pozitivnu sliku Boga, milosrdnog Oca,

koji hrli ususret djetetu spremnu obratiti se. O „milosrdnom Ocu“ govori je i u obrascu kojim svećenik određuje od grijeha. To je izravni 'performativni' čin s Božje strane, *ad personam*, nešto što nitko od ljudi nije kadar nikomu izgovoriti.

Odrješnju prethodi priznanje grijeha nakon temeljita ispita savjesti. Isus je rekao „budite milosrdni kao što je milosrdan Otac vaš nebeski“ (Lk 6,36). Nakon što čovjek u dubini duše iskusi Božje milosrđe, bit će milosrdan i prema sebi i bližnjemu. Ispit savjesti pomaže u nastojanju postupati s bližnjima milosrdno tako da ispovijed i sakrament pomirenja promiču humane odnose u svijetu. Dokida se spirala osvete i mržnje, prekida se lanac zla i grijeha, stvara se novi, humani svijet. Počinje novi život što ga je iskusio sam Papa kao mladić. Svećenik koji ispovijeda treba shvaćati sebe kao sredstvo milosrđa, a vjernik to treba osjetiti kad stupa u ispovjedaonicu.

Sagledaju li se temeljne crte u navještaju današnjega Svetoga Oca, čovjek osjeti kako se u njega ne daju odvojiti Božje milosrđe, radost Evanđelja te trajna spremnost ići na ispovijed. Trebali bi se zamisliti svećenici na Zapadu koji su gotovo u cijelosti zanemarili i osobnu ispovijed, a onda logičnim slijedom i ispovijedanje svojih vjernika. Svjedoci smo nestanka osobne ispovijedi kao sakramenta. Statistički mnogi svećenici ne idu na ispovijed ni jednom godišnje. A ako svećenici sami ne prakticiraju osobnu ispovijed, ne će motivirati ni svoje vjernike za ispovijed. Oni sami sebi uskraćuju mogućnost iskustva Božjeg milosrđa te radosti Evanđelja glede vlastitih promašaja i grijeha pa su stoga jedva motivirani nuditi vjernicima sakrament pomirenja. A sakrament pomirenja uvodi u bit naše vjere. On nudi putove kako slijediti Isusov poziv na obraćenje, njegovu punomoć opraštati grijeha ovdje i sada. A kako vidimo iz primjera samoga Pape, ispovijed stvara prostor za susret s Bogom ljubavi koji, bogat milosrdem, čeka grješnika.

MEDJUGORJE - ISKUSTVO MILOSRĐA I ISPOVIJEDAONICA SVIJETA

Postalo je gotovo otrcanom krilaticom isticati kako je Međugorje odavna „ispovjedaonica svijeta“. Marijina uloga ovdje jest kao i u Kani

Galilejskoj: „Učinite sve što vam rekne Sin moj!“ (Iv 2,5). Temeljna i prva riječ iz Gospodinovih usta glasi radosna vijest o kraljevstvu Božjem te obraćenje. Tako i u Međugorju.

Nakon susreta s Elizabetom Marija pjeva svoj Magnificat. I u tome hvalopoju ističe Marija Božje milosrđe na dva mjesta, što je u nas prevedeno s „dobrota“, dok u latinskom izvorniku stoji „misericordia“. Milosrđe! Ono zvuči snažnije od dobrote. Bog je pogledao u svom milosrđu na nju, poniznu službenicu, sjetio se on svoga milosrđa Abrahamu i svim njegovim potomcima do vijeka. Bog je pogledao na nju. Čovjek želi biti pogledan, ugledan, shvaćen, spoznat, priznat, afirmiran, prihvaćen. Gdje se to događa? U ispovjedaonici. Bog nas ima u svome zreniku, on nas ne ispušta kao što nije ispuštio ni rasipnoga sina. Htjeli bismo biti shvaćeni, prihvaćeni, ljubljani. Božji nam pogled daje utjehu i utočište, tu izrastamo iznad sebe; svoje granice nadilazimo u ispovjedaonici. Ispovijed nam daruje nutarnji mir i sigurnost, prihvaćeni smo! Oččitavamo to na životima mnogih svetaca.

Ono što je Marija iskusila u Božjem pogledu, nije samo prihvat ni priznanje nje kao osobe, nije to samo njezina osobna sreća što ju je Gospodin pogledao, nego ona misao i viziju proteže na sve koji imaju pred Gospodinom strahopoćitanje, koji se Gospodina boje, jer se Gospodin „sjeća svojega milosrđa od naraštaja do naraštaja“, od Abrahama pa do kraja povijesti. Marijina nada za sve ljude seže duboko u prošlost ali i budućnost, doslovce, „dovijeka“.

Stoga je Marija proročki znak za način kako Bog djeluje u svome narodu i svijetu. Kako je Bog pogledao na nju, na isti će se način osvrnuti na sveti narod, Izrael, a u Novom zavjetu Crkvu. Kao što je pogledao na „poniznost nje, svoje sluškinje“ tako će svrnuti svoj pogled svakomu poniženu i siromahu te ih uzvisiti i posjesti za svoj nebeski okrugli stol.

Bog ostaje vjeran sebi i svojim obećanjima. Ne ispunja Bog naše želje, nego svoja obećanja. Marija prelazi u Veliča sa svoje osobe na cijeli Božji puk komu Bog ostaje zauvijek vjeran. Milosrđe je jedna od temeljnih protežnica Isusova navještaja, milosrđe je značajka i

Marijine osobe i njezina izričaja, a oslovljavamo je kao „Majku milosrđa“ u Salve Regina – Zdravo, Kraljice. Do kraja ispunjena Bogom te je stoga uznesena u nebesku slavu i ondje okrunjena.

Papa je, kao što rekosmo, proglasio godinu 2015. Godinom milosrđa. Na koji način može Crkva danas najbolje očitovati svoje poslanje u svijetu, kako biti u svijetu svjedokinja milosrđa? Put je to duhovne obnove i obraćenja, tim putem moramo svi krenuti. Toj je trajni poziv Međugorja. Znakovito je što je ta godina započela 8. prosinca 2015., na svetkovinu Marije Bezgrješne, bez grijeha začete uz pedesetu obljetnicu završetka Drugoga vatikanskog sabora. Marija je najuže povezana s Božjim Sinom i nitko nije tako duboko i intimno proživljavao dubine tajne utjelovljenja Boga kao upravo Marija. Njezin je život do kraja prožet prisutnošću utjelovljenoga Milosrđa. Milosrđe kao spasonosni lijek za naše doba. Milosrđe kao snaga pomirenja. Milosrđe kao trajna ponuda Crkve te rast našega osobnoga milosrđa pod okriljem Božjega milosrdna pogleda. A budući da smo iskusili milosrđe, moramo ga i drugima nuditi. Širiti oko sebe humani svijet.

Treba se Crkva na Zapadu ozbiljno zapitati, nije li kriza zvanja, svećenika i vjere nakon Sabora te svi nagomilani skandali koji se vežu uz crkvene službenike upravo zbog zanemarivanja ispovijedi, toga bitnog sakramenta kršćanskog života? Svećenici a i vjernici vode se mišlju, svi ćemo jednom doći u nebo. Spasenjski optimizam koji nema temelja u Isusovim riječima jer gotovo trećina Isusovih riječi govori o ozbiljnosti obraćenja te sudu. Isus je na uskrsnu večer za ukazanja dahnuo u učeničke i podario im Duha Svetoga da mogu opraštati grijeha. Čin je to novoga stvaranja koje se događa u temeljitoj ispovijedi. Čovjek se osjeća preporođenim u kupelji milosrđa. Odlazi iz ispovjedaonice olakšan, rasterećen, lagan kao ptica, sretan zbog novoga života što ga nosi u sebi.

Možemo zahvaliti Bogu što je praksa sakramenta ispovijedi trajno živa u Međugorju, gdje bez razlike, i mladi i stari, upravo u ispovijedi traže i nalaze susret sa živim Bogom, Bogom milosrđa i oprosta te tako počinju iznova u svome životu. S Bogom, Isusom, Marijom.

U PAPINIM PAK MISLIMA NIJE U ŽARIŠTU NI SVEĆENIK NITI ONO ŠTO MU JE ON TOM PRIGODOM REKAO, U SREDIŠTU JE INTIMNI SUSRET IZMEĐU NJEGA I MILOSRDNOG BOGA, KOJI SE ODVIJAO U INTIMNOM PROSTORU ISPOVIJEDAONICE. BERGOGLIO PRIMJEĆUJE, „KAKO JE BIO OČEKIVAN“. PODSJEĆA TO NA ISUSOVU RIJEČ, „NITKO NE DOLAZI K MENI AKO GA OTAC MOJ NE PRIVUČE“ (IV 6,44). SUSRET IZMEĐU BOGA I ČOVJeka ODVIJA SE NA DUBLJOJ RAZINI I BIVA MU JASNO KAKO JE POZVAN POSTATI SVEĆENIK. TO JE JEDINI PRIMJERENI ODGOVOR NA ONO ŠTO JE ISKUSIO TOG TRENUTKA.

Njemački sinodalni hod ne može donositi doktrinarne odluke

Sveta Stolica objavila je 21. srpnja izjavu u vezi sa sinodalnim hodom u Njemačkoj, u kojoj se precizira da inicijativa koja je u tijeku u Njemačkoj nema snagu obvezivati biskupe i vjernike na nove načine upravljanja i nove pristupe doktrini i moralu, prenosi Vatican News. „Kako bi se zaštitila sloboda Božjega naroda i obavljanje biskupske službe, čini se potrebnim precizirati da 'Sinodalni hod' u Njemačkoj nema snagu obvezivati biskupe i vjernike na nove načine upravljanja i nove pristupe doktrini i moralu. Ne bi bilo zakonito pokretati u biskupijama, prije dogovora postignutoga na razini opće Crkve, nove službene strukture ili doktrine, koje bi bile rana crkvenom zajedništvu i prijatna jedinstvu Crkve“. Izjava se nastavlja citirajući riječi pape Franje, sadržane u Pismu Božjem narodu koji je u hodu u Njemačkoj: „Opća Crkva živi u, i od partikularnih Crkvi, kao što partikularne Crkve žive i cvjetaju u, i od opće Crkve, a ako se nađu odvojene od cijeloga crkvenog tijela, slabe, trunu i umiru. Zbog toga je potrebno održavati uvijek živim i istinskim zajedništvu s čitavim tijelom Crkve“. Želja je stoga da se prijedlozi za Hod partikularnih Crkvi u Njemačkoj spoje sa sinodalnim putem kojim ide opća Crkva, u svrhu uzajamnoga obogaćivanja i svjedočanstva jedinstva kojim tijelo Crkve očituje svoju vjernost Kristu Gospodinu, ističe se na kraju izjave.

Četvorica franjevac u Međugorju proslavila zlatnu misu

Zlatnom misom u Međugorju fra Slavko Soldo, fra Filip Sučić, fra Ante Penava i fra Petar Ljubičić su u četvrtak 14. srpnja proslavili 50 godina svećeništva.

Misu je, na otvorenom pokraj crkve sv. Jakova, predslavio ministar Hercegovačke franjevačke provincije Uznesena Blažene Djevice Marije fra Jozo Grbeš. „Svaki je dan poseban kada slavimo euharistiju. Večeras je taj dan još posebniji zato što tu euharistiju večeras zajedno slavimo s četvoricom naše braće zlatomisnika fra Slavkom Soldom, fra Filipom Sučićem, fra Antom Penavom i fra Petrom Ljubičićem. Pedeset godina svećeništva, pedeset godina služenja. Večeras smo ovdje da bismo zahvalili Bogu za tih tako mnogo divnih godina, zahvalili Bogu za tako puno milosti“, rekao je fra Jozo uvodeći u slavlje.

Predslavitelj je uputio i homiliju. „Draga braćo zlatomisnici, pedeset godina služenja euharistiji, pedeset godina dijeljenja dobara Gospodnjih, pedeset godina susreta koji dotiču, hrane i mijenjaju svijet. Poziv je svećenika biti graditelj mostova, dosegnuti što je više i dalje moguće, koliko god nam talenti i snage dopuštaju, nikada ne stajući i nikada ne govoreći: 'Dosta.' Misija svećenika je spajanje ljudi i Boga, ljudi s ljudima, dobra s dobrim, duše sa spasenjem... Pozvani smo pronaći izgubljene, sačuvati darovane, obogatiti Kri-

stom sve. Evanđelje života je naš put, naše sve... Život je moćan, a lijep je nevjerojatan božanski dar, odraz izvora, a nama je čeznuti za izvorom koji onda postaje i smisao i cilj putovanja“, kazao je, dodajući da su zlatomisnici služili na tri kontinenta.

Spomenuo je njihova služenja provinciji, Crkvi, narodu. Nemoguće je zapisati „sve njihove žrtve, sve njihove darovane dane, sve njihove podijeljene sakramente, prijedene kilometre i milje, sva srca uzdignuta, sve neizvjesnosti i strahove pobijedene, sve borbe za istinu i slobodu svoga naroda da bi istina i sloboda mogle Krista propovijedati“, rekao je otac provincijal.

Na kraju je u ime provincije i sve braće četvorici zlatomisnika uručio zahvalnice. Tom prilikom im je poručio da se kada pogledaju u njih trebaju sjetiti da su im subraća zahvalna za njihovo služenje.

Na kraju je zlatomisnicima zahvalio i dosadašnji međugorski župnik fra Marinko Šakota.

U ime slavljnika, svima je zahvalio župni vikar u Međugorju fra Slavko Soldo.

Ukrajinski svećenik mučen pod sovjetskim režimom bit će proglašen blaženim

Papa Franjo primio je 5. kolovoza u audijenciju prefekta Dikasterija za kauze svetaca kardinala Marcella Semerara, priznao mučeništvo grkokatoličkog svećenika Petra Orosa, koji će biti proglašen blaženim, te proglasio i pet dekreta o herojskim krepostima.

Papa u dekretu priznaje mučeništvo svećenika Grkokatoličke eparhije Mukačevo u Ukrajini Petra Orosa, koji je ubijen 28. kolovoza 1953. u ukrajinskoj Zakarpatskoj oblasti, tadašnjem Sovjetskom Savezu, nekoliko sati prije liturgijskoga slavlja.

O. Petar Oros rođen je 14. srpnja 1917. u mađarskome selu Biri. Njegov je otac bio grkokatolički svećenik koji

je nestao kada je Petar imao dvije godine, a s devet godina ostao je bez majke. U sjemeništu u Zakarpatju – na granici između Ukrajine i Mađarske – ušao je 1937. godine, a pet godina kasnije zaređen je za svećenika u celibatu u grkokatoličkoj eparhiji Mukačevo u Ukrajini. Postao je ubrzo cijenjen zbog svoje revnosti i ljubavi prema siromasima.

Zbog rata, 1934. pohađao je tečaj za vojne kapalane u Slovačkoj. U svoju

Preminuo kardinal Jozef Tomko, najstariji član Kardinalskoga zbora

Umirovljeni prefekt Kongregacije za evangelizaciju naroda i najstariji član Kardinalskoga zbora 98-godišnji slovački kardinal Jozef Tomko preminuo je u ponedjeljak 8. kolovoza u Rimu.

Preminuo je u svom stanu u Rimu, gdje su se o njemu brinule sestre milosrdnice svetog Vinka Paulskog. U rimsku bolnicu Gemelli primljen je 25. lipnja zbog ozljede vratne kralježnice, a kući se vratio u subotu 6. kolovoza kako bi nastavio s kućnom njegom.

Nakon što je primila vijest o njegovoj smrti, Slovačka biskupska konferencija pozvala je vjernike na molitvu za pokojnoga kardinala.

„Teška srca, a ujedno i s nadom u uskrsnuće javljamo da je Njegova Eminencija kardinal Jozef Tomko

danas, 8. kolovoza 2022., u ranim jutarnjim satima u svojoj rezidenciji u Rimu predao svoju plemenitu dušu Gospodinu, okružen svojim najbližim suradnicima.

Pozivamo sve da ga uključe u svoje molitve. Više informacija o posljednjem ispraćaju u Rimu i sprovodu u katedrali Sv. Elizabete u Košicama, gdje će biti i pokopan, bit će objavljeno u bliskoj budućnosti“, objavio je Tiskovni ured Slovačke biskupske konferencije.

Kardinal Tomko rođen je 11. ožujka 1924. u Udavskoj u biskupiji Košice, a nakon studija teologije u Bratislavi i Rimu za svećenika je zaređen 12. ožujka 1949. u Rimu. Nakon ređenja postigao je doktorat iz crkvenoga prava i društvenih znanosti. Od 1950. do 1965. bio je vicedirektor Papinskoga rimskog kolegija "Nepomucenum".

se župu vratio 1944. koja je, kao i cijelo zakarpatsko područje, završila pod okupacijom Crvene armije i priključena tadašnjoj Ukrajinskoj Sovjetskoj Socijalističkoj Republici.

Nasilnom aneksijom u SSSR započelo je razdoblje progona Grkokatoličke Crkve. Na Orosa vršen je pritisak da prijeđe u Rusku pravoslavnu Crkvu, no on se suprotstavio. Godine 1949. zabranjeno je pastoralno djelovanje i zatvorene su grkokatoličke crkve, a Eparhija Mukačevo je također ukinuta. U toj je stvarnosti Oros živio, svjesno i hrabro, stanje osumnjičenika kojega su pratile tajne službe i izložile proizvodnjim uhićenjima. Čak i kada je Grkokatolička Crkva proglašena „nezakonitom“ 1949., o. Petar nastavio je potajno obnašati svećeničku službu.

Protiv njega je 1953. izdana tjeralica. Pokušao je pobjeći, ali ga je 28. kolovoza policajac zaustavio na željezničkoj stanici u selu Siltse i ubio. Atentat je odmah smatran mučeništvom, unatoč činjenici da je tijelo svećenika ostalo skriveno sve do raspada Sovjetskog Saveza. Sjećanje na njega ostalo je urezano u vjernicima i traje i danas.

Dekreti herojskih kreposti odnose se na kolumbijskog svećenika Jesusa Antonija Gómeza Gómeza (1895-1971); franjevačkog kapucina Umilea da Genove (1898-1969); španjolskog svećenika Ivana Sáncheza Hernández-a (1902-1975); redemptorista Viktora Coelho de Almeide (1899-1987) – ravnatelja brazilskog radija Aparecida te indijske uršulinke Marije Celine Kannanaikal (1931-1957).

Godine 1962. započeo je svoju djelatnost u Kongregaciji za nauk vjere, a četiri godine kasnije postao je voditeljem odjela za nauk vjere. Papa Pavao VI. imenovao ga je 1974. podtajnikom u Kongregaciji za biskupe. Papa Ivan Pavao II. imenovao je 1979. Tomka titularnim biskupom Doclee, a za biskupa je zaređen u rujnu 1979. u Sikstinskoj kapeli. Zatim je preuzeo službu generalnog tajnika Biskupske sinode.

U svibnju 1985. postao je prvim slovačkim kardinalom u 20. stoljeću, a iste godine započinje i svoje djelovanje kao prefekt Kongregacije za evangelizaciju naroda. Njegovo vodstvo Misijske kongregacije bit će zabilježeno i zbog snažnog ustrajanja na jedinstvu Crkve te odbacivanju „ekscesa inkulturacije“. Kardinal Tomko je na Afričkoj sinodi oštro i odlučno odbacio kršenje celibata i „brak na probu“, te upozorio kako je celibat vrijednost iz Evanđelja a ne proizvod zapadne kulture. U travnju 2001. papa Ivan Pavao II. prihvatio je ostavku kardinala Tomka i njegovim nasljednikom imenovao talijanskog kardinala Crescenzia Sepea.

Kao izaslanik pape Ivana Pavla II. kardinal Tomko predvodio je misu zadušnicu i sprovodne obrede za kardinala Franju Kuharića 14. ožujka 2002. godine u Zagrebu.

Nakon smrti kardinala Tomka Kardinalski zbor čini 206 kardinala od kojih su 116 mlađi od 80 godina i imaju pravo birati papu.

Biskupi Latinske Amerike osuđuju uznemiravanje Crkve od strane vlasti

Vijeće biskupskih konferencija zemalja Latinske Amerike (CELAM) izrazilo je blizinu i solidarnost s cijelim Božjim narodom Nikaragve: biskupima, svećenicima, redovnicima i laicima pred stalnim napadima državnih vlasti. U poruci koju su potpisali mons. Miguel Cabrejos Vidarte i mons. Jorge Eduardo Lozano, predsjednik i generalni tajnik CELAM-a, izražava se bliskost Crkvi u Nikaragvi koja je žrtva kontinuiranih napada državnih tijela. Posljednji događaji, poput opsade svećenika i biskupa, protjerivanja pripadnika redovničkih zajednica, skrnavljenja bogomolja i zatvaranja radio postaja, duboko su nas povrijedili. Izražavamo našu solidarnost i bliskost s njima, ističe se u dokumentu. Poruka solidarnosti upućena čitavom Božjem narodu Nikaragve: biskupima, svećenicima, redovnicima, laicima i laikinjama, jamči da latinskoamerički biskupi prate braću koja različitim putovima žele biti glas onih koji nemaju glasa, izgraditi dijalog koji je sposoban zacrtati put jedinstva i mira. Želimo se prisjetiti Riječi Božje koja nam usred poteškoća govori: „Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj“ (Jš 1, 9), ističe se u poruci kojom se jamče molitve za one koji pate.

FESTIVAL MLADIH ILI MLADIFEST POST FESTUM?

MILE MAMIĆ

Početak kolovoza u malom Međugorju zbivao se veličanstveni susret mladih iz cijeloga svijeta. Ni starijima nije bio zabranjen pristup. Svi su dobro došli, ali mladi su u prvom planu. Oni su budućnost Crkve i svijeta. Na taj susret mladih ove je godine došlo tisuće mladih iz više od sedamdeset država. Od 1. do 6. kolovoza program je bio vrhunski osmišljen i ispunjen raznovrsnim sadržajima. U zarištu zbivanja su mladi. Zato je tih dana riječ *Mladifest* postala jedna od najčešćih riječi u hrvatskome jeziku. Mogla se često čuti i vidjeti na održavanju programa i medijskim vijestima o tome. Tom je događaju Dorica na HKR-u posvetila jednu „kavu“ u popularnoj emisiji *Kava s Doricom*. Prije toga odlučio sam za *Glasnik mira* pisati o riječi *festival*, *-fest* (kao drugi dio složenice) i *Mladifest*. Doričina me emisija učvrstila u toj odluci.

Riječi *festival*, *fest* i *-fest* (kao drugi dio složenice) potječu iz latinskoga jezika. Latinska riječ *festum* znači „svetkovina, blagdan, svečanost“. U vezi s tim je izraz *post festum* „poslije svečanosti“. Od tog je nastalo novo značenje „kasno“. Ako sam imao što prigovoriti toj riječi, trebalo je to prije održavanja, a ne kad je već gotovo. Za ovu godinu jest *post festum* (kasno), ali Festival mladih, Mladifest održava se svake godine. To je bio 33. On se razbuktao i sigurno će se nastaviti. Stoga moj trud da proširimo jezičnu spoznaju o tom nije uzaludan. Od latinskoga *festum* množina je *festa*. Ta se riječ u raznim inačicama ukorijenila u hrvatski i u druge jezike. Imamo *festa* i *fešta*. U latinskome postoji i riječ *festivitas*, koja također znači „svetkovina, blagdan, svečanost“. Mnoge župe, sela, gradovi obično imaju nekoga sveca zaštitnika. Zato „svako misto svoju feštu ima“, kako pjeva Tomislav Ivčić. Na feštama se ljudi okupljaju, druže. Održavaju se vjerski, kulturni i drugi programi, narodna kola, pjesme i popijevke. Ljudi su dolazili jedni drugima na fešte. Kad je u nekom mjestu fešta, okupi se mnoštvo ljudi i slavi se jedan ili više dana u obiteljima i na razini mjesta. Ne isplati se iz daleka dolaziti samo za jedan dan.

Iz toga sabiranja ljudi nastala je davno riječ *sabor*. Ljudi su se skupljali sa svih

strana. Tako je nastala riječ *skupština*. Ljudi su dolazili, hodali, vozili se do odredišta, gdje će nekoga častiti. Iz toga je nastala riječ *hodočašće*. Danas neki šaljivo kažu *vozačašće*, ali to ne treba. Hodočašće je zadržalo svoje značenje bez obzira na to kako se dolazi. I riječ *kongres* pretpostavlja dolaženje, hodanje, vožnju, let. Da bi se ljudi sastali, sreli, sakupili, moraju nekako doći s raznih strana. To je prvotno značenje riječi *kongres*. Lat. *congressio* i *congressus* upravo to znače.

Razne manifestacije koje su se na feštama zbivale i okupljanja ljudi potakli su nastanak novih riječi, uglavnom imenica, ali i glagola, pridjeva itd.

U latinskome je u vezi s riječju *festum* postojao pridjev *festivus* „radostan“. Mogao bi značiti „svečani“, „blagdanski“, ali je u srednjovjekovnom latinitetu za to značenje nastao pridjev *festivus* (za m. i ž. rod) i *festivale* (za sr. rod). Uz taj pridjev stajala je prvotno odgovarajuća imenica. Sasvim mi je zamisliva latinska sveza *festivus congressio/congressus* „svečano okupljanje“, „svečani susret“, „svečani/festivalski kongres“. Postojala je težnja u mnogim jezicima da se takve sveze pojednočlanuju, univerbiziraju, tj. da se sveza zamijeni jednom riječi. Tako je nastala riječ *gramatika*, *muzika*, *poetika*, *lingvistika*, *patria* i mnoge druge. Imenice u tim svezama su ispuštene jer se podrazumijevaju, a pridjev je preuzeo ulogu imenice, poimeničio se i izgubio pridjevski nastavak. Ostala je samo osnova festival. Tako je nastala i imenica *kriminal* i *penal* od latinskoga pridjeva *criminalis* i *poenalis* (*penalis*). Od sveze je nastala i riječ *Hrvatska*, koja je sačuvala pridjevsku sklonidbu. Podrazumijevala se riječ *zemlja*. U stilske svrhe može se upotrijebiti i sveza, kao što je to sjajno izrekao sveti papa Ivan Pavao Drugi: „Zemljo hrvatska, Bog te blagoslovio!“

Hrvatska enciklopedija ovako objašnjava riječ *festival*: festival (engl. festival, od lat. *festivus*: radostan), svečanost, svetkovina, povremena spektakularna smotra velikog stila (glazbena, kazališna, kinematografska, sportska, folklorna) upriličena s namjerom da se stručnoj kritici i širokoj publici predstave najvrjednija djela iz spomenutih područja. Održavanje festivala povezuje se tradicionalno uz određene centre, koji su s vremenom stekli reputaciju festivalskih gradova (Cannes, Bayreuth, Firenca, Avignon, Prag, Edinburgh, Salzburg, Venecija, Dubrovnik, Acapulco i dr.). Niz festivala održava se u našoj zemlji (Dubrovnik, Opatija, Šibenik i dr.). Od folklornih festivala u Hrvatskoj je najpoznatija *Međunarodna smotra folklora* u Zagrebu (osnovana u okviru Seljačke sloge 1930-ih, te obnovljena 1966), nacionalnoga značenja, ali i uz sudjelovanje izvanzemnih sudionika, kao i nekoliko regionalnih folklornih festivala: *Vinkovačke jeseni*, *Đakovački vezovi*, *Krčki festival*, *Festival klapa* u Omišu, *Smotra folklora Dalmacije* u Metkoviću i dr. (Citiranje: Hrvatska enciklopedija, *mrežno izdanje*. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2021. Pristupljeno 4. 8. 2022. <http://www.enciklopedija.hr/Natuknica.aspx?ID=19388>.)

Mnoga ustaljena vjerska, kulturna, umjetnička i slična događanja, svečanosti, proslave, slavlja, okupljanja, susreti, smotre u svom nazivu imaju hrvatsku riječ umjesto tuđice ili posuđenice *festival*. Neki radije uzimaju europaizam *festival* i u naziv manifestacije, pogotovo ako ima i međunarodno obilježje.

Sasvim je razumljivo da je i Međunarodni festival mladih u Međugorju, koji se ove godine održao 33. put, ima riječ *festival* u svojem punom nazivu. Festivali se mogu nazivati po mjestu gdje se održavaju: *Zagrebački festival*, *Krapinski festival*, *Zadarski festival*.... mogu se nazivati prema sadržaju: *Festival kajkavskih popevki*, *Festival levande* i sl. Kako je riječ *festival* vrlo popularna i po svojem značenju pogodna za primjenu u sličnim svečanim situacijama, u novije se vrijeme agresivno širi. Često se pojavljuje sveza *festival znanosti*, festival matematike, *festival demokracije* itd. Festival se naziva i po populaciji kojoj je namije-

njen: *Međunarodni festival mladih* u Međugorju, *Međunarodni festival djeteta* u Šibeniku...

Koliko se god protivili tuđici ili posuđenici *festival*, ona se vrlo čvrsto ukorijenila. U skladu je sa strukturom hrvatskoga jezika. To je europaizam latinskoga podrijetla, a zacijelo se pod utjecajem engleskoga u raznim svezama proširila u druge jezike, pa i u hrvatski. Hrvatski se jezikoslovci opravdano protivite nazivu *Pula film festival* jer se tu guši duh hrvatskoga jezika. *Pulski filmski festival* bilo bi sasvim ispravno. U skladu s tim možemo reći da je naziv *Međunarodni festival mladih* u Međugorju sasvim ispravan. Uz taj naziv u programu, održavanju i izvješćivanju vrlo se često pojavljuje kraći naziv *Mladifest* kao imenica muškoga roda.

Mladifest? Što je to? To je mješovita ili hibridna složenica u hrvatskome jeziku jer se sastoji od hrvatske i strane sastavnice. U prvom dijelu složenice stoji poimeničeni pridjev *mladi* u nominativu množine muškoga roda i vezana osnova, koja inače ne stoji samostalno nego samo u nekim složenicama. Po strogim tvorbenim pravilima bilo bi bolje od imenice mladi načiniti osnovu, pa njoj dodati vezanu osnovu: mladofest. Mislim da se iz opširnoga naziva i cjelokupnog sadržaja Festivala jasno vidi da su subjekt *mladi*. Nikomu od sudionika ne pada na pamet možebitni prigovor političke nekorektnosti. U normalnom hrvatskom jeziku još uvijek nominativ množine *studenti*, *mladi* znači muške i ženske osobe. Mogu reći iz vlastitoga proučavanja da su takve složenice u hrvatskome jeziku vrlo česte. Hrvatski je u tome nadmašio svoje strane uzore (latinski, njemački, pa i engleski). Odavno imamo riječ *danguba*, parobrod, velegrad, protukandidat. U novije vrijeme stvorena je riječ *igroteka*, *knjigobus*, čak i *pasodrom* za „trkalište pasa“ prema *hipodrom* za „konjsko trkalište“ jer bi bila kolizija sa *kino*. Spomenimo i to da je prije nekoliko stoljeća u hrvatskome stvorena jedna riječ *Isukrst* od *Isus Krist*. I danas to često pjevamo u nekim omiljenim pjesmama (Isukrst, Srcu tvom..., Spasitelj, dobri Isukrst...). Postoji težnja u hrvatskome jeziku da prvi dio složenice bude dvosložan zajedno sa spojnikom: veleizdaja (velika izdaja), vlastopis (pisanje vlastitom rukom). Mladifest se upravo uklapa u tu težnju.

Očekujem da će se riječ *fest* početi i samostalno pojavljivati jer kontekst jamči razumljivost i da će nastajati nove slične složenice, npr. *Mat(h)afest* u sklopu Festivala matematike. Tako je i *Uskrstfest* i *Zadarfest*.

Drago mi je da u nekim medijima umjesto *festivala* kažu i *susret*. Dobro je malo varirati više istoznačnica.

Festival mladih ili Mladifest je jedan od najvećih događaja u ovom dijelu Europe i svijeta. Oduševljen sam kako se Isus i Marija raduju tako raspjevanim, otvorenim, predanim i iskrenim mladima. To je kvasac novoga svijeta. Isus i Marija su tihi šaptači, a mladi dobro čuju.

molitveni program

ljetni raspored: (od 1. lipnja do 31. kolovoza)

PONEDJELJAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Euharistijsko klanjanje

SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i otajstva svjetla
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Križni put uz Križevac
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11 i 19 h Sv. mise na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
Krunica na Brdu ukazanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
20 h Slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Ponedjeljak, 15. 8. 2022.

UZNESENJE BLAŽENE DJEVICE MARIJE

vl.: Otk 11,19a; 12,1-6a.10ab; Ps 45,10b-12b.16;
1Kor 15,20-27a; Lk 1,39-56

Utorak, 16. 8. 2022.

Ez 28,1-10; Otpj. pj.: Pnz 32,26-28.30.35c-36ab; Mt 19,23-30

Srijeda, 17. 8. 2022.

Ez 34,1-11; Ps 23,1-6; Mt 20,1-16a

Četvrtak, 18. 8. 2022.

Ez 36,23-28; Ps 51,12-15.18-19; Mt 22,1-1

Petak, 19. 8. 2022.

Ez 37,1-14; Ps 107,2-9; Mt 22,34-40

Subota, 20. 8. 2022.

od dana: Ez 43,1-7a; Ps 85,9-14; Mt 23,1-12

Nedjelja, 21. 8. 2022.

Iz 66,18-21; Ps 117,1-2; Heb 12,5-7.11-13; Lk 13,22-30

Ponedjeljak, 22. 8. 2022.

Blažena Djevica Marija Kraljica

od dana: 2Sol 1,1-5.11b-12; Ps 96,1-5; Mt 23,13-22

Utorak, 23. 8. 2022.

ČITANJA:

2Sol 2,1-3a.14-17; Ps 96,10-13; Mt 23,23-26

Srijeda, 24. 8. 2022.

vl.: Otk 21,9b-14; Ps 145,10-13b.17-18; Iv 1,45-51

Četvrtak, 25. 8. 2022.

1Kor 1,1-9; Ps 145,2-7; Mt 24,42-51

Petak, 26. 8. 2022.

1Kor 1,17-25; Ps 33,1-2.4.5.10-11; Mt 25,1-13

Subota, 27. 8. 2022.

od dana: 1Kor 1,26-31; Ps 33,12-13.18-21; Mt 25,14-30

Nedjelja, 28. 8. 2022.

Sir 3,17-18.20.28-29; Ps 68,4-5ac.6-7ab.10-11; Heb 12,18-19.22-24a; Lk 14,1.7-14

Ponedjeljak, 29. 8. 2022.

vl.: Jr 1,17-19; Ps 71,1-6b.15ab.17; Mk 6,17-29

Utorak, 30. 8. 2022.

1Kor 2,10b-16; Ps 145,8-14; Lk 4,31-37

Srijeda, 31. 8. 2022.

1Kor 3,1-9; Ps 33,12-15.20-21; Lk 4,38-44

Četvrtak, 1. 9. 2022.

1Kor 3,18-23; Ps 24,1-6; Lk 5,1-11

Petak, 2. 9. 2022.

1Kor 4,1-5; Ps 37,3-6.27-28.39-40; Lk 5,33-39

Subota, 3. 9. 2022.

od dana: 1Kor 4,6-15; Ps 145,17-21; Lk 6,1-5

Nedjelja, 4. 9. 2022.

Mudr 9,13-18b; Ps 90,3-6.12-14.17; Flm 9b-10.12-17; Lk 14,25-33

Ponedjeljak, 5. 9. 2022.

1Kor 5,1-8; Ps 5,4b-7.12; Lk 6,6-11

Utorak, 6. 9. 2022.

1Kor 6,1-11; Ps 149,1-6a.9b; Lk 6,12-19

Srijeda, 7. 9. 2022.

od dana: 1Kor 7,25-31; Ps 45,11-12.14-17; Lk 6,20-26

Četvrtak, 8. 9. 2022.

RODENJE BLAŽENE DJEVICE MARIJE

vl.: Mih 5,1-4a (ili: Rim 8,28-30); Ps 13,6; Mt 1,1-16.18-23

Petak, 9. 9. 2022.

1Kor 9,16-19.22b-27; Ps 84,4-6a.8a.12; Lk 6,39-42

Subota, 10. 9. 2022.

1Kor 10,14-22; Ps 116,12-13.17-18; Lk 6,43-49

Nedjelja, 11. 9. 2022.

Izl 32,7-11.13-14; Ps 51,3-4.12-13.17.19; 1Tim 1,12-17; Lk 15,1-32

Ponedjeljak, 12. 9. 2022.

1Kor 11,17-26.33; Ps 40,7-10.17; Lk 7,1-10

Utorak, 13. 9. 2022.

od dana: 1Kor 12,12-14.27-31a; Ps 100,1b-5; Lk 7,11-17

Srijeda, 14. 9. 2022.

UZVIŠENJE SVETOGA KRIŽA

vl.: Br 21,4b-9 (ili: Fil 2,6-11); Ps 78,1-2.34-38; Iv 3,13-17

Četvrtak, 15. 9. 2022.

Bl. Djevica Marija Žalosna

vl.: Heb 5,7-9; Ps 31,2-6.15-16.20; Iv 19,25-27 (ili: Lk 2,33-35)

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,

Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR *MIR*
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugorja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

